Euroopan unionin

virallinen lehti

ISSN 1725-261X

L 211

46. vuosikerta

21. elokuuta 2003

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

Sisältö

I *Säädökset, jotka on julkaistava*

Komission asetus (EY) N:o 1469/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi 1

Komission asetus (EY) N:o 1470/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, Botswanasta, Keniasta, Madagaskarista, Swazimaasta, Zimbabwesta ja Namibiasta peräisin olevien naudanliha-alan tuotteiden tuontitodistuksista 3

⋆ **Komission asetus (EY) N:o 1471/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, GATT-sopimuksista johtuvien tiettyjen kiintiöiden mukaisesti Amerikan yhdysvaltoihin vuonna 2004 vietävien juustojen vientitodistusten antamista koskevan menettelyn aloittamisesta** 5

⋆ **Komission asetus (EY) N:o 1472/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, viinirypälemehua ja rypäleen puristemehua koskevan yhteisön tariffikiintiön avaamisesta ja hallinnoimisesta viinivuodesta 2003/2004 alkaen** 10

⋆ **Komission asetus (EY) N:o 1473/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1254/1999 yksityiskohtaisista säännöistä palkkiojärjestelmien soveltamisen osalta annetun asetuksen (EY) N:o 2342/1999 muuttamisesta** 12

⋆ **Komission asetus (EY) N:o 1474/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, tiettyjen kuivattujen viinirypäleiden tuotantoon tarkoitettujen viinirypälelajikkeiden viljelyyn myönnettävän tuen ja viinikirvan saastuttamien viinitarhojen uudelleenistuttamiseen myönnettävän tuen määrien vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2003/2004** 13

⋆ **Komission asetus (EY) N:o 1475/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, syvänmeren koralliriuttojen suojelemisesta troolaamisen vaikutuksilta Skotlannin luoteispuolella** 14

⋆ **Komission asetus (EY) N:o 1476/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, Espanjan lipun alla purjehtivien alusten tylppäpyrstömolvan kalastuksen lopettamisesta** 16

Komission asetus (EY) N:o 1477/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, puuvillan, josta siemeniä ei ole poistettu, maailmanmarkkinahinnan vahvistamisesta 17

Hinta: 18 EUR

(jatkuu kääntöpuolella)

FI

Säädökset, joiden otsikot on painettu laihalla kirjasintyypillä, ovat maatalouspolitiikan alaan kuuluvia juoksevien asioiden hoitoon liittyviä säädöksiä, joiden voimassaoloaika on yleensä rajoitettu.

Kaikkien muiden säädösten otsikot on painettu lihavalla kirjasintyypillä ja merkitty tähdellä.

Sisältö (jatkuu)

Komission asetus (EY) N:o 1478/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, tuontitullien vahvistamisesta riisialalla 18

Komission asetus (EY) N:o 1479/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, tuontitullien muuttamisesta vilja-alalla 21

⋆ **Komission direktiivi 2003/77/EY, annettu 11 päivänä elokuuta 2003, kaksi- ja kolmipyöräisten moottoriajoneuvojen tyyppihyväksyntää koskevien Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/24/EY ja 2002/24/EY muuttamisesta** [1] ... 24

II *Säädökset, joita ei tarvitse julkaista*

Komissio

2003/611/EY:

⋆ **Komission päätös, tehty 3 päivänä kesäkuuta 2003, Orkneysaarten paikallishallinnon Track Record -kiintiöohjelmasta** *(tiedoksiannettu numerolla K(2003) 1686)* 49

2003/612/EY:

⋆ **Komission päätös, tehty 3 päivänä kesäkuuta 2003, kiintiöiden ostoa varten Shetlandinsaarilla (Yhdistynyt kuningaskunta) myönnettävistä lainoista** [1] *(tiedoksiannettu numerolla K(2003) 1687)* 63

[1] ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1469/2003,
annettu 20 päivänä elokuuta 2003,
tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon hedelmien ja vihannesten tuontijärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 21 päivänä joulukuuta 1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3223/94 [1], sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1947/2002 [2], ja erityisesti sen 4 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Asetuksessa (EY) N:o 3223/94 säädetään Uruguayn kierroksen monenvälisten kauppaneuvottelujen tulosten mukaisesti komission vahvistamista kolmansien maiden tuonnin kiinteiden arvojen perusteista liitteissä määriteltävien tuotteiden ja ajanjaksojen osalta.

(2) Edellä mainittujen perusteiden mukaisesti tuonnin kiinteät arvot on vahvistettava tämän asetuksen liitteessä esitetylle tasolle,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EY) N:o 3223/94 4 artiklassa tarkoitetut tuonnin kiinteät arvot vahvistetaan liitteessä olevassa taulukossa merkityllä tavalla.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 21 päivänä elokuuta 2003.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Maatalouden pääjohtaja

[1] EYVL L 337, 24.12.1994, s. 66.
[2] EYVL L 299, 1.11.2002, s. 17.

LIITE

tuonnin kiinteistä arvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi 20 päivänä elokuuta 2003 annettuun komission asetukseen

(EUR/100 kg)

CN-koodi	Kolmannen maan koodi (1)	Tuonnin kiinteä arvo
0702 00 00	052	64,3
	060	41,1
	999	52,7
0709 90 70	052	101,8
	999	101,8
0805 50 10	382	56,5
	388	57,7
	524	54,8
	528	57,4
	999	56,6
0806 10 10	052	118,3
	064	140,1
	400	194,3
	999	150,9
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	039	65,0
	388	67,2
	400	80,1
	508	73,3
	512	87,6
	528	69,1
	720	61,1
	800	128,8
	804	89,1
	999	80,1
0808 20 50	052	125,5
	388	72,7
	512	81,5
	528	87,6
	800	148,4
	999	103,1
0809 30 10, 0809 30 90	052	115,5
	999	115,5
0809 40 05	064	64,7
	066	60,0
	068	77,7
	093	60,7
	094	73,3
	624	154,7
	999	81,9

(1) Komission asetuksessa (EY) N:o 2020/2001 (EYVL L 273, 16.10.2001, s. 6) vahvistettu maanimikkeistö. Koodi "999" tarkoittaa "muuta alkuperää".

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1470/2003,

annettu 20 päivänä elokuuta 2003,

Botswanasta, Keniasta, Madagaskarista, Swazimaasta, Zimbabwesta ja Namibiasta peräisin olevien naudanliha-alan tuotteiden tuontitodistuksista

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren valtioista (AKT-valtioista) peräisin oleviin maataloustuotteisiin ja niiden jalostamisessa saatuihin tavaroihin sovellettavasta järjestelystä ja asetuksen (EY) N:o 1706/98 kumoamisesta 10 päivänä joulukuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2286/2002 ([1]) ja erityisesti sen 5 artiklan,

ottaa huomioon Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren valtioista tai merentakaisista maista ja merentakaisilta alueilta peräisin oleviin maataloustuotteisiin ja tiettyihin maataloustuotteiden jalostamisessa tuotettuihin tavaroihin sovellettavista järjestelyistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1706/98 soveltamista koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta naudanliha-alalla ja asetuksen (EY) N:o 589/96 kumoamisesta 9 päivänä syyskuuta 1998 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1918/98 ([2]) ja erityisesti sen 4 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Asetuksen (EY) N:o 1918/98 1 artiklassa säädetään mahdollisuudesta antaa tuontitodistuksia naudanliha-alan tuotteille. Tuonti on kuitenkin toteutettava kullekin kolmannelle viejämaalle säädettyjen määrien rajoissa.

(2) Määrät, joista lupahakemuksia on jätetty 1 ja 10 päivän elokuuta 2003 välisenä aikana, eivät ole asetuksen (EY) N:o 1918/98 mukaisesti luuttomaksi leikattuna lihana ilmaistuina suuremmat kuin Botswanan, Kenian, Madagaskarin, Swazimaan, Zimbabwen ja Namibian alkuperätuotteiden osalta käytettävissä olevat määrät. Tämän vuoksi tuontitodistuksia on mahdollista antaa haetuille määrille.

(3) Olisi vahvistettava määrät, joille tuontitodistuksia voidaan hakea 1 päivästä syyskuuta 2003 alkaen 52 100 tonnin kokonaismäärän rajoissa.

(4) On aiheellista mainita, että tämä asetus ei rajoita terveyttä ja eläinten terveyttä koskevista ongelmista nautaeläinten, sikojen, lampaiden ja vuohien sekä tuoreen lihan tai lihavalmisteiden tuonnissa kolmansista maista 12 päivänä joulukuuta 1972 annetun neuvoston direktiivin 72/462/ETY ([3]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 807/2003 ([4]), soveltamista,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Seuraavat jäsenvaltiot antavat 21 päivänä elokuuta 2003 luuttomana lihana ilmaistuja, tietyistä Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren valtioista peräisin olevia naudanliha-alan tuotteita koskevat tuontitodistukset jäljempänä esitettyjen määrien ja alkuperämaiden mukaisesti:

Saksa:

— 70 tonnia Namibiasta peräisin olevia tuotteita,

— 450 tonnia Botswanasta peräisin olevia tuotteita.

Yhdistynyt kuningaskunta:

— 1 000 tonnia Botswanasta peräisin olevia tuotteita,

— 1 000 tonnia Namibiasta peräisin olevia tuotteita,

— 80 tonnia Swazimaasta peräisin olevia tuotteita.

2 artikla

Asetuksen (EY) N:o 1918/98 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti todistushakemuksia voidaan jättää syyskuun 2003 kymmenen ensimmäisen päivän aikana seuraavista luuttoman naudanlihan määristä:

Botswana:	12 285,5 tonnia,
Kenia:	142 tonnia,
Madagaskar:	7 579 tonnia,
Swazimaa:	2 788 tonnia,
Zimbabwe:	9 100 tonnia,
Namibia:	5 090 tonnia.

3 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 21 päivänä elokuuta 2003.

([1]) EYVL L 348, 21.12.2002, s. 5.
([2]) EYVL L 250, 10.9.1998, s. 16.
([3]) EYVL L 302, 31.12.1972, s. 28.
([4]) EUVL L 122, 16.5.2003, s. 36.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Maatalouden pääjohtaja

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1471/2003,

annettu 20 päivänä elokuuta 2003,

GATT-sopimuksista johtuvien tiettyjen kiintiöiden mukaisesti Amerikan yhdysvaltoihin vuonna 2004 vietävien juustojen vientitodistusten antamista koskevan menettelyn aloittamisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon maidon ja maitotuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1255/1999 [1], sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 [2], ja erityisesti sen 30 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Maito- ja maitotuotealan vientitukien soveltamista koskevista yksityiskohtaisista erityissäännöistä 26 päivänä tammikuuta 1999 annetun komission asetuksen (EY) N:o 174/1999 [3], sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1392/2003 [4], 20 artiklassa ja erityisesti sen 20 artiklan 1 kohdassa säädetään, että monenvälisten kauppaneuvottelujen osana tehdyistä sopimuksista johtuvien kiintiöiden mukaisesti Amerikan yhdysvaltoihin vietävän juuston vientitodistukset voidaan jakaa noudattaen erityistä menettelyä, jolla nimetään Amerikan yhdysvalloissa etuuskohteluun oikeutetut tuojat.

(2) Tämä menettely olisi aloitettava vuonna 2004 tapahtuvan viennin osalta, ja siihen liittyvät yksityiskohtaiset lisäsäännöt olisi määriteltävä.

(3) Amerikan yhdysvaltojen toimivaltaiset viranomaiset haluavat erottaa tuonnin hallinnossa toisistaan Euroopan yhteisölle Uruguayn kierroksen mukaisesti myönnetyn lisäkiintiön ja Tokion kierroksesta alun perin johtuvat kiintiöt. Vientitodistuksia olisi kuitenkin annettava ottaen tarvittaessa huomioon jako tiettyihin tuoteryhmiin kiintiön luonteen mukaan.

(4) Vakauden ja turvallisuuden takaamiseksi tämän erityisjärjestelyn mukaisesti hakemuksia esittäville toimijoille on syytä vahvistaa päivämäärä, jona hakemukset katsotaan viimeistään jätetyiksi asetuksen (EY) N:o 174/1999 1 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi.

(5) Tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat maidon ja maitotuotteiden hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Liitteessä I tarkoitetun Uruguayn kierroksen aikana päätetyistä sopimuksista johtuvan lisäkiintiön (jäljempänä ”UR-kiintiö”) ja liitteessä I tarkoitettujen alun perin Tokion kierrokselta johtuvien ja Amerikan yhdysvaltojen Itävallalle, Suomelle ja Ruotsille Uruguayn kierroksen luettelossa XX myöntämien tariffikiintiöiden (jäljempänä ”TR-kiintiö”) mukaisesti Amerikan yhdysvaltoihin vuonna 2004 vietävien CN-koodiin 0406 kuuluvien tuotteiden vientitodistukset annetaan asetuksen (EY) N:o 174/1999 20 artiklan säännösten mukaisesti.

2 artikla

1. Väliaikaisia vientitodistuksia koskevat hakemukset on jätettävä toimivaltaisille viranomaisille 1 ja 10 päivän syyskuuta 2003 välisenä aikana. Ne otetaan vastaan ainoastaan, jos ne sisältävät kaikki asetuksen (EY) N:o 174/1999 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut merkinnät ja siinä mainitut asiakirjat.

2. Jos liitteessä I olevassa 2 sarakkeessa tarkoitetun saman tuoteryhmän käytettävissä olevat määrät on jaettu UR-kiintiöön ja TR-kiintiöön, todistushakemus saa koskea ainoastaan toista kiintiötä, ja siinä on mainittava kyseinen kiintiö ja ilmoitettava erityisesti liitteessä I olevassa 3 sarakkeessa mainittu ryhmän ja kiintiön nimitys.

3. Todistushakemus voi koskea enintään 40:tä prosenttia liitteessä I olevassa 4 sarakkeessa mainitusta tuoteryhmän ja kyseisen kiintiön käytettävissä olevasta määrästä.

4. Hakemus voidaan hyväksyä ainoastaan, jos hakija ilmoittaa kirjallisesti, ettei ole jättänyt ja sitoutuu olemaan jättämättä muita samaa tuoteryhmää ja samaa kiintiötä koskevia hakemuksia. Jos hakija jättää samaa tuoteryhmää tai samaa kiintiötä koskevia useita hakemuksia yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa, kaikki hakemukset hylätään.

5. Edellä 1 ja 2 kohdassa säädettyjen mainintojen on oltava liitteessä II esitetyn mallin mukaisia.

6. Asetuksen (EY) N:o 174/1999 1 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi kaikki määräajassa jätetyt hakemukset katsotaan jätetyiksi 1 päivänä syyskuuta 2003.

[1] EYVL L 160, 26.6.1999, s. 48.
[2] EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1.
[3] EYVL L 20, 27.1.1999, s. 8.
[4] EUVL L 197, 5.8.2003, s. 3.

3 artikla

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle viiden työpäivän kuluessa hakemusten jättämisen määräajan päättymisestä tieto hakemuksista, jotka on jätetty kunkin liitteessä I mainitun tuoteryhmän ja tarvittaessa kiintiön osalta. Kaikki tiedonannot, mukaan lukien tiedonannot siitä, että hakemuksia ei ole jätetty, on toimitettava teleksillä tai faksilla liitteessä III esitetyn mallin mukaisesti. Tähän tiedonantoon on sisällyttävä kunkin ryhmän ja tarvittaessa kunkin kiintiön osalta

— luettelo hakijoista,

— kunkin hakijan hakemat määrät vientitukea koskevan maitotuotteiden nimikkeistön koodien sekä Amerikan yhdysvaltojen yhtenäistetyn tariffinimikkeistön (Harmonized Tariff Schedule of the United States of America (2003)) nimitysten mukaisesti eriteltyinä,

— hakijan kolmen edeltävän vuoden aikana viemät näiden tuotteiden määrät,

— hakijan nimeämän tuojan nimi ja osoite sekä maininta siitä, onko tuoja hakijan tytäryhtiö.

4 artikla

Komissio päättää todistusten antamisesta viipymättä asetuksen (EY) N:o 174/1999 20 artiklan 3, 4 ja 5 kohdan säännösten mukaisesti ja ilmoittaa siitä jäsenvaltioille viimeistään 31 päivänä lokakuuta 2003.

5 artikla

Tämän asetuksen 3 artiklassa ja asetuksen (EY) N:o 174/1999 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut tiedot tarkastetaan ennen lopullisten todistusten antamista ja viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2003.

Jos toimijan, jolle on annettu väliaikainen todistus, havaitaan antaneen vääriä tietoja, todistus peruutetaan ja vakuus menetetään.

6 artikla

Tämä asetus tulee voimaan seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

LIITE I

Tiettyjen GATT-sopimuksesta johtuvien kiintiöiden mukaisesti Amerikan yhdysvaltoihin vuonna 2004 vietävät juustot

(Asetuksen (EY) N:o 174/1999 20 artikla ja asetus (EY) N:o 1471/2003)

Amerikan yhdysvaltojen yhtenäistetyn tariffinimikkeistön 4 luvun lisähuomautusten mukainen nimitys		Ryhmän ja kiintiön nimitys	Käytettävissä oleva määrä 2004	Enimmäismäärä hakemusta kohti
Huomautuksen numero	Ryhmä		(t)	(t)
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
16	Not specifically provided for (NSPF)	16 — Tokyo	908,877	363,550
		16 — Uruguay	2 346,000	938,400
17	Blue Mould	17	300,000	120,000
18	Cheddar	18	1 000,000	400,000
19	American type	19	100,000	40,000
20	Edam/Gouda	20	1 000,000	400,000
21	Italian type	21	700,000	280,000
22	Swiss or Emmenthaler cheese other than with eye formation	22 — Tokyo	393,006	157,202
		22 — Uruguay	380,000	152,000
25	Swiss or Emmenthaler cheese with eye formation	25 — Tokyo	4 003,172	1 601,268
		25 — Uruguay	1 220,000	488,000

LIITE II

Asetuksen (EY) N:o 174/1999 20 artiklan 2 kohdan mukaisesti pyydetyt tiedot

Amerikan yhdysvaltain haettu kiintiöryhmä

Asetuksen (EY) N:o 1471/2003 liitteessä 1 olevassa 3 sarakkeessa tarkoitettu ryhmä ja kiintiö

Asetuksen (EY) N:o 1471/2003 liitteessä 1 olevassa 2 sarakkeessa tarkoitettu ryhmä: .....

Kiintiön alkuperä: Uruguayn kierroksen kiintiö / Tokion kierroksen kiintiö [1]

Hakijan nimi/osoite	Vientituki-nimikkeistön tuotekoodi	Haettu määrä	Vienti Amerikan yhdysvaltoihin				Amerikan yhdysvaltain yhdistetyn tariffinimikkeistön koodi	Nimetyn tuojan nimi/osoite	Tuoja on hakijan tytäryhtiö	
			2000	2001	2002	Keskiarvo 2000—2002			Kyllä	Ei
	Yhteensä									

[1] Tarpeeton viivataan yli.

LIITE III

Asetuksen (EY) N:o 1471/2003 3 artiklan mukainen jäsenvaltion tiedonanto

Amerikan yhdysvaltain haettu kiintiöryhmä

Asetuksen (EY) N:o 1471/2003 liitteessä 1 olevassa 3 sarakkeessa tarkoitettu ryhmä ja kiintiö

Asetuksen (EY) N:o 1471/2003 liitteessä 1 olevassa 2 sarakkeessa tarkoitettu ryhmä: .....

Kiintiön alkuperä: Uruguayn kierroksen kiintiö / Tokion kierroksen kiintiö (1)

Numero	Hakijan nimi/osoite	Vientituki-nimikkeistön tuotekoodi	Haettu määrä	Vienti Amerikan yhdysvaltoihin				Amerikan yhdysvaltain yhdistetyn tariffinimikkeistön koodi	Nimetyn tuojan nimi/osoite	Tuoja on hakijan tytäryhtiö	
				2000	2001	2002	Keskiarvo 2000—2002			Kyllä	Ei
1											
		Yhteensä									
2											
		Yhteensä									
3											
		Yhteensä									
4											
		Yhteensä									

(1) Tarpeeton viivataan yli.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1472/2003,

annettu 20 päivänä elokuuta 2003,

viinirypälemehua ja rypäleen puristemehua koskevan yhteisön tariffikiintiön avaamisesta ja hallinnoimisesta viinivuodesta 2003/2004 alkaen

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon viinin yhteisestä markkinajärjestelystä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1493/1999 ([1]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 ([2]), ja erityisesti sen 62 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Yhteisö on Maailman kauppajärjestön monenvälisten kauppaneuvottelujen osana sitoutunut avaamaan 14 000 tonnia viinirypälemehua ja rypäleen puristemehua käsittävän vuotuisen tuontitariffikiintiön.

(2) Rypäletäysmehua ja rypälemehua koskevan yhteisön tariffikiintiön avaamisesta ja hallinnoinnista markkinointivuodesta 1996/1997 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 2012/96 ([3]), sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 2499/97 ([4]), säädetään tällaisen kiintiön hallinnoinnista tuontitodistusjärjestelmän avulla.

(3) Kiintiön hallinnointia olisi parannettava hallinnon yksinkertaistamiseksi ja tehostamiseksi. Muiden viinialan tariffikiintiöiden hallinnoinnissa on saatu hyviä kokemuksia ”ensin tullutta palvellaan ensin” -periaatteen soveltamisesta. Viinirypälemehun ja rypäleen puristemehun tariffikiintiötä olisi tämän vuoksi hallinnoitava asetuksen (EY) N:o 1493/1999 62 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti ja tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 ([5]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1335/2003 ([6]), 308 a, 308 b ja 308 c artiklan perusteella.

(4) Tariffikiintiöstä osalliseksi pääsemisen edellytyksenä on tietty loppukäyttö. Tulliviranomaisten on valvottava loppukäyttöä koskevien säännösten noudattamista yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 ([7]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2700/2000 ([8]), ja asetuksen (ETY) N:o 2454/93 säännösten mukaisesti kun kyseessä ovat vapaaseen liikkeeseen luovutetut tavarat, joihin sovelletaan alennettua tullia niiden loppukäytön vuoksi.

Koska asianomaisten tullien alennus on huomattava ja siihen liittyy taloudellinen riski, jos sääntöjä ei noudateta, on asianmukaista vaatia vakuutta riskin kattamiseksi. Yhteisön tullilainsäädännön sääntöjen mukaisesti tulliviranomaiset vaativat mihin tahansa mahdolliseen tullivelkaan liittyvän taloudellisen riskin kattamiseksi asianomaisten tavaroiden osalta yhden vakuuden.

(5) Asetus (EY) N:o 2012/96 on tämän vuoksi aiheellista kumota ja korvata se uudella asetuksella.

(6) Tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat viinin hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Tariffikiintiön avaaminen

1. Avataan vuosittain 1 päivän syyskuuta ja 31 päivän elokuuta väliseksi ajaksi 14 000 tonnia CN-koodeihin 2009 61 90, 2009 69 11, 2009 69 19, 2009 69 51 ja 2009 69 90 kuuluvaa viinirypälemehua ja rypäleen puristemehua käsittävä tuontitariffikiintiö, jäljempänä ’tariffikiintiö’.

Tariffikiintiön järjestysnumero on 09.0067.

2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitettu viinirypälemehu ja rypäleen puristemehu on käytettävä viinirypälemehun ja/tai muun kuin viinialan tuotteiden, kuten alkoholittomien juomien, hillojen ja kastikkeiden valmistukseen.

Kyseisen viinirypälemehun ja rypäleen puristemehun jalostus on tehtävä kuuden kuukauden kuluessa tuotteiden vapaaseen liikkeeseen luovuttamisesta.

2 artikla

Tariffikiintiön hallinnointi

Tariffikiintiötä hallinnoidaan ”ensin tullutta palvellaan ensin” -periaatteella asetuksen (ETY) N:o 2454/93 308 a, 308 b ja 308 c artiklan mukaisesti.

([1]) EYVL L 179, 14.7.1999, s. 1.
([2]) EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1.
([3]) EYVL L 269, 22.10.1996, s. 8.
([4]) EYVL L 345, 16.12.1997, s. 15.
([5]) EYVL L 253, 11.10.1993, s. 1.
([6]) EUVL L 187, 26.7.2003, s. 16.
([7]) EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1.
([8]) EYVL L 311, 12.12.2000, s. 17.

3 artikla

Tullit

Tariffikiintiössä sovellettava tulli on kunkin CN-koodiin kuuluvan tuotteen osalta mainittu arvotulli ja kun kyseessä ovat CN-koodiin 2009 69 11 kuuluvat tuotteet, Euroopan yhteisöjen yhteisessä tullitariffissa vahvistettu euroina kilogrammaa kohden ilmaistu paljoustulli.

4 artikla

Loppukäytön valvonta

Jotta tavarat voidaan lukea tariffikiintiöön, niiden on oltava tullin valvonnassa asetuksen (ETY) N:o 2913/92 82 artiklan ja asetuksen (ETY) N:o 2454/93 291—300 artiklan mukaisesti.

Poiketen siitä, mitä asetuksen (ETY) N:o 2454/93 293 artiklan 1 kohdan e alakohdassa säädetään, vakuuden asettaminen on pakollista. Sen on katettava kaikkia koskevan kolmannen maan tullin ja tämän asetuksen 3 artiklassa vahvistetun tariffikiintiössä sovellettavan tullin välinen erotus.

5 artikla

Kumoaminen

Kumotaan asetus (EY) N:o 2012/96.

6 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä.*

Sitä sovelletaan 1 päivästä syyskuuta 2003.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1473/2003,

annettu 20 päivänä elokuuta 2003,

naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1254/1999 yksityiskohtaisista säännöistä palkkiojärjestelmien soveltamisen osalta annetun asetuksen (EY) N:o 2342/1999 muuttamisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1254/1999 ([1]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 ([2]), ja erityisesti sen 20 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1254/1999 yksityiskohtaisista säännöistä palkkiojärjestelmien soveltamisen osalta 28 päivänä lokakuuta 1999 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2342/1999 ([3]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2381/2002 ([4]), 41 artiklassa vahvistetaan tietyt ennakkojen maksamista koskevat säännöt. Johtuen poikkeuksellisen epäsuotuisista sääoloista, joille on tyypillistä pitkään kestänyt kova kuivuus, useissa jäsenvaltioissa tuottajilla ei ole käytettävissään riittävää määrää rehua tilalla olevien eläinten ruokkimiseksi. Jotta nämä tuottajat voisivat selviytyä ylimääräisistä taloudellisista kustannuksista, jotka aiheutuvat lisärehun ostotarpeesta, olisi annettava lupa erityispalkkion, emolehmäpalkkion, teurastuspalkkion ja lisämaksujen ennakkomäärän korottamiseen.

(2) Tässä tilanteessa asetusta (EY) N:o 2342/1999 olisi muutettava.

(3) Tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat naudanlihan hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Korvataan asetuksen (EY) N:o 2342/1999 41 artiklan 1 kohdan viimeinen alakohta seuraavasti:

”Kalenterivuosien 2000, 2001, 2002 ja 2003 osalta erityispalkkion, emolehmäpalkkion, teurastuspalkkion ja lisämaksujen ennakkoa voidaan kuitenkin maksaa enintään 80 prosenttia näiden palkkioiden tai maksujen määrästä.”

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä.*

Sitä sovelletaan 16 päivästä lokakuuta 2003.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

([1]) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 21.
([2]) EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1.
([3]) EYVL L 281, 4.11.1999, s. 30.
([4]) EYVL L 358, 31.12.2002, s. 119.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1474/2003,

annettu 20 päivänä elokuuta 2003,

tiettyjen kuivattujen viinirypäleiden tuotantoon tarkoitettujen viinirypälelajikkeiden viljelyyn myönnettävän tuen ja viinikirvan saastuttamien viinitarhojen uudelleenistuttamiseen myönnettävän tuen määrien vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2003/2004

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon hedelmä- ja vihannesjalostealan yhteisestä markkinajärjestelystä 28 päivänä lokakuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/96 [1], sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 453/2002 [2], ja erityisesti sen 7 artiklan 5 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Asetuksen (EY) N:o 2201/96 7 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa vahvistetaan kuivattaviksi tarkoitettujen, sultana- ja Moscatel-lajikkeisiin kuuluvien kuivattujen viinirypäleiden ja kuivattujen korinttien tuotantoon tarkoitettujen viinirypäleiden viljelystä maksettavan tuen vahvistamisperusteet.

(2) Asetuksen (EY) N:o 2201/96 7 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään mahdollisuudesta vaihdella tuen määrää rypälelajikkeiden mukaan. Siinä säädetään niin ikään, että mainittua määrää voidaan vaihdella myös muiden tuotokseen mahdollisesti vaikuttavien tekijöiden mukaan. Sultanarypäleiden osalta on näin ollen syytä säätää lisävaihtelusta viinikirvan saastuttamien alueiden ja muiden alueiden välillä.

(3) Markkinointivuonna 2002/2003 asetuksen (EY) N:o 2201/96 7 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen viinirypäleiden viljelyyn käytettyjen alojen tarkastuksissa ei ole paljastunut asetuksen (EY) N:o 2201/96 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä tiettyjen kuivattujen viinirypälelajikkeiden tuotantoon tarkoitettujen viinirypäleiden viljelyyn myönnettävän tuen osalta 22 päivänä heinäkuuta 1999 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1621/1999 [3], sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1880/2001 [4], 2 artiklan 1 kohdassa vahvistetun yhteisön takaaman enimmäisviljelyalan ylitystä.

(4) On syytä määritellä mainittujen viinirypäleiden viljelyyn myönnettävä tuki markkinointivuodeksi 2003/2004.

(5) Lisäksi on syytä määritellä viinikirvan torjumiseksi viiniviljelyksensä uudelleen istuttaville tuottajille myönnettävä tuki asetuksen (EY) N:o 2201/96 7 artiklan 4 kohdassa säädetyillä edellytyksillä.

(6) Tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat hedelmä- ja vihannesjalosteiden hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

1. Markkinointivuoden 2003/2004 osalta asetuksen (EY) N:o 2201/96 7 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu viljelyyn myönnettävä tuki vahvistetaan:

a) 2 806 euroksi hehtaarilta viinikirvan saastuttamien tai alle viisi vuotta sitten uudelleen istutettujen sultanalajikkeisiin kuuluvien viinirypäleiden viljelyalojen osalta;

b) 3 847 euroksi hehtaarilta sultanalajikkeisiin kuuluvien viinirypäleiden muiden viljelyalojen osalta;

c) 3 391 euroksi hehtaarilta korinttien viljelyalojen osalta;

d) 969 euroksi hehtaarilta Moscatel-lajikkeisiin kuuluvien viinirypäleiden viljelyalojen osalta.

2. Asetuksen (EY) N:o 2201/96 7 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu uudelleenistutustuki vahvistetaan 3 917 euroksi hehtaarilta markkinointivuonna 2003/2004.

3. Asetuksen (EY) N:o 2201/96 7 artiklan 4 kohdan toisen virkkeen mukaisesti tämän artiklan 1 kohdassa vahvistettua tukea ei makseta silloin, jos maksetaan 2 kohdassa vahvistettua tukea.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä.*

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

---

[1] EYVL L 297, 21.11.1996, s. 29.
[2] EYVL L 72, 14.3.2002, s. 9.
[3] EYVL L 192, 24.7.1999, s. 21.
[4] EYVL L 258, 27.9.2001, s. 14.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1475/2003,
annettu 20 päivänä elokuuta 2003,
syvänmeren koralliriuttojen suojelemisesta troolaamisen vaikutuksilta Skotlannin luoteispuolella

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa 20 päivänä joulukuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002 ([1]) ja erityisesti sen 7 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Asetuksen (EY) N:o 2371/2002 mukaisesti yhteisessä kalastuspolitiikassa noudatetaan ennalta varautumisen periaatetta toteuttamalla toimenpiteitä, joilla saatetaan kalastustoimien vaikutukset meriekosysteemeihin mahdollisimman vähäisiksi.

(2) Tuoreiden tutkimusraporttien ja erityisesti kansainvälisen merentutkimusneuvoston raporttien mukaan syvänmeren korallien (*Lophelia pertusa*) kasaumia on löydetty ja kartoitettu Skotlannin luoteispuolella sijaitsevalla Yhdistyneen kuningaskunnan lainkäyttövaltaan kuuluvalla alueella. Nämä Darwin Mounds -nimellä tunnetut kasaumat ovat osoittautuneet hyvin säilyneiksi, mutta niissä on havaittavissa pohjatroolikalastuksen aiheuttamia vaurioita.

(3) Tieteelliset tutkimukset ovat osoittaneet, että tällaiset kasaumat muodostavat luontotyyppejä, jotka toimivat tärkeiden ja erittäin monimuotoisten biologisten yhteisöjen kasvupaikkana. Näiden luontotyyppien katsotaan yleisesti vaativan ensisijaista suojelua. Syvänmeren koralliriutat on äskettäin sisällytetty Koillis-Atlantin merellisen ympäristön suojelusta vuonna 1998 tehdyn yleissopimuksen (OSPAR-yleissopimus) uhanalaisten luontotyyppien luetteloon.

(4) Koralliriutat sisältyvät luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21 päivänä toukokuuta 1992 annettuun neuvoston direktiiviin 92/43/ETY ([2]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 97/62/EY ([3]), yhteisön tärkeinä pitäminä luontotyyppeinä, joiden suojelemiseksi on osoitettava erityisten suojelutoimien alueita. Yhdistynyt kuningaskunta on virallisesti ilmaissut aikeensa nimetä Darwin Mounds erityisten suojelutoimien alueeksi suojellakseen tätä luontotyyppiä ja täyttääkseen direktiivissä säädetyt velvoitteensa.

(5) Yhdistynyt kuningaskunta on kiinnittänyt komission huomiota siihen, että eräät troolarit saattavat liikkuvia syvänmeren kalaparvia seuratessaan keskittää toimintansa Darwin Moundsin alueelle ja aiheuttaa korvaamattomia vahinkoja näille syvänmeren luontotyypeille.

(6) Yhdistynyt kuningaskunta on sen vuoksi pyytänyt, että asetuksen (EY) N:o 2371/2002 nojalla toteutettaisiin kiireellisiä toimenpiteitä pohjatroolien kieltämiseksi edellä mainituilla korallikasaumilla. Yhdistynyt kuningaskunta on antanut pyyntönsä tiedoksi muille jäsenvaltioille, jotka eivät toimittaneet komissiolle huomautuksia määräajassa.

(7) Yhdistyneen kuningaskunnan toimittaman näytön nojalla on päädyttävä siihen tulokseen, että kyseinen luontotyyppi on vakavasti uhattuna ja että on toimittava viipymättä. Koska kalastustoimintaa harjoitettaisiin pohjatrooleja käyttäen kyseisellä alueella edelleen runsaasti lähikuukausina ennen kuin neuvosto ehtii toteuttaa minkäänlaisia toimenpiteitä, on aiheellista kieltää viipymättä pohjatroolien käyttö edellä mainittujen korallikasaumien alueella käyttäen asetuksen (EY) N:o 2371/2002 nojalla säädettäviä kiireellisiä toimenpiteitä,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

On kiellettyä käyttää aluksella pohjatroolia tai sen kaltaisia vedettäviä verkkoja, joilla kalastetaan merenpohjaa pitkin, seuraavat koordinaatit yhdistävän linjan rajoittamalla alueella:

59° 54' pohjoista leveyttä 7° 39' läntistä pituutta

59° 54' pohjoista leveyttä 6° 47' läntistä pituutta

59° 37' pohjoista leveyttä 6° 47' läntistä pituutta

59° 37' pohjoista leveyttä 7° 39' läntistä pituutta.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan seuraavana päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan kuusi kuukautta.

([1]) EYVL L 358, 31.12.2002, s. 59.
([2]) EYVL L 206, 22.7.1992, s. 7.
([3]) EYVL L 305, 8.11.1997, s. 42.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1476/2003,
annettu 20 päivänä elokuuta 2003,
Espanjan lipun alla purjehtivien alusten tylppäpyrstömolvan kalastuksen lopettamisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2847/93 ([1]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 ([2]), ja erityisesti sen 21 artiklan 3 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Yhteisön vesialueilla ja yhteisön aluksiin sellaisilla muilla vesialueilla, joilla pyyntirajoitukset ovat tarpeen, sovellettavien eräiden kalakantojen ja kalakantaryhmien kalastusmahdollisuuksien ja niihin liittyvien edellytysten vahvistamisesta vuodeksi 2003 20 päivänä joulukuuta 2002 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2341/2002 ([3]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1407/2003 ([4]), säädetään tylppäpyrstömolvakiintiöistä vuodeksi 2003.

(2) Kiintiöiden alaisten kalakantojen saaliiden määrällisistä rajoituksista annettujen säännösten noudattamisen turvaamiseksi komission on tarpeen vahvistaa päivämäärä, johon mennessä jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten katsotaan täyttäneen kiintiönsä.

(3) Komissiolle toimitettujen tietojen perusteella Espanjan lipun alla purjehtivien tai Espanjassa rekisteröityjen alusten tylppäpyrstömolvasaaliit ICES-alueiden VI ja VII (EY:n vedet ja kolmansien maiden suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuulumattomat vedet) vesillä ovat täyttäneet vuodeksi 2003 myönnetyn kiintiön. Espanja on kieltänyt tämän kannan kalastuksen 11 päivästä elokuuta 2003 alkaen. Sen vuoksi on tarpeen noudattaa tätä päivämäärää,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Espanjan lipun alla purjehtivien tai Espanjassa rekisteröityjen alusten tylppäpyrstömolvasaaliit ICES-alueiden VI ja VII (EY:n vedet ja kolmansien maiden suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuulumattomat vedet) vesillä ovat täyttäneet Espanjalle vuodeksi 2003 osoitetun kiintiön.

Kielletään Espanjan lipun alla purjehtivilta tai Espanjassa rekisteröidyiltä aluksilta tylppäpyrstömolvan kalastus ICES-alueiden VI ja VII (EY:n vedet ja kolmansien maiden suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuulumattomat vedet) vesillä sekä edellä mainittujen alusten tämän asetuksen ensimmäisen soveltamispäivän jälkeen pyytämän kyseisen kannan hallussa pitäminen aluksessa sekä sen uudelleenlastaus ja purku.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan seuraavana päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 11 päivästä elokuuta 2003.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta
Jörgen HOLMQUIST
Kalastuksen pääosaston pääjohtaja

([1]) EYVL L 261, 20.10.1993, s. 1.
([2]) EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1.
([3]) EYVL L 356, 31.12.2002, s. 12.
([4]) EUVL L 201, 8.8.2003, s. 3.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1477/2003,
annettu 20 päivänä elokuuta 2003,
puuvillan, josta siemeniä ei ole poistettu, maailmanmarkkinahinnan vahvistamisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon Kreikan liittymisasiakirjaan liitetyn puuvillaa koskevan pöytäkirjan nro 4, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston asetuksella (EY) N:o 1050/2001 [1],

ottaa huomioon puuvillan tuotantotuesta 22 päivänä toukokuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1051/2001 [2] ja erityisesti sen 4 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Asetuksen (EY) N:o 1051/2001 4 artiklan mukaisesti puuvillan, josta siemeniä ei ole poistettu, maailmanmarkkinahinta määritellään säännöllisin väliajoin siemenistä puhdistetun puuvillan osalta todetun maailmanmarkkinahinnan perusteella ottamalla huomioon siemenistä puhdistetulle puuvillalle määritellyn hinnan ja puuvillalle, josta siemeniä ei ole poistettu, lasketun hinnan välinen suhde pitkällä aikavälillä. Tämä suhde vahvistetaan puuvillan tukijärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 2 päivänä elokuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1591/2001 [3], sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1486/2002 [4], 2 artiklan 2 kohdassa. Jos maailmanmarkkinahintaa ei voi määritellä tällä tavoin, hinta lasketaan viimeksi määritellyn hinnan perusteella.

(2) Asetuksen (EY) N:o 1051/2001 5 artiklan mukaisesti puuvillan, josta siemeniä ei ole poistettu, maailmanmarkkinahinta määritellään tuotteelle, joka vastaa tiettyjä ominaisuuksia ja ottaen huomioon markkinoiden todellista suuntausta edustavina pidetyt edullisimmat tarjoukset ja hinnat. Määrittelyä varten otetaan huomioon tarjousten ja yhden tai useamman edustavan eurooppalaisen pörssin noteeraamien hintojen keskiarvo yhteisön satamaan cif-toimituksena kuljetetuista tuotteista, jotka tulevat kansainvälisen kaupan kannalta edustavimpina pidetyistä eri toimittajamaista. Puuvillan, josta siemenet on poistettu, maailmanmarkkinahinnan määrittelyä koskeviin perusteisiin tehdään kuitenkin mukautuksia, joiden tavoitteena on ottaa huomioon toimitetun tuotteen laadun tai tarjousten ja hintojen luonteen vuoksi perustellut erot. Nämä mukautukset vahvistetaan asetuksen (EY) N:o 1591/2001 3 artiklan 2 kohdassa.

(3) Edellä tarkoitettujen perusteiden soveltamisen johdosta puuvillan, josta siemeniä ei ole poistettu, maailmanmarkkinahinta vahvistetaan jäljempänä esitetylle tasolle,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EY) N:o 1051/2001 4 artiklassa tarkoitetuksi puuvillan, josta siemeniä ei ole poistettu, maailmanmarkkinahinnaksi vahvistetaan 26,018 EUR/100 kg.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 21 päivänä elokuuta 2003.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Maatalouden pääjohtaja

---

[1] EYVL L 148, 1.6.2001, s. 1.
[2] EYVL L 148, 1.6.2001, s. 3.
[3] EYVL L 210, 3.8.2001, s. 10.
[4] EYVL L 223, 20.8.2002, s. 3.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1478/2003, annettu 20 päivänä elokuuta 2003, tuontitullien vahvistamisesta riisialalla

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 22 päivänä joulukuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 3072/95 ([1]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 411/2002 ([2]),

ottaa huomioon neuvoston asetuksen (EY) N:o 3072/95 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä riisialan tuontitullien osalta 29 päivänä heinäkuuta 1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1503/96 ([3]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1298/2002 ([4]), ja erityisesti sen 4 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Asetuksen (EY) N:o 3072/95 11 artiklassa säädetään, että tuotaessa mainitun asetuksen 1 artiklassa tarkoitettuja tuotteita kannetaan yhteisen tullitariffin mukaiset tullit. Kyseisen artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden osalta tuontitulli on kuitenkin yhtä suuri kuin näiden tuotteiden tuontihetkellä voimassa oleva interventiohinta, jota on korotettu tietyllä prosenttimäärällä sen mukaan, onko kysymys esikuoritusta tai kokonaan hiotusta riisistä, ja josta on vähennetty tuotantohinta. Tämä tulli ei kuitenkaan saa ylittää yhteisen tullitariffin tullien määriä.

(2) Asetuksen (EY) N:o 3072/95 12 artiklan 3 kohdan mukaan cif-tuontihinnasta lasketaan kyseisen tuotteen maailmanmarkkinoiden tai yhteisön tuontimarkkinoiden edustavien hintojen perusteella.

(3) Asetuksessa (EY) N:o 1503/96 vahvistetaan asetuksen (EY) N:o 3072/95 soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt riisialan tuontitullien osalta.

(4) Tuontitulleja sovelletaan uusien tullien vahvistamisen voimaantuloon asti. Ne jäävät myös voimaan, jos seuraavaa kausittaista vahvistamista edeltävien kahden viikon aikana ei ole käytettävissä asetuksen (EY) N:o 1503/96 5 artiklassa säädetystä viitelähteestä saatavaa noteerausta.

(5) Tuontitullijärjestelmän moitteettoman toiminnan vuoksi olisi tullien laskemisessa käytettävä kelluvien valuuttojen osalta viiteajanjakson aikana markkinakursseja.

(6) Asetuksen (EY) N:o 1503/96 4 artiklan 1 kohdan 2 alakohdan tuontitullit, jotka on vahvistettu 15 päivästä toukokuuta 2003 komission asetuksella (EY) N:o 832/2003 ([5]), tarkastetaan tämän asetuksen liitteiden mukaisesti,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EY) N:o 3072/95 11 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut tuontitullit riisialalla tarkastetaan asetuksen (EY) N:o 1503/96 4 artiklan säännösten mukaisesti ja vahvistetaan tämän asetuksen liitteessä I, liitteessä II annettujen tekijöiden perusteella.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 21 päivänä elokuuta 2003.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Maatalouden pääjohtaja

([1]) EYVL L 329, 30.12.1995, s. 18.
([2]) EYVL L 62, 5.3.2002, s. 27.
([3]) EYVL L 189, 30.7.1996, s. 71.
([4]) EYVL L 189, 18.7.2002, s. 8.
([5]) EUVL L 120, 15.5.2003, s. 15.

LIITE I

Riisin ja rikkoutuneiden riisinjyvien tuontitullit

(EUR/t)

CN-koodi	Tuontimaksut ([5])				
	Kolmannet maat (muut kuin AKT-valtiot ja Bangladesh) ([3])	AKT-valtiot ([1]) ([2]) ([3])	Bangladesh ([4])	Basmati Intia ja Pakistan ([6])	Egypti ([8])
1006 10 21	([7])	69,51	101,16		158,25
1006 10 23	([7])	69,51	101,16		158,25
1006 10 25	([7])	69,51	101,16		158,25
1006 10 27	([7])	69,51	101,16		158,25
1006 10 92	([7])	69,51	101,16		158,25
1006 10 94	([7])	69,51	101,16		158,25
1006 10 96	([7])	69,51	101,16		158,25
1006 10 98	([7])	69,51	101,16		158,25
1006 20 11	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 13	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 15	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 17	264,00	88,06	127,66	14,00	198,00
1006 20 92	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 94	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 96	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 98	264,00	88,06	127,66	14,00	198,00
1006 30 21	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 23	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 25	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 27	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 42	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 44	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 46	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 48	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 61	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 63	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 65	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 67	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 92	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 94	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 96	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 30 98	([7])	133,21	193,09		312,00
1006 40 00	([7])	41,18	([7])		96,00

([1]) AKT-valtioista peräisin olevan riisin tuonnista annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2286/2002 (EYVL L 345, 10.12.2002, s. 5) sekä komission asetuksen (EY) N:o 638/2003, sellaisena kuin se on muutettuna, (EYVL L 93, 9.4.2003, s. 3), soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä.

([2]) Asetuksen (ETY) N:o 1706/98 mukaisesti maksuja ei sovelleta Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren valtioista peräisin oleviin ja suoraan Réunionin merentakaiseen departementtiin tuotaviin tuotteisiin.

([3]) Réunionin merentakaiseen departementtiin tuotavalta riisiltä kannettava maksu määritellään asetuksen (EY) N:o 3072/95, 11 artiklan 3 kohdassa.

([4]) Bangladeshistä peräisin olevan riisin, lukuun ottamatta rikkoutuneita riisinjyviä (CN-koodi 1006 40 00), tuontiin sovelletaan maksua neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 3491/90 (EYVL L 337, 4.12.1990, s. 1) ja komission asetuksessa (ETY) N:o 862/91 (EYVL L 88, 9.4.1991, s. 7), sellaisena kuin se on muutettuna, määritellyn järjestelmän mukaisesti.

([5]) MMA:ista peräisin olevien tuotteiden tuonti vapautetaan maksusta neuvoston päätöksen 91/482/ETY (EYVL L 263, 19.9.1991, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 101 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

([6]) Intiasta ja Pakistanista peräisin olevaan esikuorittuun Basmati-lajikkeen riisiin sovelletaan 250 EUR/t (asetuksen (EY) N:o 1503/96 4 a artikla, sellaisena kuin se on muutettuna).

([7]) Tuontitulli vahvistettu yhteisessä tullitariffissa.

([8]) Egyptistä peräisin olevan ja sieltä yhteisön alueelle tulevan riisin tuonnista annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2184/96 (EYVL L 292, 15.11.1996, s. 1) sekä kommission asetuksen (EY) N:o 196/97 (EYVL L 31, 1.2.1997, s. 53), soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä.

LIITE II

Tuontitullien laskeminen riisialalla

	Paddy- eli raakariisi	Indica-riisi		Japonica-riisi		Rikkoutuneet riisinjyvät
		Esikuorittu	Hiottu	Esikuorittu	Hiottu	
1. Tuontitulli (EUR/t)	(1)	264,00	416,00	264,00	416,00	(1)
2. Laskuperusteet:						
a) Cif ARAG -hinta (EUR/t)	—	273,71	209,43	246,28	306,06	—
b) FOB-hinta (EUR/t)	—	—	—	219,17	278,95	—
c) Merirahti (EUR/t)	—	—	—	27,11	27,11	—
d) Alkuperä	—	USDA ja toimijat	USDA ja toimijat	Toimijat	Toimijat	—

(1) Tuontitulli vahvistettu yhteisessä tullitariffissa.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 1479/2003,
annettu 20 päivänä elokuuta 2003,
tuontitullien muuttamisesta vilja-alalla

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92 ([1]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1104/2003 ([2]),

ottaa huomioon neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä vilja-alan tuontitullien osalta 28 päivänä kesäkuuta 1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1249/96 ([3]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1110/2003 ([4]), ja erityisesti sen 2 artiklan 1 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Vilja-alan tuontitullit vahvistetaan komission asetuksessa (EY) N:o 1448/2003 ([5]), sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1468/2003 ([6]).

(2) Asetuksen (EY) N:o 1249/96 2 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos tuontitullien laskettu keskiarvo soveltamiskauden aikana poikkeaa 5 EUR/t vahvistetusta tullin määrästä, tulleja tarkistetaan vastaavasti. Mainittu poikkeaminen on tapahtunut. Tämän vuoksi on tarpeen tarkistaa asetuksessa (EY) N:o 1448/2003 vahvistettuja tuontitulleja,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Korvataan asetuksen (EY) N:o 1448/2003 liitteet I ja II tämän asetuksen liitteillä I ja II.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 21 päivänä elokuuta 2003.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 20 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Maatalouden pääjohtaja

([1]) EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21.
([2]) EUVL L 158, 27.6.2003, s. 1.
([3]) EYVL L 161, 29.6.1996, s. 125.
([4]) EUVL L 158, 27.6.2003, s. 12.
([5]) EUVL L 206, 15.8.2003, s. 8.
([6]) EUVL L 210, 20.8.2003, s. 13.

LIITE I

Asetuksen (ETY) N:o 1766/92 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuontitullit

CN-koodi	Tavaran kuvaus	Tuontitulli (1) (EUR/t)
1001 10 00	Durumvehnä korkealaatuinen	0,00
	keskilaatuinen	0,00
	heikkolaatuinen	0,00
1001 90 91	Tavallinen vehnä, siemenvilja	0,00
ex 1001 90 99	Tavallinen vehnä, korkealaatuinen, muu kuin siemenvilja	0,00
1002 00 00	Ruis	14,55
1005 10 90	Maissi, siemenvilja, muu kuin hybridimaissi	58,43
1005 90 00	Maissi, muu kuin siemenvilja (2)	58,43
1007 00 90	Durra, muut kuin kylvämiseen tarkoitetut hybridit	24,64

(1) Atlantin valtameren tai Suezin kanavan kautta yhteisöön tulevien tavaroiden osalta (asetuksen (EY) N:o 1249/96 2 artiklan 4 kohta) tuoja voi päästä osalliseksi tullinalennuksesta, joka on:
— 3 EUR/t, jos purkamissatama sijaitsee Välimerellä, tai
— 2 EUR/t, jos purkamissatama sijaitsee Irlannissa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa, Tanskassa, Ruotsissa, Suomessa tai Iberian niemimaan Atlantin valtameren puoleisella rannikolla.

(2) Tuoja voi päästä osalliseksi kiinteämääräisestä alennuksesta, jonka määrä on 24 EUR tonnilta, jos asetuksen (EY) N:o 1249/96 2 artiklan 5 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

LIITE II

Tullien laskentatekijät

(14.8 ja 19.8.2003 välisenä aikana)

1. Vahvistamispäivää edeltävien kahden viikon keskiarvot:

Pörssinoteeraukset	Minneapolis	Chicago	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis
Tuote (valkuais-%, kun kosteus on 12 %)	HRS2. 14 %	YC3	HAD2	keskilaatuinen (*)	heikkolaatunen (**)	USbarley 2
Noteeraus (EUR/t)	134,48 (****)	78,15	169,67 (***)	159,67 (***)	139,67 (***)	115,00 (***)
Lisä/Meksikonlahti (EUR/t)	—	12,44	—	—	—	—
Lisä/Suuret järvet (EUR/t)	22,99	—	—	—	—	—

(*) Vähennys 10 EUR/t (asetuksen (EY) N:o 1249/96 4 artiklan 3 kohtan).
(**) Vähennys 30 EUR/t (asetuksen (EY) N:o 2378/2002 4 artikla 3 kohtan).
(***) Fob Duluth.
(****) Lisäys 14 EUR/t mukaan lukien (asetuksen (EY) N:o 1249/96 4 artiklan 3 kohtan).

2. Vahvistamispäivää edeltävien kahden viikon keskiarvot:

   Maksut: Meksikonlahti—Rotterdam: 18,10 EUR/t; Suuret järvet—Rotterdam: 27,47 EUR/t.

3. Asetuksen (EY) N:o 1249/96 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitetut tukipalkkiot: 0,00 EUR/t (HRW2)
   0,00 EUR/t (SRW2).

KOMISSION DIREKTIIVI 2003/77/EY,

annettu 11 päivänä elokuuta 2003,

kaksi- ja kolmipyöräisten moottoriajoneuvojen tyyppihyväksyntää koskevien Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/24/EY ja 2002/24/EY muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon kaksi- ja kolmipyöräisten moottoriajoneuvojen tyyppihyväksynnästä ja neuvoston direktiivin 92/61/ETY kumoamisesta 18 päivänä maaliskuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/24/EY ([1]) ja erityisesti sen 17 artiklan,

ottaa huomioon kaksi- ja kolmipyöräisten moottoriajoneuvojen tietyistä osista ja ominaisuuksista 17 päivänä kesäkuuta 1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/24/EY ([2]), sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2002/51/EY ([3]), ja erityisesti sen 7 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Direktiivi 97/24/EY on yksi neuvoston direktiivillä 92/61/ETY ([4]) perustettua EY-tyyppihyväksyntämenettelyä koskevista erityisdirektiiveistä; direktiivi 92/61/ETY on määrä kumota direktiivillä 2002/24/EY 9 päivästä marraskuuta 2003.

(2) Kaksi- ja kolmipyöräisten moottoriajoneuvojen päästöjen vähentämisestä ja direktiivin 97/24/EY muuttamisesta 19 päivänä heinäkuuta 2002 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/51/EY säädettiin kaksipyöräisten moottoripyörien uusista päästörajaarvoista. Näitä raja-arvoja sovelletaan kahdessa vaiheessa; ensimmäinen vaihe tuli voimaan 1 päivänä huhtikuuta 2003 kaikkien ajoneuvotyyppien osalta ja toinen vaihe tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2006 uusien ajoneuvotyyppien osalta. Toisen vaiheen mukainen kaksipyöräisten moottoripyörien päästöjen mittaus perustuu YK:n Euroopan talouskomission säännössä N:o 40 määrätyn yksinkertaisen kaupunkitestisyklin käyttöön sekä moottoriajoneuvojen päästöjen aiheuttaman ilman pilaantumisen estämiseksi toteutettavia toimenpiteitä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä maaliskuuta 1970 annetussa neuvoston direktiivissä 70/220/ETY ([5]), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 2002/80/EY ([6]), säädetyn taajama-alueen ulkopuolisen syklin käyttöön.

(3) Direktiivillä 97/24/EY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2002/51/EY määritettiin I-tyypin testisykli, jota sovelletaan kaksi- ja kolmipyöräisten moottoriajoneuvojen saastepäästöjen mittaamiseen vuodesta 2006 alkaen ja joka komission olisi saatava valmiiksi direktiivin 70/156/ETY 13 artiklalla perustetun, tekniikan kehitykseen mukauttamista käsittelevän komitean kautta.

(4) Direktiivin 2002/51/EY vaatimusten mukaisesti on tarpeen selventää tiettyjä II-tyypin testitietoihin liittyviä seikkoja vuosittaisten katsastusten osalta, ja on myös tarpeen säätää näiden testitietojen tallentamisesta direktiivin 2002/24/EY liitteessä VII.

(5) Direktiivejä 97/24/EY ja 2002/24/EY olisi sen vuoksi muutettava.

(6) Tässä direktiivissä säädetyt toimenpiteet ovat tekniikan kehitykseen mukauttamista käsittelevän komitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Muutetaan direktiivin 97/24/EY 5 luvussa oleva liite II tämän direktiivin liitteen I mukaisesti

2 artikla

Muutetaan direktiivin 2002/24/EY liite VII tämän direktiivin liitteen II mukaisesti.

3 artikla

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 4 päivänä syyskuuta 2004. Niiden on toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle viipymättä sekä kyseisiä säännöksiä ja tätä direktiiviä koskeva vastaavuustaulukko.

Jäsenvaltioiden on sovellettava näitä säännöksiä viimeistään 4 päivästä syyskuuta 2004.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

([1]) EYVL L 124, 9.5.2002, s. 1.
([2]) EYVL L 226, 18.8.1997, s. 1.
([3]) EYVL L 252, 20.9.2002, s. 20.
([4]) EYVL L 225, 10.8.1992, s. 72.
([5]) EYVL L 76, 6.4.1970, s. 1.
([6]) EYVL L 291, 28.10.2002, s. 20.

4 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

5 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 11 päivänä elokuuta 2003.

Komission puolesta

Erkki LIIKANEN

Komission jäsen

LIITE I

Muutetaan direktiivin 97/24/EY 5 luvussa oleva liite II seuraavasti:

1) Korvataan 2.2.1.1 kohta seuraavasti:

"2.2.1.1 I-tyypin testi (keskimääräisten pakokaasupäästöjen tarkistus)

Jäljempänä 2.2.1.1.5 kohdassa olevan taulukon rivillä A annettujen päästörajojen mukaisesti testattavien ajoneuvotyyppien

— testi on toteutettava tekemällä kaksi yksinkertaista kaupunkisykliä esivakauttamista varten ja neljä yksinkertaista kaupunkisykliä päästönäytteen ottoa varten. Päästönäytteen otto on aloitettava välittömästi esivakauttamissyklien viimeisen joutokäyntijakson päätyttyä, ja se on lopetettava viimeisen yksinkertaisen kaupunkisyklin viimeisen joutokäyntijakson päätyttyä.

Jäljempänä 2.2.1.1.5 kohdassa olevan taulukon rivillä B annettujen päästörajojen mukaisesti testattavien ajoneuvotyyppien,

— joiden moottoritilavuus on vähemmän kuin 150 cm^3, testi on toteutettava tekemällä kuusi yksinkertaista kaupunkisykliä. Päästönäytteen otto on aloitettava ennen moottorin käynnistysmenettelyä tai sen alussa, ja se on lopetettava viimeisen yksinkertaisen kaupunkisyklin viimeisen joutokäyntijakson lopussa;

— joiden moottoritilavuus on vähintään 150 cm^3, testi on toteutettava tekemällä kuusi yksinkertaista kaupunkisykliä ja yksi maantiesykli. Päästönäytteen otto on aloitettava ennen moottorin käynnistysmenettelyä tai sen alussa, ja se on lopetettava maantiesyklin viimeisen joutokäyntijakson lopussa.".

2) Lisätään 2.2.1.1.7 kohta seuraavasti:

"2.2.1.1.7 Kirjatut tiedot merkitään sen asiakirjan asianomaisiin kohtiin, johon viitataan direktiivin 2002/24/EY liitteessä VII.".

3) Korvataan 2.2.1.2.4 kohta seuraavasti:

"2.2.1.2.4 Moottoriöljyn lämpötila testin aikana on kirjattava (sovelletaan ainoastaan nelitahtimoottoreihin).".

4) Korvataan 2.2.1.2.5 kohta seuraavasti:

"2.2.1.2.5 Kirjatut tiedot merkitään sen asiakirjan asianomaisiin kohtiin, johon viitataan direktiivin 2002/24/EY liitteessä VII.".

5) Poistetaan 2.2.1.1.5 kohdan taulukossa oleva alaviite (*).

6) Korvataan lisäyksen 1 otsikko seuraavasti:

"I-tyypin testi (tämän liitteen 2.2.1.1.5 kohdassa olevan taulukon rivillä A säädettyjen päästörajojen mukaisesti testattavat ajoneuvot)

(keskimääräisten pakokaasupäästöjen tarkistus)".

7) Lisätään lisäys 1a seuraavasti:

"Lisäys 1a

I-tyypin testi (tämän liitteen 2.2.1.1.5 kohdassa olevan taulukon rivillä B säädettyjen päästörajojen mukaisesti testattavat ajoneuvot)

(keskimääräisten pakokaasupäästöjen tarkistus)

1 JOHDANTO

Menettely liitteessä II olevassa 2.2.1.1 kohdassa esitetylle I-tyypin testille.

1.1 Moottoripyörä tai moottoroitu kolmipyöräinen ajoneuvo asetetaan dynamometripenkkiin, jossa on jarru ja vauhtipyörä. Suoritetaan yhtäjaksoisesti testi, joka koostuu luokan I moottoripyörien osalta kuudesta yksinkertaisesta kaupunkisyklistä, joiden yhteiskesto on 1 170 sekuntia, tai luokan II moottoripyörien osalta kuudesta yksinkertaisesta kaupunkisyklistä ja yhdestä maantiesyklistä, joiden yhteiskesto on 1 570 sekuntia.

Testin aikana pakokaasuja ohennetaan ilmalla siten, että seoksen virtaustilavuus pysyy vakaana. Koko testin ajan jatkuva seosnäytteiden virta tuodaan yhteen tai useampaan pussiin siten, että hiilimonoksidin, palamattomien hiilivetyjen typen oksidien ja hiilidioksidin konsentraatiot (keskimääräiset testiarvot) voidaan määritellä järjestyksessä.

2 DYNAMOMETRIPENKIN KÄYTTÖSYKLI

2.1 **Syklin kuvaus**

Dynamometrin käyttösyklit on annettu alalisäyksessä 1.

2.2 **Yleiset edellytykset syklin suorittamiselle**

Alustavat testisyklit suoritetaan tarpeen mukaan sen määrittelemiseksi, miten kaasupolkimen ja jarrujen ohjaimia parhaiten käytetään, jotta saavutetaan sykli, joka vastaa teoreettista sykliä määrätyissä rajoissa.

2.3 **Vaihteiston käyttö**

2.3.1 Vaihteiston käyttö määritellään seuraavasti:

2.3.1.1 Tasaisella nopeudella moottorin nopeuden on mahdollisuuksien mukaan pysyttävä 50 ja 90 prosentin välillä enimmäisnopeudesta. Jos tämä nopeus saavutetaan käyttämällä useampaa kuin yhtä vaihdetta, moottoria testataan käyttämällä suurinta vaihdetta.

2.3.1.2 Kaupunkisyklin osalta moottori on kiihdytyksen aikana testattava käyttämällä sitä vaihdetta, jolla saadaan paras kiihtyvyys. Seuraavaksi suurinta vaihdetta käytetään viimeistään silloin, kun moottorin nopeus on saavuttanut 110 prosenttia siitä nopeudesta, jolla nimellinen enimmäisteho saavutetaan. Jos moottoripyörä tai moottoroitu kolmipyöräinen ajoneuvo saavuttaa 20 km/h nopeuden ensimmäisellä vaihteella tai 35 km/h toisella vaihteella, seuraavaksi suurinta vaihdetta käytetään näillä nopeuksilla.

Näissä tapauksissa ei sallita muita vaihtoja suurempiin vaihteisiin. Jos kiihdytysvaiheen aikana vaihdetta vaihdetaan moottoripyörälle tai moottoroidulle kolmipyöräiselle ajoneuvolle määrätyillä nopeuksilla, seuraavassa tasaisen nopeuden vaiheessa käytetään vaihdetta, joka on käytössä, kun moottoripyörä tai moottoroitu kolmipyöräinen ajoneuvo aloittaa tasaisen vauhdin vaiheen, riippumatta moottorin kierrosnopeudesta.

2.3.1.3 Hidastuksen aikana on käytettävä seuraavaksi pienintä vaihdetta, ennen kuin moottori alkaa täristä tai kun moottorin nopeus on pudonnut 30 prosenttiin nimellisen enimmäistehon nopeudesta sen mukaan, kumpi tapahtuu aikaisemmin. Ensimmäistä vaihdetta ei käytetä hidastuksen aikana.

2.3.2 Automaattivaihteistolla varustetut moottoripyörät ja kolmipyöräiset moottoriajoneuvot testataan käyttämällä suurinta vaihdetta ('drive'). Kaasupoljinta käytetään siten, että saadaan mahdollisimman tasainen kiihdytys, jotta voimansiirto käyttää eri vaihteita tavanomaisessa järjestyksessä. Sovelletaan jäljempänä 2.4 kohdassa määrättyjä toleransseja.

2.3.3 Maantiesyklissä vaihteistoa on käytettävä valmistajan suositusten mukaisesti.

Tämän liitteen lisäyksessä 1 esitettyjä vaihteen vaihtokohtia ei sovelleta; kiihdytyksen on jatkuttava koko sen ajan, jota edustaa kunkin joutokäyntijakson lopun ja seuraavan tasaisen nopeuden jakson yhdistävä suora viiva. Sovelletaan jäljempänä 2.4 kohdassa määrättyjä toleransseja.

2.4 **Toleranssit**

2.4.1 Kaikissa vaiheissa pidetään yllä teoreettinen nopeus, jonka toleranssi on ± 2 km/h. Määrättyjä toleransseja suuremmat nopeuden toleranssit sallitaan vaiheesta toiseen siirryttäessä, edellyttäen että toleranssit eivät missään vaiheessa ylity enemmän kuin 0,5 sekunnin ajaksi, kaikissa tapauksissa 6.5.2 ja 6.6.3 kohdan määräykset huomioon ottaen.

2.4.2 Sallitaan 0,5 sekunnin toleranssi teoreettisten aikojen ylä- tai alapuolelle.

2.4.3 Nopeuden ja ajan toleranssit yhdistetään tämän liitteen alalisäyksessä 1 esitetyllä tavalla.

2.4.4 Kierroksen aikana kuljettu matka mitataan ± 2 prosentin toleranssilla.

3 MOOTTORIPYÖRÄ TAI KOLMIPYÖRÄINEN MOOTTORIAJONEUVO JA POLTTOAINE

3.1 **Testimoottoripyörä tai kolmipyöräinen moottoriajoneuvo**

3.1.1 Moottoripyörä tai kolmipyöräinen moottoriajoneuvo on tuotava testattavaksi hyvässä mekaanisessa kunnossa. Sen olisi oltava sisäänajettu ja sillä pitäisi ajaa vähintään 1 000 km ennen testiä. Laboratorio voi päättää, hyväksytäänkö moottoripyörä tai kolmipyöräinen moottoriajoneuvo, jolla on ajettu alle 1 000 km ennen testiä.

3.1.2 Pakokaasujenpoistojärjestelmässä ei saa olla vuotoja, jotka voivat vaikuttaa kerättyjen kaasujen määrään, jonka on oltava moottorista peräisin olevien kaasujen määrä.

3.1.3 Induktiojärjestelmän vuotamattomuus voidaan tarkistaa sen varmistamiseksi, että satunnainen ilmavirta ei pääse vaikuttamaan kaasutukseen.

3.1.4 Moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon asetusten on oltava valmistajan ohjeiden mukaisia.

3.1.5 Laboratorio voi varmistaa, että moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon suorituskyky vastaa valmistajan ilmoitusta, että sitä voidaan käyttää tavanomaiseen ajamiseen ja erityisesti että se käynnistyy kylmänä ja kuumana.

3.2 **Polttoaine**

Testissä käytetään viitepolttoainetta, jonka määrittely on liitteessä IV. Jos moottorin voiteluaineena on jokin seos, viitepolttoaineeseen lisätyn öljyn on oltava laadultaan ja määrältään valmistajan suositusten mukaista.

4 TESTAUSLAITTEET

4.1 **Dynamometri**

Dynamometrin on oltava pääominaisuuksiltaan seuraavanlainen:

Rullan ja jokaisen pyörän renkaan välinen kontakti:

— rullan läpimitta ≥ 400 mm

— tehoabsorptiokäyrän laskeminen: testipenkin on voitava tuottaa, moottorin kehittämä teho alkunopeudesta 12 km/h, ± 15 prosentin toleranssilla moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon kulkiessa tasaisella tiellä tuulen nopeuden ollessa käytännössä nolla. Jarrujen absorboima teho ja penkin sisäinen kitka joko lasketaan lisäyksen 1 alalisäyksessä 4 olevan 11 kohdan määräysten mukaisesti tai jarrujen absorboiman tehon ja penkin sisäisen kitkan on oltava:

— $K\ V^3 \pm 5\ \%\ P_{V50}$

— lisäinertiat: 10 kg kerrallaan ([1]).

4.1.1 Todellisuudessa kuljettu matka mitataan käyttämällä kierrosmittaria, jota ohjaa rulla, joka ohjaa jarruja ja vauhtipyöriä.

4.2 **Laitteisto, jolla otetaan näytteitä kaasuista ja mitataan niiden tilavuus**

4.2.1 Lisäyksen 1 alalisäyksissä 2 ja 3 on kaavio, joka sisältää periaatteet testin aikana tapahtuvaa pakokaasujen keräämistä ja ohentamista sekä näytteidenottoa ja pakokaasujen tilavuuden mittaamista varten.

4.2.2 Seuraavissa kohdissa kuvataan testilaitteiston osia (jokaisen komponentin kohdalla on lisäyksen 1 alalisäysten 2 ja 3 piirroksissa käytetty lyhenne). Tekninen tutkimuslaitos voi hyväksyä erilaisen laitteiston käytön edellyttäen, että sillä saadaan vastaavat tulokset:

4.2.2.1 laite, jolla kerätään kaikki testin aikana tuotetut pakokaasut; tavallisesti käytetään avointa laitetta, joka ylläpitää ilmanpainetta pakoputkessa(-putkissa). Suljettua järjestelmää voidaan kuitenkin käyttää, edellyttäen että vastapainetta koskevat ehdot täyttyvät (± 1,25 kPa). Kaasut täytyy kerätä siten, että tapahtuva kondensaatio ei vaikuta merkittävästi pakokaasujen ominaisuuksiin testilämpötilassa;

4.2.2.2 putki (Tu) joka yhdistää pakokaasujen keräyslaitteiston ja näytteenottojärjestelmän. Yhdistävän putken ja kaasunkeräyslaitteiston on oltava ruostumatonta terästä tai muuta materiaalia, joka ei vaikuta kerättyjen kaasujen koostumukseen ja kestää niiden lämpötilan;

4.2.2.3 lämpömuuttaja (S_c), jolla voidaan rajoittaa ohennettujen kaasujen lämpötilan vaihteluiden rajaksi ± 5 °C pumpun tuloaukossa testin keston ajaksi. Lämpömuuttajassa on oltava esilämmitysjärjestelmä, jolla voidaan nostaa kaasujen lämpötila toimintalämpötilaan (± 5 °C) ennen testauksen aloittamista;

([1]) Nämä ovat lisämassoja, jotka voidaan mahdollisesti korvata elektronisella laitteella, edellyttäen että tulosten vastaavuus osoitetaan.

4.2.2.4 poistopumppu (P_1), joka imee ohennetut kaasut moottorin avulla, joka toimii erilaisilla erittäin tasaisilla nopeuksilla. Pumpun on voitava taata tasainen virtaus, jolla on riittävä tilavuus, jotta varmistetaan kaikkien kaasujen imeminen. Laitetta, joka käyttää kriittisen virtauksen venturia, voidaan myös käyttää;

4.2.2.5 laite joka pystyy jatkuvasti tallentamaan pumppuun tulevien ohennettujen kaasujen lämpötilan;

4.2.2.6 kaasunkeräyslaitteiston ulkopuolelle kiinnitetty näytteenottokeräysputki S_3, jolla voidaan kerätä jatkuva näyte ohentavasta ilmasta käyttämällä pumppua, suodatinta ja virtamittaria testin keston ajan;

4.2.2.7 näytteenottokeräysputki (S_2), joka on sijoitettu poistopumpun eteen vastavirtaan ohennettujen kaasujen virtaussuuntaan nähden ja jolla otetaan näytteitä seoksesta testin keston ajan tasaisella virtausnopeudella käyttämällä, mikäli tarpeen, virtausmittaria ja pumppua. Kaasujen vähimmäisvirtausnopeuden kahdessa edellä kuvatussa näytteenottojärjestelmässä on oltava vähintään 150 l/h;

4.2.2.8 kaksi suodatinta (F_2 ja F_3), jotka on sijoitettu keräysputkien S_2 ja S_3 jälkeen vastaavassa järjestyksessä ja jotka on suunniteltu suodattamaan pusseihin kerättyjen näytteiden virrasta kiinteät hiukkaset. On erityisesti varmistettava, että ne eivät vaikuta näytteiden kaasumaisten komponenttien konsentraatioihin;

4.2.2.9 kaksi pumppua (P_2 ja P_3) joilla otetaan näytteitä keräysputkista S_2 ja S_3 tässä järjestyksessä ja joilla täytetään pussit S_a ja S_b;

4.2.2.10 kaksi käsin säädeltävää venttiiliä (V_2 ja V_3), jotka on asennettu sarjaan pumppujen P_2 ja P_3 kanssa tässä järjestyksessä ja joilla säädellään pusseihin lähetettävän näytteen virtausta;

4.2.2.11 kaksi rotametria (R_2 ja R_3), jotka on asennettu sarjaan 'keräysputki, suodatin, pumppu, venttiili, pussi' (S_2, F_2, P_2, V_2, S_a ja S_3, F_3, P_3, V_3, S_b tässä järjestyksessä) siten, että näytteen virtaus millä hetkellä tahansa voidaan välittömästi tarkastaa visuaalisesti;

4.2.2.12 tiiviit näytteenottopussit, joihin kerätään ohennusilma ja ohennettu kaasuseos, joihin kyseessä olevat saasteet eivät vaikuta ja joiden kapasiteetti on riittävä eikä vaikuta näytteiden normaaliin virtaukseen. Näytteenottopusseissa on oltava automaattiset sulkijat, jotka voidaan sulkea nopeasti ja tiiviisti, joko näytteenottojärjestelmässä tai analysointijärjestelmässä kokeen lopuksi;

4.2.2.13 kaksi ohjaavia paineita mittaavaa manometria (g_1 ja g_2), jotka asennetaan:

g_1: ennen pumppua P_1, jotta voidaan mitata pakokaasuista ja ohentavasta ilmasta koostuvan seoksen ja ilmakehän välisen paineen vaihtelu;

g_2: ennen pumppua P_1 ja sen jälkeen, jotta voidaan mitata kaasuvirtaukseen kohdistuvan paineen lisäys;

4.2.2.14 kierrosmittari, jolla mitataan pyörivän poistopumpun P_1 kierrosten määrä;

4.2.2.15 kolmitieventtiilit edellä esitetyssä näytteenottojärjestelmässä, joilla ohjataan testin aikana näytteet joko ilmakehään tai oikeisiin näytteenottopusseihin. Käytetään pikaventtiileitä, jotka on valmistettu materiaaleista, jotka eivät vaikuta kaasujen koostumukseen; niiden poistoaukkojen poikkileikkauksen ja muodon on pidettävä kuormitushäviö niin pienenä kuin teknisesti mahdollista.

4.3 **Analyyttinen laitteisto**

4.3.1 *Hiilivetykonsentraation mittaaminen*

4.3.1.1 Pusseihin S_a ja S_b testin aikana kerätyistä näytteistä mitataan palamattomien hiilivetyjen konsentraatio liekki-ionisaatioanalysaattorilla.

4.3.2 *Hiilimonoksidi- ja hiilidioksidikonsentraatioiden mittaaminen*

4.3.2.1 Pusseihin S_a ja S_b testin aikana kerätyistä näytteistä mitataan hiilimonoksidin CO ja hiilidioksidin CO_2 konsentraatiot infrapuna-absorptioanalysaattorilla, joka ei hajota valoa.

4.3.3 *Typen oksidien (NO_x) konsentraation mittaaminen*

4.3.3.1 Pusseihin S_a ja S_b testin aikana kerätyistä näytteistä mitataan typen oksidien (NO_x) konsentraatiot kemilumenesenssianalysaattorilla.

4.4 **Instrumenttien ja mittausten tarkkuus**

4.4.1 Koska jarrut kalibroidaan erillisessä testissä, ei ole välttämätöntä osoittaa dynamometrin tarkkuutta. Pyörivien massojen kokonaisinertia, mukaan lukien rullien ja jarrujen pyörivien osien inertia, (ks. 5.2 kohta), on annettava ± 2 prosentin tarkkuudella.

4.4.2 Moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon nopeus mitataan jarruihin ja vauhtipyörään kytkettyjen rullien pyörimisnopeuden perusteella. Sen on oltava mitattavissa ± 2 km/h tarkkuudella nopeuksilla 0—10 km/h ja ± 1 km/h tarkkuudella nopeuksilla, jotka ylittävät 10 km/h.

4.4.3 Lämpötilan, johon viitataan 4.2.2.5 kohdassa, on oltava mitattavissa tarkkuudella ± 1 °C. Lämpötilan, johon viitataan 6.1.1 kohdassa, on oltava mitattavissa tarkkuudella ± 2 °C.

4.4.4 Ilmanpaineen on oltava mitattavissa tarkkuudella ± 0,133 kPa.

4.4.5 Pumppuun P_1 tulevien ohennettujen kaasujen seoksen paineen pudotuksen (ks. 4.2.2.13 kohta) ilmanpaineeseen verrattuna on oltava mitattavissa tarkkuudella ± 0,4 kPa. Pumppua P_1 edeltäviin ja sen jälkeisiin osiin (katso 4.2.2.13 kohta) tulevien ohennettujen kaasujen paineen muutoksen on oltava mitattavissa tarkkuudella ± 0,4 kPa.

4.4.6 Pumpun P_1 jokaisen täydellisen kierroksen siirtämän kaasun tilavuuden ja sen siirtoarvon, joka saadaan käydessä kierrosmittarin osoittamalla hitaimmalla mahdollisella nopeudella, on mahdollistettava pumpun P_1 testin aikana siirtämän pakokaasujen ja ohentavan ilman seoksen kokonaistilavuuden määrittäminen ± 2 prosentin tarkkuudella.

4.4.7 Riippumatta tarkkuudesta, jolla standardikaasut määritellään, analysaattoreiden mittausalan on oltava yhteensopiva eri saastepitoisuuksia mitattaessa vaadittavan mittaustarkkuuden kanssa ± 3 prosentin tarkkuudella.

Liekki-ionisaatioanalysaattorin, jolla mitataan hiilivetykonsentraatio, on pystyttävä saavuttamaan 90 prosenttia maksimitehostaan alle yhdessä sekunnissa.

4.4.8 Standardit (kalibrointi-) kaasut saavat poiketa kyseisten kaasujen viitearvoista korkeintaan ± 2 prosenttia. Ohenteena on käytettävä typpeä.

5 TESTAUSVALMISTELUT

5.1 **Maantietesti**

5.1.1 *Tietä koskevat vaatimukset*

Testitien on oltava tasainen, suora ja sileäksi päällystetty. Tien pinnan on oltava kuiva eikä siinä saa olla esteitä tai tuuliesteitä, jotka voivat haitata ajovastuksen mittausta. Kahden vähintään 2 metrin etäisyydellä toisistaan olevan pisteen välinen kaltevuus voi olla enintään 0,5 prosenttia.

5.1.2 *Maantietestin ympäristöolot*

Tuulen on oltava tasaista tietojen keruujaksoina. Tuulen nopeus ja suunta on mitattava jatkuvasti tai riittävin välein paikassa, jossa tuulen voima rullauksen aikana on edustava.

Ympäristöolojen on oltava seuraavien raja-arvojen sisällä:

— tuulen enimmäisnopeus: 3 m/s

— tuulenpuuskien enimmäisnopeus: 5 m/s

— tuulen keskinopeus, samansuuntainen 3 m/s

— tuulen keskinopeus, kohtisuora 2 m/s

— suhteellinen kosteus enintään: 95 prosenttia

— ilman lämpötila: 278—308 K.

Ympäristön vakio-olot ovat seuraavat:

— paine, p_0: 100 kPa

— lämpötila, T_0: 293 K

— suhteellinen ilman tiheys, d_0: 0,9197

— tuulen nopeus: ei tuulta

— ilman tiheys, ρ_0: 1,189 kg/m3.

Moottoripyörää testattaessa vallitseva ilman suhteellinen tiheys, joka lasketaan jäljempänä olevan kaavan mukaisesti, ei saa poiketa enempää kuin 7,5 prosenttia vakio-olojen mukaisesta ilman tiheydestä.

Ilman suhteellinen tiheys, d_T, lasketaan kaavalla:

$$d_T = d_0 \times \frac{p_T}{p_0} \times \frac{T_0}{T_T}$$

jossa

d_T = ilman suhteellinen tiheys testioloissa

p_T = ilman paine testioloissa, kilopascalia

T_T = absoluuttinen lämpötila testin aikana, kelvinasteita.

5.1.3 *Viitenopeus*

Viitenopeuden tai -nopeuksien on oltava testisyklin määrittelyjen mukaisia.

5.1.4 *Määränopeus*

Määränopeus *v* tarvitaan, jotta voitaisiin laatia ajovastuskäyrä. Jotta ajovastus voitaisiin määrittää moottoripyörän nopeuden funktiona lähellä viitenopeutta v_0, ajovastukset on mitattava määränopeudella käyttämällä vähintään määränopeutta, viitenopeus(-nopeudet) mukaan lukien. Määränopeuspisteiden alan (enimmäis- ja vähimmäispisteiden välin) on ulotuttava viitenopeuden tai viitenopeusalueen, jos viitenopeuksia on enemmän kuin yksi, kummallekin puolelle vähintään Δv, kuten 5.1.6 kohdassa on määritelty. Määränopeuspisteiden, joihin sisältyy viitenopeuspiste(-pisteet), on oltava enintään 20 km/h:n etäisyydellä toisistaan, ja määränopeuksien välien olisi oltava samansuuruisia. Ajovastuskäyrästä voidaan laskea ajovastus viitenopeudella(-nopeuksilla).

5.1.5 *Rullauksen aloitusnopeus*

Rullauksen aloitusnopeuden on oltava enemmän kuin 5 km/h suurempi kuin korkein rullausajan mittauksen aloitusnopeus, sillä tarvitaan riittävästi aikaa, jotta esimerkiksi sekä moottoripyörän että sen kuljettajan asento voidaan vakauttaa ja jotta moottorin tehon välitys voidaan katkaista, ennen kuin nopeus pienenee arvoon v_1, joka on nopeus, jossa rullausajan mittaus aloitetaan.

5.1.6 *Rullausajan mittauksen aloitus- ja lopetusnopeus*

Jotta varmistettaisiin, että rullausajan Δt, ja rullauksen nopeusvälin 2Δv, sekä aloitusnopeuden v_1, ja lopetusnopeuden v_2, kilometreinä tunnissa, mittaukset ovat tarkkoja, seuraavien vaatimusten on täytyttävä:

$$v_1 = v + \Delta v$$

$$v_2 = v - \Delta v$$

$$\Delta v = 5 \text{ km/h kun } v < 60 \text{ km/h}$$

$$\Delta = 10 \text{ km/h kun } v \geq 60 \text{ km/h}$$

5.1.7 *Testimoottoripyörän valmistelu*

5.1.7.1 Moottoripyörän on kaikkien osiensa suhteen vastattava tuotannossa olevaa sarjaa, tai jos moottoripyörä eroaa tuotannossa olevasta sarjasta, testiraportissa on annettava täydellinen kuvaus.

5.1.7.2 Moottorin, voimansiirron ja moottoripyörän oltava sisäänajettuja valmistajan vaatimusten mukaisesti.

5.1.7.3 Moottoripyörä on säädettävä valmistajan vaatimusten mukaisesti, esimerkiksi öljyn viskositeetin ja renkaiden paineen osalta, tai jos moottoripyörä eroaa tuotannossa olevasta sarjasta, testiraportissa on annettava täydellinen kuvaus.

5.1.7.4 Moottoripyörän ajokuntoisen massan on oltava tämän liitteen 1.2 kohdan mukainen.

5.1.7.5 Kokonaistestimassa, johon sisältyy kuljettajan ja laitteiden massa, on mitattava ennen testin aloittamista.

5.1.7.6 Kuorman on jakauduttava pyörille valmistajan ohjeiden mukaisesti.

5.1.7.7 Kun mittalaitteita asennetaan testimoottoripyörään on varmistettava, että niiden vaikutus kuorman jakautumiseen pyörille jää mahdollisimman vähäiseksi. Kun moottoripyörän ulkopuolelle asennetaan nopeusanturi, on varmistettava, että sen aiheuttama aerodynaaminen hukka jää mahdollisimman vähäiseksi.

5.1.8 *Kuljettaja ja ajoasento*

5.1.8.1 Kuljettajan on käytettävä hyvin istuvaa (yksiosaista) ajopukua tai vastaavia vaatteita, suojakypärää, suojalaseja, saappaita ja käsineitä.

5.1.8.2 Kuljettajan on 5.1.8.1 kohdassa annettujen edellytysten täyttyessä oltava massaltaan 75 kg ± 5 kg ja pituudeltaan 1,75 m ± 0,05 m.

5.1.8.3 Kuljettajan on istuttava moottoripyörän istuimella, pidettävä jalkansa jalkatuilla ja käsivartensa tavanomaisesti ojennettuina. Asennon on oltava sellainen, että kuljettaja hallitsee moottoripyörän koko rullaustestin ajan.

Kuljettajan asennon on pysyttävä muuttumattomana koko mittauksen ajan.

5.1.9 *Rullausajan mittaaminen*

5.1.9.1 Lämmittelyjakson jälkeen moottoripyörä kiihdytetään rullauksen aloitusnopeuteen, jolloin rullaus aloitetaan.

5.1.9.2 Koska moottoripyörän rakenteen kannalta voi olla vaarallista ja vaikeaa siirtää vaihteisto vapaalle, rullaus voidaan tehdä pelkästään kytkin irrotettuna. Lisäksi niihin moottoripyöriin, joissa ei ole mahdollisuutta katkaista moottoritehon välitystä rullauksen aikana, sovelletaan menettelyä, jossa käytetään toista moottoripyörää vetovoimana. Kun rullaustesti toistetaan alustadynamometrillä, voimansiirron ja kytkimen on oltava samassa tilassa kuin maantietestissä.

5.1.9.3 Moottoripyörän ohjausta on muutettava mahdollisimman vähän eikä jarruja käytetä ennen rullausmittauksen loppua.

5.1.9.4 Määränopeutta v_j vastaava rullausaika Δt_{ai} on mitattava kuluneena aikana moottoripyörän nopeudesta $v_j + \Delta v$ nopeuteen vj − Δv.

5.1.9.5 Edellä 5.1.9.1—5.1.9.4 kohdassa kuvattu menettely on toistettava vastakkaiseen suuntaan rullausajan Δt_{bi} mittaamiseksi.

5.1.9.6 Kahden rullausajan Δt_{ai} ja Δt_{bi} keskiarvo ΔT_i lasketaan seuraavalla kaavalla:

$$\Delta T_i = \frac{\Delta t_{ai} + \Delta t_{bi}}{2}$$

5.1.9.7 Suoritetaan vähintään neljä testiä ja keskimääräinen rullausaika ΔT_j lasketaan seuraavalla kaavalla:

$$\Delta T_j = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^{n} \Delta T_i$$

Testejä suoritetaan kunnes tilastollinen tarkkuus *P* on yhtä suuri tai pienempi kuin 3 prosenttia (*P* = 3 %). Tilastollinen tarkkuus, *P*, prosentteina, määritellään seuraavasti:

$$P = \frac{ts}{\sqrt{n}} \times \frac{100}{\Delta T_j}$$

jossa:

t = taulukossa 1 annettu kerroin;

s = keskihajonta, joka saadaan kaavalla

$$s = \sqrt{\sum_{i=1}^{n} \frac{(\Delta T_i - \Delta T_j)^2}{n - 1}}$$

n = testin numero.

Taulukko 1

Tilastollisen tarkkuuden kerroin

n	t	$\frac{t}{\sqrt{n}}$
4	3,2	1,60
5	2,8	1,25
6	2,6	1,06
7	2,5	0,94
8	2,4	0,85
9	2,3	0,77
10	2,3	0,73
11	2,2	0,66
12	2,2	0,64
13	2,2	0,61
14	2,2	0,59
15	2,2	0,57

5.1.9.8 Testiä toistettaessa on varmistettava, että ennen rullauksen aloittamista on noudatettu samoja lämmittelyoloja ja samaa rullauksen aloitusnopeutta.

5.1.9.9 Useiden määränopeuksien rullausajat voidaan mitata jatkuvalla rullauksella. Tällöin rullaus on aina toistettava samasta rullauksen aloitusnopeudesta alkaen.

5.2 **Tietojen käsittely**

5.2.1 *Ajovastuksen voiman laskeminen*

5.2.1.1 Ajovastusvoima F_j, newtoneina, määränopeudella v_j lasketaan seuraavasti:

$$F_j = \frac{1}{3,6}(m + m_r)\frac{2\Delta v}{\Delta T_j}$$

jossa:

m = testimoottoripyörän massa, kilogrammoina, testin mukaisesti kuljettaja ja laitteet mukaan lukien

m_r = kaikkien pyörien ja pyörien mukana pyörivien moottoripyörän osien ekvivalentti inertiamassa maantierullauksen aikana. m_r on soveltuvasti mitattava tai laskettava. Vaihtoehtoisesti m_r voidaan estimoida 7 prosentiksi kuormaamattoman moottoripyörän massasta.

5.2.1.2 Ajovastuksen voima F_j on korjattava 5.2.2 kohdan mukaisesti.

5.2.2 *Ajovastuskäyrän sovitus*

Ajovastusvoima F lasketaan seuraavasti:

$$F = f_0 + f_2 v^2$$

Tällä summalla on tarkoitus korjata lineaarista regressioanalyysia käyttämällä edellä saatu F_j- ja v_j-tietojoukko, jotta kertoimet f_0 ja f_2 voidaan määrittää,

jossa:

F = ajovastuksen voima, mukaan luettuna mahdollinen tuulen nopeuden vastus, newtoneina

f_0 = vierintävastus, newtoneina

f_2 = ilmanvastuskerroin, newtonia kertaa tunti toiseen jaettuna neliökilometrillä [N/(km/h)²].

Määritetyt kertoimet f_0 ja f_2 on korjattava ympäristön vakio-olosuhteisiin käyttämällä seuraavia kaavoja:

$$f_0^* = f_0[1 + K_0(T_T - T_0)]$$

$$f_2^* = f_2 \times \frac{T_T}{T_0} \times \frac{p_0}{p_T}$$

jossa:

f^*_0 = korjattu vierintävastus ympäristön vakio-olosuhteissa, newtonia

T_T = ympäristön keskilämpötila, kelviniä

f^*_2 = korjattu ilmanvastuskerroin, newtonia kertaa tunti toiseen jaettuna neliökilometrillä [N/(km/h)²].

p_T = keskimääräinen ilmanpaine, kilopascalia

K_0 = vierintävastuksen lämpötilan korjauskerroin, joka voidaan määritellä kyseisen moottoripyörän ja renkaiden empiirisistä testitiedoista tai joka voidaan olettaa seuraavasti, jos tällaiset tiedot eivät ole saatavilla: $K_0 = 6 \times 10^{-3}\ K^{-1}$.

5.2.3 *Ajovastuksen tavoitevoima alustadynamometrin asetusta varten*

Newtoneina ilmaistu ajovastuksen tavoitevoima $F^*(v_0)$ alustadynamometrillä moottoripyörän viitenopeudella (v_0) määritetään seuraavasti:

$$F^*(v_0) = f_0^* + f_2^* \times v_0^2$$

5.3 **Maantierullausmittauksista johdettu alustadynamometrin asetus**

5.3.1 *Laitteistovaatimukset*

5.3.1.1 Nopeuden ja ajan mittalaitteiden tarkkuuden on oltava taulukossa 2 olevien a—f kohtien mukainen.

Taulukko 2

Mittauksilta vaadittava tarkkuus

	Mitatulla arvolla	Erottelukyky
a) Ajovastuksen voima, F	+ 2 %	—
b) Moottoripyörän nopeus (v_1,v_2)	± 1 %	0,45 km/h
c) Rullauksen nopeusväli [$2\Delta v = v_1 - v_2$]	± 1 %	0,10 km/h
d) Rullausaika (Δt)	± 0,5 %	0,01 s
e) Moottoripyörän kokonaismassa [$m_k + m_{rid}$]	± 1,0 %	1,4 kg
f) Tuulen nopeus	± 10 %	0,1 m/s

Alustadynamometrin rullien on oltava puhtaat ja kuivat eikä niissä saa olla mitään, mikä voi aiheuttaa renkaan luistamista.

5.3.2 *Inertiamassan asetus*

5.3.2.1 Alustadynamometrin ekvivalentin inertiamassan on oltava vauhtipyörän ekvivalentti inertiamassa, m_{fi}, joka on lähinnä moottoripyörän todellista massaa, m_a. Todellinen massa, m_a, saadaan lisäämällä etupyörän pyörivä massa, m_{rf}, maantietestin aikana mitattuun moottoripyörän, kuljettajan ja laitteiden kokonaismassaan. Ekvivalentti inertiamassa m_i voidaan vaihtoehtoisesti johtaa taulukosta 3. Arvo m_{rf} voidaan tarvittaessa mitata tai laskea tai se voidaan estimoida 3 prosentiksi m:stä.

Jos todellista massaa m_a ei voida tasata vauhtipyörän ekvivalenttiin inertiamassaan m_i, jotta ajovastuksen tavoitevoima F^* olisi yhtä suuri kuin alustadynamometriin asetettava ajovastuksen voima F_E, korjattua rullausaikaa ΔT_E voidaan sovittaa seuraavasti rullauksen tavoiteajan kokonaismassasuhteen ΔT_{road} mukaisesti:

$$\Delta T_{road} = \frac{1}{3{,}6}(m_a + m_{r1})\frac{2\Delta v}{F^*}$$

$$\Delta T_E = \frac{1}{3{,}6}(m_i + m_{r1})\frac{2\Delta v}{F_E}$$

$$F_E = F^*$$

$$\Delta T_E = \Delta T_{road} \times \frac{m_i \times m_{r1}}{m_a + m_{r1}}$$

ja

$$0{,}95 < \frac{m_i + m_{r1}}{m_a + m_{r1}} < 1{,}05$$

ja jossa:

ΔT_{road} = rullausajan tavoite

ΔT_E = korjattu rullausaika inertiamassalla (m_i+m_{r1})

F_E = alustadynamometrin ekvivalentti ajovastusvoima

m_{r1} = takapyörän ja pyörän mukana pyörivien moottoripyörän osien ekvivalentti inertiamassa rullauksen aikana. m_r voidaan soveltuvasti mitata tai laskea kilogrammoina. Vaihtoehtoisesti m_{r1} voidaan estimoida 4 prosentiksi m:stä.

5.3.3 Ennen testiä alustadynamometri lämmitettävä soveltuvasti vakiintuneeseen kitkavoimaan F_f.

5.3.4 Renkaiden paineet on säädettävä valmistajan määritysten mukaisiksi tai sellaisiksi, että moottoripyörän nopeus maantietestin aikana ja alustadynamometrillä saavutettu moottoripyörän nopeus ovat yhtä suuret.

5.3.5 Testimoottoripyörä on lämmitettävä alustadynamometrillä samoihin olosuhteisiin kuin maantietestissä.

5.3.6 *Alustadynamometrin asetusmenettelyt*

Alustadynamometrin kuorma F_E koostuu sen rakenteen vuoksi kokonaiskitkahäviöstä F_f, joka on alustadynamometrin pyörivän kitkavastuksen, renkaiden vierintävastuksen ja moottoripyörän ajojärjestelmän pyörivien osien kitkavastuksen sekä tehoa absorboivan yksikön (pau) F_{pau} jarruvoiman summa, kuten seuraavasta kaavasta ilmenee:

$$F_E = F_f + F_{pau}$$

Edellä 5.2.3 kohdassa tarkoitettu ajovastuksen tavoitevoima F^* olisi toistettava alustadynamometrillä moottoripyörän nopeuden mukaisesti: Näin ollen:

$$F_E(v_i) = F^*(v_i)$$

5.3.6.1 Kokonaiskitkahäviön määrittäminen

Alustadynamometrin kokonaiskitkahäviö F_f on mitattava 5.3.6.1.1 ja 5.3.6.1.2 kohdassa annetulla menetelmällä.

5.3.6.1.1 Alustadynamometrillä ajaminen

Tätä menetelmää sovelletaan ainoastaan alustadynamometreihin, joilla voidaan ajaa moottoripyörää. Alustadynamometrin on ajettava moottoripyörää tasaisesti viitenopeudella v_0 voimansiirto kytkettynä ja kytkin irrotettuna. Kokonaiskitkahäviö $F_f(v_0)$ viitenopeudella v_0 saadaan alustadynamometrivoimasta.

5.3.6.1.2 Rullaus ilman absorptiota

Rullausajan mittausmenetelmää pidetään rullausmenetelmänä kokonaiskitkahäviön F_f mittaamista varten.

Moottoripyörän rullaus suoritetaan alustadynamometrillä 5.1.9.1—5.1.9.4 kohdassa kuvatulla menettelyllä, jossa alustadynamometrin absorptio on nolla, ja mitataan viitenopeutta v_0 vastaava rullausaika Δt_i.

Mittaus on suoritettava vähintään kolme kertaa, ja keskimääräinen rullausaika $\overline{\Delta t}$ on laskettava kaavasta:

$$\overline{\Delta t} = \frac{1}{n}\sum_{i=1}^{n}\Delta t_i$$

Kokonaiskitkahäviö $F_f(v_0)$ viitenopeudella v_0 lasketaan:

$$F_f(v_0) = \frac{1}{3{,}6}(m_i + m_{r1})\frac{2\Delta v}{\Delta t}$$

5.3.6.2 Tehoabsorptioyksikön voiman laskeminen

Voima, joka alustadynamometrin on absorboitava $F_{pau}(v_0)$ viitenopeudella v_0 lasketaan vähentämällä $F_f(v_0)$ ajovastuksen tavoitevoimasta $F^*(v_0)$:

$$F_{pau}(v_0) = F^*(v_0) - F_f(v_0)$$

5.3.6.3 Alustadynamometrin asetukset

Alustadynamometrin tyypin mukaan se asetetaan jollakin 5.3.6.3.1—5.3.6.3.4 kohdassa kuvatuista menetelmistä.

5.3.6.3.1 Alustadynamometri, jossa on polygonaalifunktio

Jos kyseessä on alustadynamometri, jossa on polygonaalinen funktio, jolloin absorptio-ominaisuudet määritetään kuorman arvoilla useissa nopeuspisteissä, asetuspisteiksi on valittava vähintään kolme määränopeutta, myös viitenopeus. Alustadynamometri on kussakin asetuspisteessä asetettava 5.3.6.2 kohdassa saatuun arvoon $F_{pau}(v_j)$.

5.3.6.3.2 Alustadynamometri, jossa on kertoimen valitsin

5.3.6.3.2.1 Jos kyseessä on alustadynamometri, jossa on kertoimen valitsin, jolloin absorptio-ominaisuudet määritetään polynomifunktion tietyillä kertoimilla, arvo $F_{pau}(v_j)$ kussakin määränopeudessa on laskettava kohdissa 5.3.6.1 ja 5.3.6.2 annetulla menettelyllä.

5.3.6.3.2.2 Kun kuorman ominaisuuksiksi oletetaan:

$$F_{pau}(v) = av^2 + bv + c$$

kertoimet a, b ja c on määritettävä polynomisella regressiomenetelmällä.

5.3.6.3.2.3 Alustadynamometriin on asetettava 5.3.6.3.2.2 kohdassa saadut kertoimet *a*, *b* ja *c*.

5.3.6.3.3 Alustadynamometri, jossa on vastuksen F^* polygonaalinen digitaaliasetus

5.3.6.3.3.1 Jos kyseessä on alustadynamometri, jossa on vastuksen F^* polygonaalinen digitaaliasetus, jolloin järjestelmään on liitetty tietokone, F^* annetaan suoraan ja Δt_i, F_f ja F_{pau} mitataan ja lasketaan automaattisesti, jotta alustadynamometriin voidaan asettaa ajovastuksen tavoitevoima $F^* = f^*_0 + f^*_2 v^2$.

5.3.6.3.3.2 Tällöin F^*_j- ja v_j-tietojoukot syöttävät suoraan useita pisteitä peräkkäin digitaalisesti, rullaus suoritetaan ja rullausaika Δt_i mitataan. Kun sisäänrakennettu tietokone laskee seuraavan jakson automaattisesti, F_{pau} asettuu automaattisesti muistiin moottoripyörän nopeusväleillä, jotka ovat 0,1 km/h, ja kun rullaustesti on toistettu useita kertoja, ajovastuksen asetus on valmis:

$$F^* + F_f = \frac{1}{3{,}6}(m_i + m_{r1})\frac{2\Delta v}{\Delta t_i}$$

$$F_f = \frac{1}{3{,}6}(m_i + m_{r1})\frac{2\Delta v}{\Delta t_i} - F^*$$

$$F_{pau} = F^* - F_f$$

5.3.6.3.4 Alustadynamometri, jossa on f^*_0, f^*_2 -kertoimen digitaaliasetus

5.3.6.3.4.1 Jos kyseessä on alustadynamometri, jossa on f^*_0, f^*_2 -kertoimen digitaaliasetus, jolloin järjestelmään sisältyy tietokone, ajovastuksen tavoitevoima $F^* = f^*_0 + f^*_2 v^2$ asetetaan automaattisesti alustadynamometriin.

5.3.6.3.4.2 Tällöin kertoimet f^*_0 ja f^*_2 syötetään suoraan digitaalisesti; rullaus suoritetaan ja rullausaika Δt_i mitataan. Sisäänrakennettu tietokone suorittaa laskemisen automaattisesti seuraavassa järjestyksessä, ja F_{pau} asettuu automaattisesti ja digitaalisesti muistiin moottoripyörän nopeusväleillä, jotka ovat 0,06 km/h, jolloin ajovastuksen asettaminen saadaan loppuun:

$$F^* + F_f = \frac{1}{3{,}6}(m_i + m_{r1})\frac{2\Delta v}{\Delta t_i}$$

$$F_f = \frac{1}{3{,}6}(m_i + m_{r1})\frac{2\Delta v}{\Delta t_i} - F^*$$

$$F_{pau} = F^* - F_f$$

5.3.7 *Alustadynamometrin varmennus*

5.3.7.1 Heti alkuasetuksen jälkeen on mitattava viitenopeutta (v_0) vastaava rullausaika Δt_E alustadynamometrillä samalla menettelyllä kuin 5.1.9.1—5.1.9.4 kohdassa.

Mittaus on suoritettava vähintään kolme kertaa, ja keskimääräinen rullausaika Δt_E on laskettava tuloksista.

5.3.7.2 Alustadynamometriin asetettu ajovastuksen voima viitenopeudella $F_E(v_0)$ lasketaan seuraavalla kaavalla:

$$F_E(v_0) = \frac{1}{3{,}6}(m_i + m_{r1})\frac{2\Delta v}{\Delta t_E}$$

jossa:

F_E = alustadynamometrin asetettu ajovastusvoima

Δt_E = keskimääräinen rullausaika alustadynamometrillä.

5.3.7.3 Asetusvirhe ε lasketaan seuraavasti:

$$\varepsilon = \frac{|F_E(v_0) - F^*(v_0)|}{F^*(v_0)} \times 100$$

5.3.7.4 Alustadynamometri säädetään uudestaan, jos asetusvirhe ei täytä seuraavia vaatimuksia:

$\varepsilon \leq 2$ % kun $v_0 \geq 50$ km/h

$\varepsilon \leq 3$ % kun 30 km/h $\leq v_0 < 50$ km/h

$\varepsilon \leq 10$ % kun $v_0 < 30$ km/h

5.3.7.5 Edellä 5.3.7.1—5.3.7.3 kohdassa annettu menettely toistetaan, kunnes asetusvirhe täyttää vaatimukset.

5.4 **Alustadynamometrin asetus ajovastustaulukkoa käyttäen**

Alustadynamometri voidaan asettaa käyttämällä rullausmenetelmästä saadun ajovastusvoiman sijasta ajovastustaulukkoa. Taulukkomenetelmässä alustadynamometri on asetettava viitemassalle riippumatta kyseisen moottoripyörän ominaisuuksista.

Vauhtipyörän ekvivalentin inertiamassan m_{fi} on oltava taulukossa 3 annettu ekvivalentti inertiamassa m_i. Alustadynamometri on asetettava taulukossa 3 annetulla etupyörän ajovastuksella 'a' ja ilmanvastuskertoimella 'b'.

Taulukko 3 [1]

Ekvivalentti inertiamassa

Viitemassa m_{ref} (kg)	Ekvivalentti inertiamassa m_i (kg)	Etupyörän ajovastus 'a' (N)	Ilmanvastuskerroin 'b' (N/(km/h)²)
$95 < m_{ref} \leq 105$	100	8,8	0,0215
$105 < m_{ref} \leq 115$	110	9,7	0,0217
$115 < m_{ref} \leq 125$	120	10,6	0,0218
$125 < m_{ref} \leq 135$	130	11,4	0,0220
$135 < m_{ref} \leq 145$	140	12,3	0,0221
$145 < m_{ref} \leq 155$	150	13,2	0,0223
$155 < m_{ref} \leq 165$	160	14,1	0,0224
$165 < m_{ref} \leq 175$	170	15,0	0,0226
$175 < m_{ref} \leq 185$	180	15,8	0,0227
$185 < m_{ref} \leq 195$	190	16,7	0,0229
$195 < m_{ref} \leq 205$	200	17,6	0,0230
$205 < m_{ref} \leq 215$	210	18,5	0,0232

Viitemassa m_{ref} (kg)	Ekvivalentti inertiamassa m_i (kg)	Etupyörän ajovastus 'a' (N)	Ilmanvastuskerroin 'b' (N/(km/h)²)
$215 < m_{ref} \leq 225$	220	19,4	0,0233
$225 < m_{ref} \leq 235$	230	20,2	0,0235
$235 < m_{ref} \leq 245$	240	21,1	0,0236
$245 < m_{ref} \leq 255$	250	22,0	0,0238
$255 < m_{ref} \leq 265$	260	22,9	0,0239
$265 < m_{ref} \leq 275$	270	23,8	0,0241
$275 < m_{ref} \leq 285$	280	24,6	0,0242
$285 < m_{ref} \leq 295$	290	25,5	0,0244
$295 < m_{ref} \leq 305$	300	26,4	0,0245
$305 < m_{ref} \leq 315$	310	27,3	0,0247
$315 < m_{ref} \leq 325$	320	28,2	0,0248
$325 < m_{ref} \leq 335$	330	29,0	0,0250
$335 < m_{ref} \leq 345$	340	29,9	0,0251
$345 < m_{ref} \leq 355$	350	30,8	0,0253
$355 < m_{ref} \leq 365$	360	31,7	0,0254
$365 < m_{ref} \leq 375$	370	32,6	0,0256
$375 < m_{ref} \leq 385$	380	33,4	0,0257
$385 < m_{ref} \leq 395$	390	34,3	0,0259
$395 < m_{ref} \leq 405$	400	35,2	0,0260
$405 < m_{ref} \leq 415$	410	36,1	0,0262
$415 < m_{ref} \leq 425$	420	37,0	0,0263
$425 < m_{ref} \leq 435$	430	37,8	0,0265
$435 < m_{ref} \leq 445$	440	38,7	0,0266
$445 < m_{ref} \leq 455$	450	39,6	0,0268
$455 < m_{ref} \leq 465$	460	40,5	0,0269
$465 < m_{ref} \leq 475$	470	41,4	0,0271
$475 < m_{ref} \leq 485$	480	42,2	0,0272
$485 < m_{ref} \leq 495$	490	43,1	0,0274
$495 < m_{ref} \leq 505$	500	44,0	0,0275
10 kg:n välein	10 kg:n välein	$a = 0{,}088m_i$ *Huom.:* pyöristetään kahteen desimaaliin	$b = 0{,}000015m_i + 0{,}0200$ *Huom.:* pyöristetään viiteen desimaaliin

(1) Jos valmistajan ilmoittama ajoneuvon huippunopeus on vähemmän kuin 130 km/h eikä tätä nopeutta voida saavuttaa rullapenkillä, jossa on taulukossa 3 määritetyt testipenkkiasetukset, kerrointa b on sopeutettava siten, että huippunopeus saavutetaan.

5.4.1 *Ajovastusvoiman asettaminen alustadynamometrillä ajovastustaulukon avulla*

Alustadynamometrin ajovastuksen voima F_E määritetään seuraavalla kaavalla:

$$F_E = F_T = a + b \times v^2$$

jossa:

F_T = ajovastustaulukosta saatu ajovastusvoima, newtonia

A = etupyörän ajovastusvoima, newtonia

B = ilmanvastuskerroin, newtonia kertaa tunti toiseen jaettuna neliökilometrillä [N/(km/h)^2]

v = määränopeus, kilometriä tunnissa.

Ajovastuksen tavoitevoiman F^* on oltava yhtä suuri kuin ajovastustaulukosta saatu ajovastusvoima F_T, koska korjausta ympäristön vakio-olosuhteisiin ei tarvita.

5.4.2 *Alustadynamometrin määränopeus*

Alustadynamometrin ajovastukset on tarkistettava määränopeudella v. On tarkastettava vähintään neljä määränopeutta, viitenopeus(-nopeudet) mukaan luettuina. Määränopeuspisteiden alan (enimmäis- ja vähimmäispisteiden välin) on ulotuttava viitenopeuden tai viitenopeusalueen, jos viitenopeuksia on enemmän kuin yksi, kummallekin puolelle vähintään Δv, kuten 5.1.6 kohdassa on määritelty. Määränopeuspisteiden, joihin sisältyy viitenopeuspiste(-pisteet), on oltava enintään 20 km/h:n etäisyydellä toisistaan, ja määränopeuksien välien olisi oltava samansuuruisia.

5.4.3 *Alustadynamometrin varmennus*

5.4.3.1 Heti alkuasetuksen jälkeen on mitattava määränopeutta vastaava rullausaika alustadynamometrillä. Moottoripyörää ei pidä asettaa alustadynamometrille rullausajan mittauksen aikana. Kun alustadynamometrin nopeus ylittää testisyklin enimmäisnopeuden, rullausajan mittaus on käynnistettävä.

Mittaus on suoritettava vähintään kolme kertaa, ja keskimääräinen rullausaika Δt_E on laskettava tuloksista.

5.4.3.2 Alustadynamometriin asetettu ajovastuksen voima määränopeudella $F_E(v_j)$ lasketaan seuraavalla kaavalla:

$$F_E(v_j) = \frac{1}{3{,}6} m_i \frac{2\Delta v}{\Delta t_E}$$

5.4.3.3 Asetusvirhe määränopeudella ε lasketaan seuraavasti:

$$\varepsilon = \frac{\left|F_E(v_j) - F_T\right|}{F_T} \times 100$$

5.4.3.4 Alustadynamometri on säädettävä uudestaan, jos asetusvirhe ei täytä seuraavia vaatimuksia:

$$\varepsilon \leq 2 \text{ \% kun } v \geq 50 \text{ km/h}$$

$$\varepsilon \leq 3 \text{ \% kun } 30 \text{ km/h} \leq v < 50 \text{ km/h}$$

$$\varepsilon \leq 10 \text{ \% kun } v < 30 \text{ km/h}$$

Edellä 5.3.4.1—5.3.4.3 kohdassa annettu menettely toistetaan, kunnes asetusvirhe täyttää vaatimukset.

5.5 **Moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon vakioiminen**

5.5.1 Ennen testiä moottoripyörää tai kolmipyöräistä moottoriajoneuvoa on säilytettävä tilassa, jossa lämpötila pysyy suhteellisen tasaisena 20 ja 30 °C välillä. Tätä vakioimista jatketaan, kunnes moottoriöljyn ja jäähdytysnesteen, jos sellaista on, lämpötila on kyseisen tilan lämpötila ± 2 kelvinastetta.

5.5.2 Jarrun säätämiseksi alustavan tietestin avulla rengaspaineen on oltava valmistajan ilmoittama. Jos rullien läpimitta on alle 500 mm, rengaspainetta voidaan kuitenkin nostaa 30—50 prosenttia.

5.5.3 Vetopyörään kohdistuva massa vastaa massaa, joka syntyy kun moottoripyörää tai kolmipyöräistä moottoriajoneuvoa ajaa tavanomaisissa olosuhteissa ajaja, joka painaa 75 kg.

5.6 **Analyysilaitteiston kalibrointi**

5.6.1 *Analysaattoreiden kalibrointi*

Analysaattoriin tuodaan kaasunäyte ilmanpaineella, joka on todettu yhteensopivaksi laitteiston oikean toiminnan kanssa, virtamittarin ja jokaiseen pulloon asennetun poistomittarin avulla. Laitteisto säädetään osoittamaan vakiintuneena arvona standardikaasupullon osoittamaa arvoa. Lähtien enimmäissisältöisestä pullosta saatavista asetusarvoista analysaattorin poikkeamien käyrä piirretään käytettyjen standardikaasupullojen sisällön funktiona. Liekki-ionisaatio-analysaattoreiden kalibroimiseksi asianmukaisesti, joka pitäisi suorittaa vähintään kerran kuukaudessa, käytetään ilmasta ja propaanista (tai heksaanista) koostuvaa seosta, jonka sisältämien hiilivetyjen nimelliskonsentraatiot vastaavat 50—90 prosenttia käytettävän asteikon enimmäisarvosta. Valoa hajottamattomien infrapuna-absorptioanalysaattoreiden kalibroimiseksi asianmukaisesti mitataan hiilimonoksidia ja hiilidioksidia sisältävien typpiseosten nimelliskonsentraatiot, jotka vastaavat 10, 40, 60, 85 ja 90 prosenttia käytettävän asteikon enimmäisarvosta. Typen oksidien kemilumenesenssianalysaattorin kalibroimiseksi käytetään typellä ohennettua typpioksiduulia (N_2O), jonka nimelliskonsentraatiot ovat 50 ja 90 prosenttia käytettävän asteikon enimmäisarvosta. Kutakin testisarjaa edeltävän testikalibroinnin suorittamiseksi on tarpeen käyttää mainitun kolmen analysaattorityypin suhteen seoksia, joiden sisältämät mitattavien kaasujen konsentraatiot vastaavat 80 prosenttia käytettävän asteikon enimmäisarvosta. Laimennusainetta voidaan käyttää 100-prosenttisen kalibrointikaasun laimentamiseksi vaadittuun konsentraatioon.

6 DYNAMOMETRITESTIMENETTELY

6.1 **Yleiset edellytykset syklin suorittamiselle**

6.1.1 Dynamometripenkin sijaintipaikan lämpötilan on koko testin ajan pysyttävä 20 ja 30 °C:n välillä, ja sen on oltava mahdollisimman lähellä sitä lämpötilaa, jossa moottoripyörä tai kolmipyöräinen moottoriajoneuvo vakioitiin.

6.1.2 Moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon on oltava lähes vaakasuorassa testin ajan, jotta polttoaine tai moottoriöljy jakaantuu tavanomaisesti.

6.1.3 Koko testin ajaksi moottoripyörän eteen on asetettava vaihtuvanopeuksinen jäähdytyspuhallin siten, että jäähdytysilma kohdistuu moottoripyörään tavalla, joka jäljittelee todellisia käyttöoloja. Puhaltimen nopeuden on oltava sellainen, että puhaltimen poistoaukossa ilman lineaarinen nopeus on ± 5 km/h vastaavasta rullan nopeudesta toiminta-alueella 10—50 km/h. Yli 50 km/h:n toiminta-alueella lineaarisen ilmannopeuden on oltava ± 10 prosenttia. Rullannopeuksilla, jotka ovat alle 10 km/h, ilmannopeus voi olla nolla.

Edellä mainittu ilmannopeus on määritettävä yhdeksän mittauspisteen keskiarvona; nämä mittauspisteet sijaitsevat kunkin sellaisen suorakulmion keskipisteessä, jotka jakavat puhaltimen poistoaukon yhdeksään alueeseen (puhaltimen poistoaukko jakautuu sekä pysty- että vaakasuunnassa kolmeen yhtä suureen osaan). Kaikkien näistä yhdeksästä pisteestä mitattujen arvojen on oltava 10 prosentin sisällä saaduista keskiarvoista.

Puhaltimen poistoaukon on oltava läpileikkausalaltaan vähintään 0,4 m^2 ja puhaltimen poistoaukon alareunan on oltava 5—20 cm korkeudella maanpinnasta. Puhaltimen poistoaukon on oltava suorassa kulmassa moottoripyörän pituusakseliin nähden 30—45 cm sen etupyörän edessä. Lineaarisen ilmannopeuden mittaamiseen käytettävän laitteen on oltava 0—20 cm etäisyydellä ilma-aukosta.

6.1.4 Testin aikana nopeus piirretään ajan funktiona, jotta suoritettujen testikierrosten oikeudellisuus voidaan arvioida.

6.1.5 Jäähdytysveden ja kampikammion öljyn lämpötila voidaan kirjata ylös.

6.2 **Moottorin käynnistys**

6.2.1 Kun alustavat toimenpiteet kaasujen keräykseen, ohentamiseen, analysointiin ja mittaukseen tarkoitetuilla laitteilla on suoritettu (ks. 7.1 kohta), moottori käynnistetään käynnistykseen tarkoitukseen laitteilla kuten esimerkiksi kuristimella, käynnistysventtiilillä ja niin edelleen valmistajan ohjeiden mukaisesti.

6.2.2 Ensimmäinen testisykli alkaa sillä hetkellä, kun näytteidenotto ja pumpun kierrosten mittaus alkaa.

6.3 **Käsikäyttöisen rikastimen käyttö**

Rikastin kytketään pois päältä mahdollisimman pian ja periaatteessa ennen kiihdytystä nollasta 50 kilometriin tunnissa. Jos tätä ehtoa ei voida toteuttaa, ilmoitetaan todellinen ajankohta, jolloin rikastin kytketään pois. Rikastin säädetään valmistajan antamien ohjeiden mukaisesti.

6.4 **Joutokäynti**

6.4.1 *Käsivälitteinen vaihteisto*

6.4.1.1 Joutokäyntijaksojen aikana kytkimen on oltava alhaalla ja vaihteen vapaalla.

6.4.1.2 Jotta kiihdytykset voivat tapahtua normaalin kierroksen mukaisesti ajoneuvon ensimmäinen vaihde laitetaan päälle, kytkin ylhäällä, viisi sekuntia ennen tarkasteltavan tyhjäkäyntijakson jälkeisen kiihdytyksen aloittamista.

6.4.1.3 Ensimmäinen joutokäyntijakso testisyklin alussa koostuu kuusi sekuntia kestävästä joutokäynnistä vaihde vapaalla ja kytkin alhaalla, ja viisi sekuntia kestävästä joutokäynnistä ensimmäisellä vaihteella kytkin ylhäällä.

6.4.1.4 Vastaavat ajat joka testisyklin tyhjäkäyntijaksoja varten ovat 16 sekuntia vapaalla ja 5 sekuntia ensimmäisellä vaihteella kytkin ylhäällä.

6.4.1.5 Testisyklin viimeinen tyhjäkäyntijakso kestää seitsemän sekuntia vaihteen ollessa vapaalla ja kytkimen alhaalla.

6.4.2 *Puoliautomaattivaihteistot:*

Noudatetaan valmistajan kaupunkiajoa varten antamia ohjeita, tai jos sellaisia ei ole, käsivälitteisiin vaihteistoihin sovellettavia ohjeita.

6.4.3 *Automaattivaihteistot:*

Valitsinta ei käytetä missään vaiheessa testin aikana, ellei valmistaja määrää toisin. Viimeksi mainitussa tapauksessa sovelletaan käsikäyttöisiä vaihteistoja koskevaa menettelyä.

6.5 **Kiihdytykset**

6.5.1 Kiihdytykset suoritetaan siten, että kiihtymisnopeus pysyy koko ajan mahdollisimman tasaisena.

6.5.2 Jos moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon kiihdytyskyky ei riitä kiihdytysjaksojen toteuttamiseksi määrätyillä toleransseilla, moottoripyörää tai kolmipyöristä ajoneuvoa ajetaan kaasuvivun ollessa täysin auki, kunnes saavutetaan syklille määrätty nopeus, ja kierrosta jatketaan sen jälkeen tavanomaiseen tapaan.

6.6 **Hidastukset**

6.6.1 Kaikki hidastukset tehdään sulkemalla kaasuvipu täysin kytkimen pysyessä alhaalla. Moottori kytketään päältä pois nopeudessa 10 km/h.

6.6.2 Jos hidastusjakso on pidempi kuin vastaavalle vaiheelle määrätty aika, käytetään ajoneuvon jarruja, jotta pysytään testisyklin aikataulussa.

6.6.3 Jos hidastusjakso on lyhyempi kuin vastaavalle vaiheelle määrätty aika, teoreettisen testisyklin ajoitus täsmäytetään vakiotilaisella tai joutokäyntijaksolla, joka jatkuu seuraavana vakiotila- tai joutokäyntitoimintona. Tällaisessa tapauksessa ei sovelleta 2.4.3 kohtaa.

6.6.4 Toisen hidastusjakson lopuksi (moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon pysäyttäminen rullalla) vaihde vaihdetaan vapaalle ja kytkin painetaan pohjaan.

6.7 **Tasaiset nopeudet**

6.7.1 'Pumppausta' tai kaasuvivun sulkemista on vältettävä siirryttäessä kiihdytyksestä sitä seuraavaan tasaiseen nopeuteen.

6.7.2 Vakaan nopeuden jaksot saadaan pitämällä kaasupoljin samassa asennossa.

7 NÄYTTEENOTTOA JA PÄÄSTÖJEN ANALYSOINTIA SEKÄ PÄÄSTÖJEN TILAVUUDEN MITTAUSTA KOSKEVA MENETTELY

7.1 **Ennen moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon käynnistämistä suoritettavat toiminnot**

7.1.1 Näytteiden keräämiseen tarkoitetut pussit, S_a ja S_b, tyhjennetään ja suljetaan.

7.1.2 Pyörivä poistopumppu P_1 aktivoidaan käynnistämättä kierrosmittaria.

7.1.3 Näytteidenotossa käytettävät pumput P_2 ja P_3 aktivoidaan venttiileillä, jotka on asetettu ohjaamaan tuotetut kaasut ilmakehään; venttiilien V_2 ja V_3 kulkevaa virtausta säädellään.

7.1.4 Lämpötilan T ja paineen g_1 ja g_2 kirjauslaitteet käynnistetään.

7.1.5 Kierrosmittari CT ja rullan kierrosmittari nollataan.

7.2 **Näytteenoton ja tilavuuden mittauksen aloittaminen**

7.2.1 Jäljempänä 7.2.2—7.2.5 kohdassa määrätyt toiminnot suoritetaan samanaikaisesti.

7.2.2 Jakajaventtiilit asetetaan keräämään näytteet, jotka on aikaisemmin ohjattu ilmakehään, jatkuvasti keräysputkien S_2 ja S_3 kautta pusseihin S_a ja S_b.

7.2.3 Testin alkuhetki merkitään analogisiin kaavioihin, joihin merkitään lämpötilamittarin T ja ohjaavien paineiden mittareista g_1 ja g_2 saatavat tulokset.

7.2.4 Käynnistetään mittari, joka kirjaa ylös pumpun P_1 kokonaiskierrosmäärän.

7.2.5 Käynnistetään laite, johon viitataan 6.1.3 kohdassa ja joka ohjaa ilmavirran moottoripyörään tai kolmipyöräiseen ajoneuvoon.

7.3 **Näytteenoton ja tilavuuden mittauksen lopettaminen**

7.3.1 Testisyklin lopussa suoritetaan jäljempänä 7.3.2—7.3.5 kohdassa esitetyt toimenpiteet samanaikaisesti.

7.3.2 Jakajaventtiilit asetetaan sulkemaan pussit S_a ja S_b ja ohjaamaan pumppujen P_2 ja P_3 keräysputkien S_2 ja S_3 kautta imemät näytteet ilmakehään.

7.3.3 Testin päättymishetki merkitään analogisiin kaavioihin, joihin viitataan 7.2.3 kohdassa.

7.3.4 Pumpun P_1 kierrosmittari pysäytetään.

7.3.5 Pysäytetään laite, johon viitataan 6.1.3 kohdassa ja joka ohjaa ilmavirran moottoripyörään tai kolmipyöräiseen ajoneuvoon.

7.4 **Analysointi**

7.4.1 Pussin sisältämät pakokaasut on analysoitava mahdollisimman pian ja joka tapauksessa viimeistään 20 minuutin kuluttua testisyklin päättymisestä.

7.4.2 Ennen kunkin näytteen analysointia kullekin epäpuhtaudelle käytettävä analysaattorin alue on nollattava asianmukaisella vertailukaasulla.

7.4.3 Tämän jälkeen analysaattorit asetetaan kalibrointikäyrille käyttämällä vertailukaasuja, jotka ovat nimellispitoisuuksiltaan 70—100 prosenttia alueesta.

7.2.4 Seuraavaksi analysaattoreiden nollakohdat tarkistetaan. Jos lukema eroaa alueella yli 2 prosentilla 7.4.2 kohdassa asetetusta, menettely toistetaan.

7.4.5 Tämän jälkeen näytteet analysoidaan.

7.4.6 Analyysin jälkeen nolla- ja vertailupisteet tarkistetaan samoja kaasuja käyttäen. Jos tarkistuksissa saadut lukemat ovat 2 prosentin sisällä 7.4.3 kohdan lukemista, analyysiä voidaan pitää hyväksyttävänä.

7.4.7 Tämän kohdan kaikissa alakohdissa eri kaasujen virtaamien ja paineiden on oltava samat kuin niiden kaasujen, joita käytettiin analysaattoreiden kalibroinnin aikana.

7.4.8 Kaasuissa mitattujen epäpuhtauksien pitoisuudeksi otettava lukema on se, joka on luettu mittauslaitteen vakauttamisen jälkeen.

7.5 **Kuljetun matkan mittaaminen**

Todellisuudessa kuljettu matka S, kilometreinä ilmaistuna, saadaan kertomalla kierrosmittarin osoittama kierrosten kokonaismäärä rullan kooolla (ks. 4.1.1 kohta).

8 TUOTETTUJEN KAASUMAISTEN EPÄPUHTAUKSIEN MÄÄRÄN MÄÄRITTÄMINEN

8.1 **Testin aikana tuotetun hiilimonoksidin määrä määritetään kaavalla:**

$$CO_M = \frac{1}{S} \times V \times d_{CO} \times \frac{CO_c}{10^6}$$

jossa:

8.1.1 CO_M on testin aikana tuotetun hiilimonoksidin massa ilmaistuna muodossa g/km;

8.1.2 S on edellä 7.5 kohdassa määritelty matka;

8.1.3 d_{CO} on hiilimonoksidin tiheys, kun lämpötila on 0 °C ja ilmanpaine 101,33 kPa (= 1,250 kg/m³);

8.1.4 CO_c on ohennettujen kaasujen hiilimonoksidin tilavuuskonsentraatio miljoonasosina ja korjattuna siten, että otetaan huomioon ohennusilman sisältämät saasteet:

$$CO_c = CO_e - CO_d\left(1 - \frac{1}{DF}\right)$$

jossa:

8.1.4.1 CO_e on pussiin S_b kerättyjen ohennettujen kaasunäytteiden hiilimonoksidikonsentraatio miljoonasosina ilmaistuna;

8.1.4.2 CO_d on pussiin S_a kerättyjen ohennettujen kaasunäytteiden hiilimonoksidikonsentraatio miljoonasosina ilmaistuna;

8.1.4.3 DF on jäljempänä kohdassa 8.4 määritelty kerroin;

8.1.5 V on ohennettujen kaasujen kokonaistilavuus, ilmaistuna m³/testi, standardilämpötilassa 0 °C (273 °K) ja standardipaineessa 101,33 kPa:

$$V = V_o \times \frac{N \times (P_a - P_i) \times 273}{101{,}33 \times Tp + 273}$$

jossa:

8.1.5.1 V_o on pumpun P_1 yhden kierroksen aikana siirtämän kaasun tilavuus ilmaistuna m³/kierros. Tämä tilavuus on pumpun tulo- ja poistoaukon välisten ohjaavien paineiden funktio;

8.1.5.2 N on pumpun P_1 kunkin testisyklivaiheen aikana tekemien kierrosten lukumäärä;

8.1.5.3 P_a on ilmanpaine ilmaistuna kilopascaleina kPa;

8.1.5.4 P_i on pumpun P_1 tuloaukon paineenpudotuksen keskiarvo, ilmaistuna kilopascaleina kPa, neljän testisyklin aikana;

8.1.5.5 T_p on pumpun P_1 tuloaukosta mitatun ohennetun kaasun lämpötila-arvo neljän testisyklin aikana.

8.2 **Moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon pakoputken kautta kulkevien palamattomien hiilivetyjen massa testin aikana lasketaan kaavalla:**

$$HC_M = \frac{1}{S} \times V \times d_{HC} \times \frac{HC_c}{10^6}$$

jossa:

8.2.1 HC_M on testin aikana tuotettujen hiilivetyjen massa, ilmaistuna g/km;

8.2.2 S on edellä 7.5 kohdassa määritelty matka;

8.2.3 d_{HC} on hiilivetyjen tiheys, kun lämpötila on 0 °C ja ilmanpaine 101,33 kPa (hiilen keskimääräinen suhde vetyyn 1:1,85) (= 0,619 kg/m³);

8.2.4 HC_c on ohennettujen kaasujen konsentraatio hiiliekvivalentin miljoonasosina (esim. propaanin konsentraatio kerrottuna kolmella) ja korjattuna siten, että ohennusilma otetaan huomioon:

$$HC_c = HC_e - HC_d\left(1 - \frac{1}{DF}\right)$$

jossa:

8.2.4.1 HC_e on pussiin S_b kerättyjen ohennettujen kaasujen hiilivetykonsentraatio hiiliekvivalentin miljoonasosina;

8.2.4.2 HC_d on pussiin S_a kerätyn ohennusilman hiilivetykonsentraatio hiiliekvivalentin miljoonasosina;

8.2.4.3 DF on kohdassa 8.4 määritelty kerroin;

8.2.5 V on kokonaistilavuus (ks. 8.1.5 kohta).

8.3. **Moottoripyörän tai kolmipyöräisen moottoriajoneuvon pakoputken kautta kulkevien typen oksidien massa testin aikana lasketaan kaavalla:**

$$NO_{xM} = \frac{1}{S} \times V \times d_{NO2} \times \frac{NO_{xc} \times K_h}{10^6}$$

jossa:

8.3.1 NO_{xM} on testin aikana tuotettujen typen oksidien massa, g/km;

8.3.2 S on edellä 7.5 kohdassa määritelty matka;

8.3.3 d_{NO2} on pakokaasujen typen oksidien tiheys, NO_2-ekvivalentteina, kun lämpötila on 0 °C ja ilmanpaine 101,33 kPa (= 2,05 kg/m³);

8.3.4 NO_{xc} on ohennettujen kaasujen typpioksidikonsentraatio miljoonasosina ilmaistuna ja korjattuna siten, että ohennusilma otetaan huomioon:

$$NO_{xc} = NO_{xe} - NO_{xd}\left(1 - \frac{1}{DF}\right)$$

jossa:

8.3.4.1 NO_{xe} on pussiin S_a kerättyjen ohennettujen kaasujen typpioksidikonsentraatio miljoonasosina ilmaistuna;

8.3.4.2 NO_{xd} on pussiin S_b kerättyjen ohennettujen kaasujen typpioksidikonsentraatio miljoonasosina ilmaistuna;

8.3.4.3 DF on jäljempänä 8.4 kohdassa määrätty kerroin;

8.3.5 K_h on ilmankosteuden korjauskerroin

$$K_h = \frac{1}{1 - 0{,}0329 \times H - 10{,}7}$$

jossa:

8.3.5.1 H on absoluuttinen ilmankosteus ilmaistuna vesigrammoina kuivaa ilmakiloa kohti

$$H = \frac{6{,}2111 \times U \times Pd}{P_a - P_d \times \frac{U}{100\ (g/kg)}}$$

jossa:

8.3.5.1.1 U on ilmankosteus prosentteina ilmaistuna;

8.3.5.1.2 P_d on kyllästetyn vesihöyryn paine, ilmaistuna kilopascaleina kPa, testilämpötilassa;

8.3.5.1.3 P_a on ilmanpaine kilopascaleina kPa;

8.4 **DF on kerroin, joka lasketaan kaavalla:**

$$DF = \frac{14{,}5}{CO_2 + 0{,}5\ CO + HC}$$

jossa:

8.4.1 CO, CO_2 ja HC ovat pussin S_a ohennettujen kaasujen hiilimonoksidi-, hiilidioksidi- ja hiilivetykonsentraatiot prosentteina ilmaistuina.

Alalisäys 1a

I-TYYPIN TESTISSÄ KÄYTETTYJEN KÄYTTÖSYKLIEN JAOTTELU

Yksinkertaisen kaupunkisyklin käyttöjakso dynamometrillä

(ks. lisäyksen 1 kohta 2.1)

Yksinkertaisen kaupunkisyklin moottorin käyttöjakso I-tyypin testiä varten

(ks. lisäyksen 1 alalisäys 1)

Maantiesyklin käyttöjakso dynamometrillä

Toimen numero	Toimi	Vaihe	Kiihdytys (m/s^2)	Nopeus (km/h)	Kunkin käyttövaiheen kesto		Kumulatiivinen aika (s)	Käsivalintaisessa vaihteistossa käytettävä vaihde
					(s)	(s)		
1	Joutokäynti	1			20	20	20	Ks. lisäyksessä 2 oleva 2.3.3 kohta — maantiesyklissä vaihteistoa käytettävä valmistajan suositusten mukaisesti
2	Kiihdytys		0,83	0—15	5		25	
3	Vaihteen vaihto				2		27	
4	Kiihdytys		0,62	15—35	9		36	
5	Vaihteen vaihto	2			2	41	38	
6	Kiihdytys		0,52	35—50	8		46	
7	Vaihteen vaihto				2		48	
8	Kiihdytys		0,43	50—70	13		61	
9	Tasainen vauhti	3		70	50	50	111	
10	Hidastus	4	– 0,69	70—50	8	8	119	
11	Tasainen vauhti	5		50	69	69	188	
12	Kiihdytys	6	0,43	50—70	13	13	201	
13	Tasainen vauhti	7		70	50	50	251	
14	Kiihdytys	8	0,24	70—100	35	35	286	
15	Tasainen vauhti	9		100	30	30	316	
16	Kiihdytys	10	0,28	100—120	20	20	336	
17	Tasainen vauhti	11		120	10	20	346	
18	Hidastus		– 0,69	120—80	16		362	
19	Hidastus	12	– 1,04	80—50	8	34	370	
20	Hidastus, kytkin irrotettuna		– 1,39	50—0	10		380	
21	Joutokäynti	13			20	20	400	

Maantiesyklin moottorin käyttöjakso I-tyypin testiä varten

(ks. direktiivin 91/441/ETY [1] liitteen III lisäyksen 1 kohta 3)"

[1] EYVL L 242, 30.8.1991, s. 1.

LIITE II

Korvataan direktiivin 2002/24/EY liitteessä VII oleva 2.2 kohta seuraavasti:

"2.2 II-tyyppi

CO (g/min) (1): .....

HC (g/min) (1): .....

CO (tilavuus- %) normaalilla joutokäyntinopeudella (2): .....

Ilmoittakaa joutokäyntinopeus (2) (3): .....

CO (tilavuus- %) suurella joutokäyntinopeudella (2): .....

Ilmoittakaa joutokäyntinopeus (2) (3): .....

Moottoriöljyn lämpötila (2) (4): .....

(1) Ainostaan mopojen ja 1 artiklan 3 kohdan a alakohdassa määriteltyjen kevyiden nelipyörien osalta.
(2) Ainostaan kaksi- tai kolmipyöräisten moottoriajoneuvojen ja 1 artiklan 3 kohdan b alakohdassa määriteltyjen nelipyörien osalta.
(3) Mainitaan mittaustoleranssi.
(4) Sovelletaan ainoastaan nelitahtimoottoreihin.".

II

(Säädökset, joita ei tarvitse julkaista)

KOMISSIO

KOMISSION PÄÄTÖS,
tehty 3 päivänä kesäkuuta 2003,
Orkneysaarten paikallishallinnon Track Record -kiintiöohjelmasta

(tiedoksiannettu numerolla K(2003) 1686)

(Ainoastaan englanninkielinen teksti on todistusvoimainen)

(2003/611/EY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 88 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan,

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä maaliskuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 ([1]) ja erityisesti sen 14 artiklan,

on EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti kehottanut asianomaisia esittämään huomautuksensa,

sekä katsoo seuraavaa:

I MENETTELY

(1) Yksi Euroopan parlamentin jäsenistä ilmoitti komissiolle helmikuussa 1999 ohjelmasta, jäljempänä 'kiintiöohjelma', jossa Orkneysaarten paikallishallinto (Council) ostaisi ensin pyyntikiintiöitä, joita sen jälkeen vuokrattaisiin Orkneysaarten kalastajille. Komissio pyysi 25. maaliskuuta 1999 päivätyllä kirjeellä Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisia lähettämään tietoja ohjelmasta. Muistutuksen jälkeen Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset vastasivat komissiolle 9. elokuuta 1999 päivätyllä kirjeellä.

(2) Komissio pyysi lisätietoja 1. syyskuuta 1999, 12. huhtikuuta 2000 ja 22. kesäkuuta 2000 päivätyillä kirjeillä. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset lähettivät tietoja 6. maaliskuuta 2000, 9. maaliskuuta 2000 ja 16. toukokuuta 2000 päivätyillä kirjeillä. Komissio ei kuitenkaan saanut vastausta 22. kesäkuuta 2000 päivättyyn kirjeeseensä. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten kanssa pidettiin kokous komission tiloissa 18. lokakuuta 2000.

(3) Komissio ilmoitti Yhdistyneelle kuningaskunnalle 28. marraskuuta 2001 päivätyllä kirjeellä päätöksestään aloittaa kiintiöohjelman osalta EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu muodollinen tutkintamenettely. Sen jälkeen, kun vastauksen määräaikaa oli yhteisestä sopimuksesta pidennetty komission Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisille 20. joulukuuta 2001 päivätyllä kirjeellä vahvistamaan päivään asti, Yhdistynyt kuningaskunta esitti huomautuksensa menettelystä 6. helmikuuta ja 28. helmikuuta 2002 päivätyillä kirjeillä.

(4) Komissio pyysi 7. elokuuta 2002 päivätyllä kirjeellä nähtäväksi asiakirjoja, joihin viitattiin Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten 28. helmikuuta 2002 päivätyssä vastauksessa. Asiakirjat saatiin 27. elokuuta 2002.

([1]) EYVL L 83, 27.3.1999, s. 1.

(5) Komission päätös tutkintamenettelyn aloittamisesta julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* 12. helmikuuta 2002. [2] Komissio on kehottanut asianomaisia esittämään huomautuksensa tästä ohjelmasta. Huomautuksensa ovat toimittaneet Scottish Fishermen's Organisation Ltd (4. maaliskuuta päivätyllä kirjeellä), Sheryll Murray, Torpoint, Cornwall, (7. maaliskuuta 2002 päivätyllä kirjeellä) ja Aberdeen Fish Producers' Organisation Ltd (11. maaliskuuta 2002 päivätyllä kirjeellä). Kirjeet toimitettiin neuvoston asetuksen (EY) No 659/1999 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisille, jotta nämä voisivat esittää niistä huomautuksensa. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset vastasivat 3. toukokuuta 2002 päivätyllä kirjeellä, jossa pääasiassa todettiin niiden jo käsitelleen osapuolten huomautuksissa esille tuotuja seikkoja edellisissä vastauksissaan.

II **TOSISEIKAT**

(6) Yhdistyneen kuningaskunnan kansallisia pyyntikiintiöitä jaetaan kolmelle seuraavalle kalastajaryhmälle: i) ”toimialaan kuuluvat” eli yli 10-metrisen aluksen omistavat kalastajat, joita tuottajaorganisaatiot edustavat; ii) ”toimialan ulkopuoliset” eli yli 10-metrisen aluksen omistavat mutta tuottajaorganisaatioon kuulumattomat kalastajat; iii) ”alle 10-metriset alukset”.

(7) Pyyntikiintiöt jaetaan vuosittain näiden kolmen ryhmän kesken ”kalastushistoriaan” (kunkin aluksen tietyllä aikavälillä pyytämän saaliin määrään) perustuvien pyyntioikeuksien (track records) perusteella. Ennen vuotta 1999 kalastushistoriaan perustuvat oikeudet laskettiin kunkin aluksen kiintiön myöntämisvuotta välittömästi edeltävinä kolmena vuonna pyytämän saaliin mukaan, mutta 1. tammikuuta 1999 lähtien ne on aina määritetty vuosien 1994—1996 saaliin perusteella. Tämä järjestelmä tunnetaan nimellä FQA (fixed quota allocation eli ”kiinteiden kiintiöiden jakojärjestelmä”); yksi FQA-yksikkö vastaa 100 kilon pyyntioikeusyksikköä, jonka perusteella vuotuiset kiintiöt myönnetään.

(8) Kalastushistoriaan perustuvat oikeudet tai FQA-yksiköt voidaan tietyin ehdoin myydä toiselle alukselle. Tällaista käytäntöä ei juuri tavata muualla kuin Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Pyyntikiintiöt tai niihin oikeuttavat kalastushistoriaan perustuvat pyyntioikeudet eivät yleensä ole siirrettävissä lukuun ottamatta Alankomaita, jossa on käytössä siirrettävien aluskohtaisten kiintiöiden järjestelmä. Uuden järjestelmän myötä Yhdistyneeseen kuningaskuntaan ovat muodostuneet tietyt kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien markkinat. Ostajat voivat olla muita kalastajia tai tuottajaorganisaatioita.

(9) Koska kalastushistoriaan perustuvia oikeuksia ei enää lasketa joka vuosi uudelleen vaan ne määritetään aina alusten vuosina 1994—1996 pyytämän saalismäärän perusteella, kalastajien ei ole pakko käyttää kaikkia kalastushistoriansa oikeuttamia kiintiöitä, vaan he voivat säästää kiintiönsä seuraaviksi vuosiksi tai vuokrata oikeutensa kokonaan tai osittain muille kalastajille tai tuottajaorganisaatioille. Tuottajaorganisaatiot voivat samaan tapaan vuokrata ostamiaan oikeuksia muille.

(10) Näissä olosuhteissa Orkneysaarten viranomaiset päättivät vuonna 1998 laatia nyt tarkasteltavana olevan kiintiöohjelman. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten mukaan kiintiöohjelma laadittiin, koska Orkneysaarten kalastuslaivasto ei saanut kaupallisista lähteistä lainaa kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon.

(11) Kiintiöohjelmaan osallistuvat seuraavat organisaatiot:

— Orkneysaarten paikallishallinto,

— Shetland Fish Producers' Organisation (SFPO), joka on yhteisön lainsäädännön määritelmän mukainen kalastusalan tuottajaorganisaatio [3],

— Orkney Fisheries Association (OFA), joka on rekisteröimätön kalastusalan yhdistys.

(12) Kiintiöohjelma toimii seuraavasti. Kalastushistoriaan perustuvat oikeudet ostetaan Orkneysaarten paikallishallinnon perustamasta vararahastosta nostetuilla varoilla. Rahaston varat tulevat eri lähteistä, muun muassa niiden tulojen ylijäämistä, joita paikallishallinto saa öljyterminaalin satamamaksuista sekä öljy-yhtiöiltä ja muilta Orkneysaarten sataman tai sen laitteiden käyttäjiltä perityistä maksuista.

[2] EYVL C 38, 12.2.2002, s. 2.
[3] Yhteisestä kalastus- ja vesiviljelytuotealan markkinajärjestelystä 17 päivänä joulukuuta 1992 annettu asetus (ETY) N:o 3759/92 (EYVL L 388, 31.12.1992, s. 1).

(13) Orkneysaarten paikallishallinto teki 14.—17. joulukuuta 1998 sopimuksen kyseisiä kalastushistoriaan perustuvia oikeuksia hallussaan pitävän tuottajaorganisaatio SFPO:n kanssa. Sopimus sisältää seuraavat lausekkeet:

— ”Vaikka SFPO pitää oikeuksia hallussaan, ne ovat Orkneysaarten paikallishallinnon hallinnassa, ja SFPO luovuttaa paikallishallinnolle kaikki omistusoikeudet kalastushistoriaan perustuviin pyyntioikeuksiin niin, että ne pysyvät täysin paikallishallinnon hallinnassa, ja siltä osin kuin paikallishallinto ei käytännössä pidä pyyntioikeuksia hallinnassaan edellä tarkoitetulla tavalla, SFPO hoitaa omaisuutta Orkneysaarten paikallishallinnon etujen mukaisesti” (3.2 kohta);

— ”Sopimuksen voimassaoloaikana SFPO luovuttaa kiintiöt joka vuosi Orkneysaarten paikallishallinnon käyttöön…” (4.2 kohta).

(14) Lisäksi Orkneysaarten paikallishallinto ja tuottajaorganisaatio OFA tekivät 16.—17. joulukuuta 1998 sopimuksen kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoa ja niistä hankittavaa tuottoa koskevista järjestelyistä. Sopimuksessa määrätään seuraavaa:

— ”OFA ilmoittaa paikallishallinnolle säännöllisesti saatavilla olevista kalastushistoriaan perustuvista oikeuksista, jotka paikallishallinnon olisi suotavaa hankkia …” (3.1 kohta),

— ”Paikallishallinto toivoo, että: a) kiintiöitä vuokrataan valintakelpoisille aluksille, jotta ne saataisiin käytettyä mahdollisimman tarkkaan; b) OFA perii vuokrat kiintiöistä; c) OFA tilittää vuokratuoton paikallishallinnolle järjestelypalkkiolla vähennettynä …” (4.1 kohta),

— ”Valintakelpoisia ovat kalastusalukset a) jotka rekisteröity Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja joilla on vaadittava toimilupa; b) jotka ovat OFA:n jäseniä; c) joiden miehistöstä 50 prosenttia asuu Orkneysaarilla” (1.1 kohta),

— ”… OFA:n on pyrittävä kaikkia kohtuullisia keinoja käyttäen neuvottelemaan vuokraussopimuksista niin, että … a) kiintiöistä peritään kulloinkin vallitseva markkinavuokra ja … OFA:n on käytettävä kaikkia kohtuullisia keinoja, jotta kiintiöistä kertyvistä vuokrista koituisi paikallishallinnolle vuosittain vähintään 7 prosentin nettotuotto järjestelypalkkion (1 prosentti) vähentämisen jälkeen … ja kiintiöihin oikeuttavien kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien hankintakustannuksiin verrattuna …; b) kiintiön vuokraussopimus voidaan tehdä enintään vuodeksi …” (4.2 kohta),

— ”… OFA antaa SFPO:lle ohjeet kiintiön siirtämisestä vuokralleottajalle …” (4.4 kohta),

— ”Kaikkien vuokraussopimusten tuottamat vuokratulot kuuluvat paikallishallinnolle, mutta OFA … perii vuokrat vuokralleottajilta ja tilittää sen jälkeen 5.4 kohdassa määritellyn summan [7 prosenttia] paikallishallinnolle riippumatta siitä, onko se saanut laskutettua summan vuokralleottajilta” (5.1 kohta).

(15) Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten 9. elokuuta 1999 päivätyllä kirjeellä lähettämien tietojen mukaan kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostohinta oli 1,543 miljoonaa Englannin puntaa. Kiintiöohjelmassa ei ollut tarkoitus tehdä muita ostoja. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten seuraavan 6. maaliskuuta 2000 päivätyn kirjeen mukaan ohjelmasta oli hyötynyt kahdeksan alusta; kaikki olivat OFA:n jäseniä.

Muodollisen tutkintamenettelyn perusteet

(16) Koska Orkneysaarten alukset eivät saaneet kaupallisista lähteistä lainaa kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon, kiintiöohjelmalla autettiin aluksia hankkimaan käyttöönsä kiintiöitä, joihin niitä ei muutoin olisi voitu oikeuttaa. Koska pankit kieltäytyivät myöntämästä tarvittavia lainoja, paikallishallinto päätti sijoittaa kiintiöohjelmaan uutta pääomaa, jotta oikeudet voitiin ostaa. Toisin sanoen julkinen laitos investoi hankkeeseen uutta pääomaa ehdoin, joita yksityinen sijoittaja ei hyväksyisi. Komission julkisista pääomasijoituksista omaksuman kannan mukaan kyseessä on valtiontuki. Koska komissiolle ei sen pyynnöistä huolimatta toimitettu jäljennöksiä vuokraussopimuksista, se ei voinut tarkistaa, oliko vuokraus tapahtunut Yhdistyneessä kuningaskunnassa vallitsevien tavanomaisten markkinaedellytysten mukaisesti, tai sisältyikö myös vuokraussopimuksiin julkista tukea.

(17) Koska kiintiöohjelma tehtiin vuonna 1998, sitä on arvioitava vuoden 1997 kalastus- ja vesiviljelyalan valtiontukien tarkastelemista koskevien suuntaviivojen ([4]) mukaisesti. Komissio katsoi, että kiintiöt ja kalastushistoriaan perustuvat oikeudet olivat luonteeltaan kertahyödykkeitä; vaikka kyseessä oli tuote, jonka yritys voi ostaa, teoriassa sillä ei kyseisen vuoden lopussa ollut enää arvoa. Näin ollen tuki kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon vaikutti liittyvän asianomaisten alusten toimintakustannuksiin. Koska toimintatuet sallitaan kalastusalalla vain tietyin edellytyksin, jotka eivät tässä tapauksessa täyttyneet, tuki ei näyttänyt soveltuvan yhteismarkkinoille. Lisäksi

([4]) EYVL C 100, 27.3.1997, s. 12.

komissio katsoi, ettei kiintiöohjelmaa voitu pitää sellaisena kalatalousalan toiminnanharjoittajien toteuttamana toimena, joka suuntaviivojen 2.7 kohdan viimeisen alakohdan perusteella olisi sallittu, koska sillä pikemminkin varataan kalastushistoriaan perustuvat oikeudet tiettyjen alusten käyttöön kuin annetaan markkinavoimien toimia vapaasti. Kiintiöohjelma siis suojaa toiminnanharjoittajia vallitsevilta markkinaolosuhteilta eikä edistä yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden saavuttamista.

III KOLMANSIEN OSAPUOLTEN HUOMAUTUKSET

Scottish Fishermen's Organisation Ltd (SFO)

(18) Kalastajayhdistys Scottish Fishermen's Organisation Ltd (SFO) kannattaa komission päätöstä aloittaa muodollinen tutkintamenettely ja pitää kiintiöohjelmaa jo lähtökohtaisesti syrjivänä ja valtiontukisääntöjen vastaisena. Sen mukaan paikallisviranomaiset rahoittivat ohjelman, koska mikään pankki ei olisi myöntänyt kaupallista rahoitusta tällaisiin ostoihin paitsi siksi, että kalastushistoriaan perustuvat oikeudet ovat aineetonta omaisuutta, myös siksi, että paikallisen kalastajayhdistyksen varallisuuspohja ei ollut riittävä 1,543 miljoonan punnan lainaan. SFO on itsekin hakenut kaupallisilta rahoituslaitoksilta lainaa kiintiöiden ostoon, mutta tämä olisi edellyttänyt SFO:n omaisuuden kiinnittämistä tai varojen irrottamista sen käyttöpääomasta. Näin ollen on selvää, että Orkneysaarten paikallisviranomaiset asettivat paikalliset kalastajat taloudellisesti edulliseen asemaan.

(19) SFO väittää juuri Orkneysaarten viranomaisten toimenpiteen antaneen sysäyksen kiintiöiden nopealle hinnannousulle ja kiintiömarkkinoiden kehittymiselle. Lisäksi vähintään 7 prosentin nettotuoton hankkiminen vuokraustuloista ei SFO:n mukaan ole oikeudellisesti sitova velvoite; monet alan toimijoista epäilevät, että 1,543 miljoonan punnan laina oli koroton ja että se lopulta kirjattaisiin tappioksi.

(20) Lisäksi SFO väittää, että kiintiöohjelma suunniteltiin alusta asti suosimaan Orkneysaarten kalastajia. Kalastajat olivat eronneet alkuperäisestä tuottajaorganisaatiostaan (Aberdeen Fish Producers' Organisation) ja perustaneet oman paikallisen tuottajaorganisaation, johon otettiin jäseniksi vain Orkneysaarten kalastajia. OFA:n jäsenaluksille tarjotut kiintiöiden vuokrausehdot olivat Orkneysaarten ulkopuolisilla markkinoilla vallitsevia ehtoja edullisemmat. SFO mainitsee esimerkkinä turskan pyyntikiintiöt. Todennäköisesti Orkneysaarten kalastajat saattoivat ostaa kiintiöitä noin 1 000—2 000 punnalla tonnilta, joten jo 160 punnan vuokraushinta olisi riittänyt täyttämään 8 prosentin tuottovaatimuksen. Vertailun vuoksi se mainitsee, että Ison-Britannian mantereella turskakiintiön vuokran on vuonna 2001 täytynyt olla vähintään 350 puntaa tonnilta, koska keskihinta oli noin 450 puntaa tonnilta.

(21) Lopuksi SFO katsoo Orkneysaarten kalastajille myönnetyn tuen keventäneen niiden toimintakustannuksia. Vuokrakulut ovat toimintakustannuksia, ja ne kirjataan aluksen kirjanpitoon kustannuseränä. Näin ollen kiintiöohjelmassa on selvästikin kyse valtiontuen tarjoamisesta siihen osallistuville aluksille. Se on kasvattanut huomattavasti Orkneysaarten kalastuslaivaston pyyntikapasiteettia. Käytännössä kiintiöohjelma on osoittautunut vahingolliseksi paitsi Ison-Britannian mantereen myös koko Euroopan yhteisön kalastajille.

Aberdeen Fish Producers' Organisation Ltd (AFPO)

(22) Tuottajaorganisaatio AFPO kertoo, että sen jäseninä oli useita Orkneysaarten aluksia vuonna 1999. Saamiensa suullisten tietojen perusteella se on saanut sen käsityksen, että yhtenä houkuttimena Orkneysaarten aluksille paikallisen tuottajaorganisaation perustamiseen oli, että kiintiöt ostettaisiin ja niitä tarjottaisiin kalastajille jonkinlaisin erityisjärjestelyin. AFPO ilmoitti Skotlannin hallitukselle (Scottish Executive) vastustavansa uuden tuottajaorganisaation perustamista, koska siitä muodostuisi pieni organisaatio, joka voisi aiheuttaa rahoituksessa tarpeetonta päällekkäisyyttä, ja koska edellä mainitut seitsemän alusta kävivät harvoin, jos koskaan, Orkneysaarten satamassa. Skotlannin hallitus vastasi tuottajaorganisaatio Orkney Fish Producers' Organisationin täyttävän viralliset hyväksymisedellytykset ja piti sen hyväksymistä perusteltuna, koska kalastus oli tärkeä osa Orkneysaarten taloutta.

(23) Samaten AFPO mainitsi muutamia vuosia aikaisemmin pyytäneensä paikallishallinnolta (City Council) edullista lainaa voidakseen ostaa kiintiöoikeuksia, mutta sille oli vastattu, ettei tällaista avustusta voitu antaa, koska se olisi yhteisön kilpailusääntöjen vastaista.

Sheryll Murray, Torpoint, Cornwall

(24) Murray on Cornwallin paikallisvaltuuston (County Council) jäsen. Hän kertoo valtuuston keskustelleen samanlaisesta ohjelmasta tammikuussa 2001. Koska Yhdistynyt kuningaskunta voi hallinnoida kiintiöitään täysin vapaasti, paikallisviranomaisten voidaan Murrayn mielestä huoletta antaa käyttää

varoja paikallisen kalateollisuuden turvaamiseksi. Kunkin Yhdistyneen kuningaskunnan kalastusaluksen käytettävissä olevien tuotantomahdollisuuksien pysyvästä kiintiöimisestä Murray toteaa, että se olisi hänen mielestään kalastustuotealan yhteisen markkinajärjestelyn vastaista siinä tapauksessa, että ohjelma itsessään oli yhteisen markkinajärjestelyn vastainen.

IV YHDISTYNEEN KUNINGASKUNNAN HUOMAUTUKSET

(25) Ensimmäisessä 6. helmikuuta 2002 päivätyssä vastauksessaan Yhdistynyt kuningaskunta ainoastaan välitti komissiolle Orkneysaarten paikallishallinnon Skotlannin hallitukselle 22. tammikuuta 2002 lähettämässä kirjeessä esitetyt huomautukset. Yhdistynyt kuningaskunta lähetti omat huomautuksensa toisessa 22. helmikuuta 2002 päivätyssä vastauksessa todeten, että niitä voitaisiin yhtä lailla pitää virallisessa lehdessä 12. helmikuuta 2002 esitetyssä tiedonannossa pyydettyinä huomautuksina asianomaisilta.

Orkneysaarten paikallishallinnon huomautukset

(26) Ennen varsinaisia huomautuksiaan Orkneysaarten paikallishallinto toteaa pitävänsä huolestuttavana, että Euroopan komissio on katsonut aiheelliseksi tutkia asiaa huolimatta siitä, että Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ovat jo kertaalleen läpikäyneet ja täyttäneet menettelyn, jossa ne olettivat saaneensa siltä suostumuksen ohjelmalle (”deemed consent”).

(27) Paikallishallinto epäilee alan ammattilehdessä Fishing Newsissa mainittujen FQA-markkinahintojen paikkansapitävyyttä varsinkin vuodelta 2000. Tuossa vaiheessa markkinat olivat vasta avautumassa, eikä pitkän aikavälin tuoton riittävyyttä voida luotettavasti arvioida julkaisussa mainittujen hintojen perusteella. Markkinat ovat erittäin epävakaat, ja hiljattaisten arvioiden mukaan kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien hinta voi vaihdella jopa 66 prosenttia. Paras tapa arvioida tuoton kohtuullisuutta on käyttää luotettavampia vaihtoehtoisia indeksejä, kuten antolainaajien korkoja, arvopaperimarkkinoiden tuottoja ja valtionlainoja. Paikallishallinto luettelee joitakin esimerkkejä muista sijoituksistaan, joilla on vaatimaton tuotto: tilapäislainat, joiden tuotto oli 3,65 prosenttia kuukaudessa, 4,25 prosenttia 12 kuukaudessa ja 3,87 prosenttia silloin, kun laina maksetaan vaadittaessa, sekä vararahaston arvopaperisalkku, jonka tuotto ennen myyntivoittoja ja -tappioita oli 6,3 prosenttia vuonna 2001.

(28) Se viittaa Orkneysaarten paikallishallinnon vuonna 1974 tekemään päätökseen, jolla paikallishallinnolle annetaan vastuu satamahallinnosta, sekä erityisesti sen 69 pykälän 3 momentin e kohtaan, jolla paikallishallinto valtuutetaan perustamaan vararahasto siinä tapauksessa, että satamayrityksen tulot ylittävät siitä koituvat menot. Vararahasto voidaan perustaa ”mihin tahansa tarkoitukseen, joka paikallishallinnon arvion mukaan palvelee yksin paikallisyhteisön ja sen asukkaiden etuja”. Vararahaston varoja ei siis käytetä paikallishallinnon lakisääteisten velvoitteiden hoitamiseen eikä niillä korvata julkisen sektorin rahoitusosuuksia. Ne kirjataan erikseen ja tili pidetään erillään paikallishallinnon muista tileistä. Paikallishallinto viittaa komission asiakirjaan ”Kilpailuoikeus Euroopan yhteisöissä”, jonka valtiontukisääntöjen selityksiä käsittelevän osan IIB sivulla 8 todetaan, että ”yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisujen perusteella sellainen toimenpide, joka on suoraan tai epäsuorasti valtion alkuunpanema ja tuottaa etuja yhdelle tai useammalle yritykselle, ei kuulu 92 artiklan (nykyisen 87 artiklan) soveltamisalaan, jos se ei aiheuta ylimääräistä rasitusta valtion talousarviolle”, sekä viitataan tässä yhteydessä Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 82/77, Alankomaat vastaan Van Tiggele (Kok. 1978, s. 25), ja yhdistetyissä asioissa C-72/91 ja C-73/91, Sloman Neptun vastaan Bodo Ziesemer (Kok. 1993, I-887), antamiin tuomioihin.

(29) Orkneysaarten paikallishallinto huomauttaa saaneensa sijoituksilleen 7 prosentin tuoton siitä lähtien, kun kiintiöohjelma käynnistettiin, ja toteaa, että sopimus oli määrä tehdä vain vuodeksi kerrallaan; näin paikallishallinto oli pidättänyt oikeuden tarkistaa tuottoprosenttia niin, että se varmasti vastaisi liiketaloudellista tuottoa. Vaikka vuokraussopimuksia ei lyöty lukkoon komission hyväksyntään vaadittavan pitkällisen prosessin takia, niiden ehtoja on silti noudatettu. Vaikka on totta, että ohjelman syynä oli Orkneysaarten laivaston kyvyttömyys saada kaupallista lainaa, paikallishallinto oli tietoinen kaupallisista lainoista, joiden vakuutena oli käytetty liiketaloudellista tuottoa vastaan vuokrattavia kalastushistoriaan perustuvia oikeuksia ja joilla kalastusaluksia samalla houkuteltiin sijoittautumaan Orkneysaarille ja jatkamaan toimintaansa siellä. Koska kalastushistoriaan perustuvia oikeuksia oli vuokrattavana ja niiden ostoon oli tarjolla varoja laajemminkin, kiintiöohjelmaan osallistuneet kalastajat eivät paikallishallinnon mielestä ole hyötyneet ohjelmasta liiketaloudellisesti.

(30) Orkneysaarten paikallishallinnon mielestä ohjelma jää 87 artiklan soveltamisalan ulkopuolelle, koska tuki ei ole valikoivaa eikä se häiritse tasapainoa tuensaajayritysten ja muiden yritysten välillä. OFA:n jäsenyyttä ei ole rajoitettu minkään tietyn jäsenvaltion yrityksiin; ainoat jäsenyysehdot liittyvät miehistön asumiseen ja aluksen rekisteröimiseen Orkneysaarilla. Tämän ehdon voivat täyttää missä tahansa yhteisön jäsenvaltiossa toimivat yritykset tai niiden kansalaiset, eikä jäsenyyden siten voida katsoa tuovan etua vain yhdelle jäsenvaltiolle.

(31) Paikallishallinnon mukaan ohjelmaan osallistuvien Orkneysaarten alusten pyyntisaaliit puretaan kokonaan maihin Skotlannissa ja kulutetaan lähes kokonaan (Skotlannin) paikallisilla markkinoilla. Näin käytettynä kiintiöohjelma ei vääristä kilpailua jäsenvaltioiden välillä.

Yhdistyneen kuningaskunnan huomautukset

(32) Yhdistynyt kuningaskunta korostaa, että kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon käytetty summa (1,543 miljoonaa puntaa) saatiin Orkneysaarten paikallishallinnon Oil Reserve Fundista (ORF), vararahastosta, jota rahoitetaan Orkneysaarilla toimivien öljy-yhtiöiden kanssa tehdyn vapaaehtoisen sopimuksen mukaisesti suoritettavilla maksuilla. Koska maksut eivät ole pakollisia, sen varoja ei voida pitää verotuloina tai valtion varoina; niitä ei käytetä paikallishallinnon lakisääteisten velvoitteiden hoitamiseen eikä niillä korvata julkisen sektorin rahoitusosuuksia. Ne myös tilitetään erikseen. Viitaten Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen asioissa 82/77 (ks. edellä 28 kappaleessa), yhdistetyissä asioissa C-72/91 ja C-73/91 (ks. edellä 28 kappale) ja asiassa C-189/91, Kirsammer-Hack vastaan Sidal (Kok. 1993, I-6185), antamiin tuomioihin Yhdistynyt kuningaskunta väittää, että ohjelma jättää täyttämättä yhden ratkaisevista tuen olemassaolon perusteista.

(33) Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan ero toteutuneen tuottoprosentin ja kaupallisen kiintiövuokraustoimiston (InterQuo Ltd) arvioiman tuottoprosentin välillä pysyy liiketaloudellisesti hyväksyttävällä vaihteluvälillä, sillä ohjelmassa saavutettu tuottoprosentti on 8 prosenttia, josta maksetaan 1 prosentti SFPO:lle sen hallintokulujen kattamiseen, ja InterQuo Ltd:n arvioiden mukaan näiden kiintiöiden kaupallista vuokrausta varten tehtyjen sijoitusten tuotto vuosina 1999 ja 2000 oli noin 8,78 ja 8,27 prosenttia. Tämä tarkoittaa, että kiintiöt on vuokrattu markkinahintaan eikä niitä voida pitää tuottajille myönnettynä valtiontukena. Näin ollen kiintiöohjelma ei vääristänyt tai uhannut vääristää kilpailua. Fishing Newsissa julkaistuista kiintiöiden vuokraushinnoista Yhdistynyt kuningaskunta toteaa, että lukuja on julkaistu niin epäsäännöllisesti, ettei niitä voida käyttää perusteena näin epävakaiden markkinoiden arvioinnissa.

(34) Yhdistyneen kuningaskunnan mielestä Orkneysaarten paikallishallinnon osallistuminen ORF:n hoitoon ei tarkoita, että valtio ohjaisi tai valvoisi maksuja. Koska ORF:ää käytetään koko yhteisön hyväksi, paikallishallinnolla ei ole paljon vaihtoehtoja sen hallinnon järjestämiseen; muita järjestelyjä, kuten säätiöintiä, on käytännössä vaikea toteuttaa saarten pienen väkiluvun takia. Yhdistynyt kuningaskunta huomauttaa komission katsoneen jo Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahastosta (EMOTR) maksettujen menojen yhteydessä, että ORF:n panoksia voidaan pitää yksityisinä rahoitusosuuksina. Tästä seuraa, etteivät maksut tässä tapauksessa ole valtion menoja; niistä ei liioin ole päättänyt mikään valtionhallintoon kuuluva julkinen laitos. Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan Orkneysaarten paikallishallinnon oli kohtuullista olettaa, ettei maksuja pidettäisi valtiontukena ja että sen luottamus oli täysin perusteltu, kun otetaan huomioon ORF:n asema ja se, ettei yhteisössä ole aikaisemmin toteutettu vastaavia ohjelmia.

(35) Vaikka komissio toteaisikin, että kyseessä on valtiontuki, se ei Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan ole vaikuttanut jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Kalastajat toimivat keinotekoisesti rajoitetuilla markkinoilla, sillä yhteisön alusten pyyntimääriä säännellään yhteisön lainsäädännössä kiintiöillä, ja mikä tärkeintä, nämä kiintiöt ovat jäsenvaltiokohtaisia. Jäsenvaltion asiana on huolehtia kiintiöidensä hoitoon liittyvistä järjestelyistä; siksi Yhdistyneen kuningaskunnan kiintiöistä on jo lähtökohtaisesti mahdotonta käydä kauppaa muiden jäsenvaltioiden kanssa. Toimenpide vaikuttaisi jäsenvaltioiden väliseen kauppaan vain, jos vaihdettavana hyödykkeenä olisivat pyyntimahdollisuudet eivätkä kalat.

(36) Yhdistyneen kuningaskunnan mielestä tukea ei tulisi pitää toimintatukena eikä alan toiminnanharjoittajien toteuttamana tukena, kuten komissio alustavassa tutkinnassaan väitti. Kalastushistoriaan perustuvia oikeuksia ja kiintiöitä olisi pidettävä pääomana. Vaikka Yhdistyneen kuningaskunnan FQA-yksiköillä ei koskaan ollut tarkoitus käydä ”vapaakauppaa”, kiintiöiden pysyvä luovuttaminen on aina ollut sallittua, mikä on tunnustettu virallisesti mukautuksilla FQA-kiintiörekisteriin. Vaikka aluksilta alun perin vaadittiin vakuuksien antamista kiintiöiden ostoon, kaupalliset lainanantajat muuttivat myöhemmin kantaansa ja kelpuuttivat kalastushistoriaan perustuvat oikeudet vakuudeksi (todisteeksi on liitetty Royal Bank of Scotlandin kirje). Kalastushistoriaan perustuvat oikeudet sisällytetään monen aluksen tilinpäätökseen, ja Yhdistyneen kuningaskunnan tulli- ja valmisteveroviranomainen pitää pysyvästi luovutettuja kiintiöitä myyntivoittoveron ja siihen liittyvien verohelpotusten (rollover relief) alaisena pääomana. Yhdistynyt kuningaskunta torjuu komission näkemyksen, jonka

mukaan FQA-yksiköt olisivat ”perustuotteita”, joilla ei kyseisen vuoden lopussa ole enää käytännön arvoa. Niiden oikeuttaman pyyntikiintiön määrä vaihtelee vuosittain, ja ne muodostavat pysyvän osuuden käytettävissä olevista kalastusmahdollisuuksista. Vaikka kyse olisikin valtiontuesta, sitä ei näin ollen tulisi pitää toimintatukena, vaan se olisi pikemminkin rinnastettava investointitukiin. Koska investointitukia ei mainita vuoden 1997 suuntaviivoissa, tukia olisi tarkasteltava tapauskohtaisesti suuntaviivojen 1.2 kohdan mukaisesti ja niiden soveltuvuutta yhteismarkkinoille olisi arvioitava yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden perusteella.

(37) Yhdistynyt kuningaskunta viittaa tässä yhteydessä kalastus- ja vesiviljelyalan valtiontukien tarkastelemista koskeviin suuntaviivoihin, joiden mukaan tuet eivät saa olla luonteeltaan säilyttäviä, vaan niiden on suosittava kalastustuotteiden tuotannon ja kaupan pitämisen järkiperäistämistä ja tehostamista sekä alan mukauttamista. Yhdistynyt kuningaskunta vetoaa vielä EY:n perustamissopimukseen, jonka mukaan yhteisen kalastuspolitiikan samoin kuin yhteisen maatalouspolitiikankin tavoitteena on taata yhteisön väestölle kohtuullinen elintaso erityisesti lisäämällä henkeä kohti laskettuja tuloja sekä varmistaa tarvikkeiden saatavuus (33 artiklan 1 kohdan b ja d alakohta). Kiintiöohjelma johti kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostamiseen ja yhteenkokoamiseen siinä vaiheessa, kun kalakannat alkoivat ehtyä. Tällainen pyyntioikeuksien yhteenkokoaminen voidaan tulkita tuotannon järkiperäistämiseksi parantamalla kalastusyritysten elinkelpoisuutta tilanteessa, jossa kalakannat ehtyivät ja pyyntioikeuksia supistettiin. Kiintiöohjelman turvin jotkut pienkalastajista saattoivat jatkaa toimintaansa erittäin voimakkaasti kalastuksesta riippuvaisella alueella, jolla on vähän muita elinkeinomahdollisuuksia. Ohjelman voidaan niin ikään katsoa edistävän yhteisen kalastuspolitiikan sosioekonomista ulottuvuutta kuten perustamissopimuksen 159 artiklassa edellytetään.

(38) Mikäli komissio kuitenkin päätyy asiassa kielteiseen päätökseen, Yhdistynyt kuningaskunta ilmoittaa olevansa valmis tarkistamaan kiintiöohjelmaa, jotta sen toiminta olisi tulevaisuudessa sääntöjen mukaista. Se kuitenkin pyytää, ettei komissio yrittäisi periä tukia takaisin niiltä kalastajilta, joiden se katsoo hyötyneen ohjelmasta.

V **ARVIOINTI**

A. **Valtiontuen olemassaolo**

(39) EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa todetaan, että ”jollei tässä sopimuksessa toisin määrätä, jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan”. Jotta toimenpide voitaisiin luokitella valtiontueksi, sen on täytettävä neljä edellytystä: siitä on koiduttava etua siihen osallistuville yrityksille, se on myönnettävä valtion viranomaisten toimesta tai valtion varoista, sen on vääristettävä tai uhattava vääristää kilpailua suosimalla tiettyjä yrityksiä sekä vaikutettava jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

Yrityksille koituva etu

(40) Kiintiöohjelma laadittiin, koska Orkneysaarten aluksenomistajat eivät saaneet pankeilta lainaa kalastushistoriaan perustuvien pyyntioikeuksien ostoon. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ilmoittivat tämän selvästi 9. elokuuta 1999 päivätyssä kirjeessään. Ohjelman mukaan kiintiöt luovutettiin SFPO:n hoitoon ja vuokrattiin alusten omistajille, jotka eivät muulla tavoin olisi saaneet niitä käyttöönsä. Toimenpide katsotaan valtiontueksi, jos se johtaa tiettyjen yritysten suosimiseen, olipa se toteutettu missä muodossa tahansa. Voidaan siis katsoa, että kiintiöohjelma muodostaa tukijärjestelmän niille kalastajille, joille kiintiöitä on vuokrattu.

(41) Tämä arviointi pohjautuu kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoa ja kiintiöiden vuokrausta käsittelevään analyysiin. Arviointia ei voida tehdä vertaamalla toimenpidettä muihin investointeihin, kuten Orkneysaarten paikallishallinto vaatii ([5]). Arviointi on rajoitettava kyseisiin markkinoihin ja sen on perustuttava niistä saatavilla oleviin tietoihin.

([5]) Ks. edellä 27 kappale.

(42) Kiintiöohjelmasta hyötyvät ne kalastajat, jotka eivät saaneet pankeilta lainaa kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon. Ohjelman avulla ne pystyvät kalastamaan kiintiöistä, joihin niitä ei muuten olisi voitu oikeuttaa. Ostetut pyyntioikeudet ovat siis auttaneet niitä lisäämään tuotantoaan edellytyksillä, jotka eivät muuten olisi olleet mahdollisia. Näin ollen ohjelmasta on koitunut etua kyseisille kalastajille.

(43) SFPO:n Orkneysaarten kalastajille vuokraamien kiintiöiden hinnat eivät ole komission tiedossa. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset lähettivät sille yhteenvedon paikallishallinnolle huhtikuun 1999 ja tammikuun 2000 välisenä aikana suoritetuista vuokrausmaksuista. Yhteenvedosta käy odotetusti ilmi, että maksujen osuus oli 8 prosenttia kalastushistoriaan perustuvien pyyntioikeuksien hankintaan vaaditusta sijoituksesta (1,543 miljoonaa puntaa), mutta siinä ei mainita niiden vuokrattujen kiintiöiden määrää, joita nämä maksut vastaavat. Vaikka komissio pyysi jäljennöksiä vuokraussopimuksista, niitä ei koskaan toimitettu. Ennen muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset vastasivat, että vuokraussopimusten tekoa oli lykätty, ja tutkintaan liittyvissä huomautuksissaan ne lisäsivät, ettei sopimuksia ollut vielä lyöty lukkoon mutta niiden ehtoja oli noudatettu. Tämä oli Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten perustelu sille, miksi niiden komissiolle lähettämistä sopimusjäljennöksistä puuttuivat kokonaan tiedot vuokrattujen kiintiöiden määristä ja vuokraushinnoista, vaikka niissä oli jo vuokralleottajien allekirjoitus.

(44) Komission mielestä Yhdistyneen kuningaskunnan lähettämät tiedot ovat ristiriitaisia. Yleensä sopimus, jossa vuokralleottaja sitoutuu maksamaan vuokralleantajalle tietyn summan rahaa, allekirjoitetaan vasta osapuolten päästyä yhteisymmärrykseen vuokrattavan kohteen vastineeksi suoritettavasta maksusta. Koska Yhdistyneen kuningaskunnan lähettämistä sopimusjäljennöksistä puuttuvat kokonaan nämä tiedot, komission on arvioitava kiintiöiden osto- ja vuokraushintojen kehitystä sekä valtiontuen olemassaoloa saatavillaan olevien, toisin sanoen muista lähteistä hankkimiensa tietojen perusteella.

(45) Ensimmäisessä, 9. elokuuta 1999 päivätyssä kirjeessään komissiolle Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset selittivät, että kalastushistoriaan perustuvat pyyntioikeudet oli jo ostettu. Koska päätös kiintiöohjelman laatimisesta tehtiin vuonna 1998, se oli tarkoitus panna täytäntöön uuden kiintiöjakojärjestelmän ([6]) ensimmäisestä soveltamisvuodesta lähtien. House of Commonsin (parlamentin alahuoneen) maatalousvaliokunnan silloisen selvityksen mukaan ([7]) kyseisille markkinoille kohdistui tuolloin ankaraa painetta: ”turskan kiintiön (tarkemmin sanottuna kalastushistoriaan perustuva pyyntioikeus eli ”track record”) hinta oli 1 800—2 000 puntaa tonnilta; turska-, kolja- ja seitikiintiöiden vuokra-arvo oli noin 300 puntaa tonnilta vuodessa”.

(46) Esittämissään huomautuksissaan Scottish Fishermen's Organisation epäilee, että Orkneysaarten aluksille tarjotut vuokrausehdot olivat edulliset. Esimerkiksi turskan kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien todennäköinen ostohinta oli enintään 2 000 puntaa tonnilta ja turskakiintiöiden vuokra (160 puntaa tonnilta) noin puolet Orkneysaarten ulkopuolella perittyä vuokraa halvempi (350 puntaan tonnilta) ([8]). Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset eivät ottaneet kantaa näihin lukuihin.

(47) Huhtikuusta joulukuuhun 2000 asti alan ammattilehti Fishing News julkaisi säännöllisesti tietoja kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien (FQA-yksiköiden) ostohinnoista sekä kiintiöiden vuokrista. Luvut oli saatu Fraserburghin kiintiövälitysyhdistyksestä (Quota Trading Association). Esimerkiksi Pohjanmeren turskan pyyntioikeuksien hinta oli huhtikuussa 1 800 puntaa ja joulukuussa 1 500 puntaa tonnilta ja länsirannikon turskan hinta vuoden ympäri noin 1 450 puntaa tonnilta; Pohjanmeren koljan pyyntioikeuksien hinta vaihteli huhtikuussa 1 900 punnasta 2 400 puntaan tonnilta ja joulukuussa 1 700 punnasta 1 800 puntaan tonnilta, ja länsirannikon koljan hinta huhtikuussa 1 700 punnasta 1 900 puntaan tonnilta ja joulukuussa 1 400 punnasta 1 500 puntaan tonnilta. Muiden kalalajien hintakehitys oli pitkälti samanlainen, toisin sanoen hinnat pysyivät vakaina tai laskivat lievästi. Pohjanmeren turskakiintiöiden vuokrat puolestaan olivat huhti- ja syyskuun välisenä aikana 250 puntaa tonnilta, lokakuussa 200 puntaa tonnilta ja joulukuussa 100 puntaa tonnilta, ja länsirannikon turskan vuokrat huhti- ja toukokuun välisenä aikana 300 puntaa tonnilta, kesä- ja elokuun välisenä aikana 230 puntaa tonnilta ja joulukuussa 200 puntaa tonnilta; Pohjanmeren koljan vuokrat vaihtelivat huhtikuun 350 punnasta tonnilta joulukuun 100 puntaan tonnilta ja länsirannikon koljan osalta 280 punnasta 180 puntaan tonnilta; muilla kalalajeilla hinnat laskivat samaan tapaan vuoden 2000 loppuun asti.

([6]) Ks. edellä 7 kappale.
([7]) House of Commons, Agriculture Committee, Eighth Report (1999) ”Sea Fishing”, osa I; ks. 77—94 kohta ja hintojen osalta erityisesti 83 kohta.
([8]) Ks. edellä 20 kappale.

(48) Orkneysaarten paikallishallinnon ja Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten mukaan kiintiömarkkinat ovat erittäin epävakaat eivätkä Fishing Newsin julkaisemat hinnat anna oikeaa kuvaa tilanteesta ([9]). Nämä luvut kuitenkin tukevat House of Commonsin selvityksessä esitettyjä havaintoja. Uuden kiintiöjakojärjestelmän käyttöönotto Yhdistyneessä kuningaskunnassa vuonna 1999 kasvatti paineita kalastushistoriaan perustuvien pyyntioikeuksien markkinoilla. Oli luonnollista, että sitä seuraavana vuonna ostohinnat pysyivät samalla tasolla tai laskivat lievästi. Kiintiöiden vuokrat ovat puolestaan korkeimmillaan vuoden alussa, koska kalastajat pyrkivät juuri silloin turvaamaan haluamansa pyyntikiintiöt, mikä luo kireyttä kyseisille markkinoille.

(49) Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset eivät ole toimittaneet komissiolle tietoja, jotka osoittaisivat, ettei kiintiöohjelma johtanut edullisten vuokrausehtojen tarjoamiseen. Jos viranomaisilla tällaisia tietoja olisi, ne olisivat helposti voineet toimittaa ne komissiolle. Mitään tällaisia tietoja ei kuitenkaan toimitettu, ja koska komissiolla on hallussaan tietoja, joiden perusteella se voi todeta vuokrausehtojen olleen edulliset ([10]) ja joita Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset eivät ole osoittaneet epäluotettaviksi, vuokrausehtojen voidaan olettaa olleen edulliset ja kiintiöohjelmaan osallistuneiden kalastajien saaneen etuuskohtelun.

(50) Toimenpide katsotaan valtiontueksi, jos se suosii tiettyjä yrityksiä, olipa se toteutettu missä muodossa tahansa. Koska Orkneysaarten paikallishallinnon toimenpide kiintiöohjelman toteuttamiseksi on johtanut Orkneysaarille sijoittautuneiden kalastusyritysten suosimiseen, sen on täytynyt olla luonteeltaan valikoiva, ja siitä on siten selvästi koitunut etua kyseisille yrityksille. Orkneysaarten paikallishallinnon Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten välityksellä esittämää näkemystä ([11]), jonka mukaan OFA:n jäseneksi voi päästä mikä tahansa yhteisön yritys, ei voida hyväksyä. Käytännössä jäsenyys olisi edellyttänyt aluksen viemistä Yhdistyneen kuningaskunnan alusrekisteriin, mihin liittyy alusten lisäämistä laivastoon ja poistamista siitä koskevista kansallisista säännöistä johtuvia erityisiä velvoitteita, joista säädetään kalatalousalan rakenteellisia toimia koskevista yksityiskohtaisista säännöistä ja edellytyksistä 17 päivänä joulukuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2792/1999 ([12]) 6 artiklassa; lisäksi aluksen omistajan olisi pitänyt olla OFA:n jäsen ja 50 prosenttia sen miehistöstä Orkneysaarten asukkaita.

Valtion varat

(51) Sanaa ”valtio” on tulkittava laajimmassa mahdollisessa merkityksessä niin, että siihen sisältyvät kaikki alue- ja paikallishallinnon tasot. Tässä tapauksessa määritelmä kattaa Orkneysaarten paikallishallinnon. Määritelmän piiriin kuuluvat myös paikallishallinnon valvonnassa oleva vararahasto Oil Reserve Fund (ORF), joka perustettiin Orkneysaarten paikallishallinnon vuonna 1974 tekemän päätöksen 69 pykälän nojalla ([13]). Koska ORF:n varat ovat paikallishallinnon valvonnassa, niiden voidaan katsoa olevan jatkuvasti valtion valvonnassa ja siis toimivaltaisten julkisten viranomaisten käytettävissä; näin ollen niitä on pidettävä valtion varoina. Toki kyseisen päätöksen 69 pykälän 2 momentissa määrätään, että vararahaston varoilla hankittavia arvopapereita hoitaa rahaston hallitus. Mutta kuten Yhdistyneen kuningaskunnan huomautuksissa korostetaan ([14]), varoja ei säätiöity, koska tällainen järjestely olisi käytännössä ollut vaikea toteuttaa. Vaikka näin olisikin tehty, säätiöomaisuus olisi joka tapauksessa pysynyt varmasti Orkneysaarten paikallishallinnon valvonnassa, ja säätiön hallituksen päätöksiä olisi pidetty paikallishallinnon, toisin sanoen valtion, päätöksinä EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitetussa merkityksessä.

([9]) Ks. edellä 26—29 ja 33 kappale.
([10]) Ks. edellä 40 ja 46 kappale.
([11]) Ks. edellä 30 kappale.
([12]) EYVL L 337, 30.12.1999, s. 10.
([13]) Päätöksen 69 pykälä: ”1. Jos jonakin varainhoitovuonna yrityksen tuotosta kertyvistä tuloista menojen ja nostojen jälkeen jää paikallishallinnolle ylijäämäisiä varoja, se voi kyseisenä vuonna nostaa yhteisön tililtä kohtuulliseksi katsomansa summan ja siirtää sen vararahaston tilille, kunhan siirto ei ole mainittua tulojen ylijäämää suurempi.
2. Vararahaston tilillä olevat varat voidaan tarvittaessa sijoittaa epämääräiseksi ajaksi sellaisiin arvopapereihin, joihin hallituksella on toistaiseksi valtuudet sijoittaa sille uskottuja varoja, joukkovelkakirjalainat tai muut paikallishallinnon määrittelemät arvopaperit mukaan luettuina.
3. Tässä kohdassa tarkoitetun vararahaston varoja voidaan käyttää: a) yrityksen (satamayrityksen) toiminnasta paikallishallinnolle aiheutuvan tulonmenetyksen korvaamiseen; tai b) paikallishallintoa vastaan yrityksen toiminnan vuoksi esitettävän satunnaisen vaateen tai korvausvaatimuksen maksamiseen; tai c) sellaisten yrityksen menojen kattamiseen, joihin pääomaa voidaan asianmukaisesti käyttää, taikka yrityksen lainojen takaisinmaksamiseen (ei kuitenkaan lainan vuosierän lyhennykseen); tai d) yritykseen kuuluvien rakennusten, varastojen, alusten, koneiden, laitteiden tai tavaroiden korjaamisesta, huollosta, korvaamisesta ja uusimisesta koituvien tilapäisten kulujen peittämiseen; tai e) muuhun tarkoitukseen, joka paikallishallinnon mielestä palvelee yksin Orkneysaarten tai sen asukkaiden etuja.”
([14]) Ks. edellä 34 kappale.

(52) Yhdistynyt kuningaskunta väittää ORFista nostettujen rahojen olevan yksityisiä varoja, mikä tarkoittaa, etteivät ne ole valtion varoja, koska ne kerätään vapaaehtoisen sopimuksen perusteella eikä niitä käytetä paikallishallinnon lakisääteisten velvoitteiden hoitamiseen. Se huomauttaa komission jo todenneen tämän seikan.

(53) Komissio huomauttaa, että Orkneysaarten paikallishallinnon ja Pipeline-konsernin (Occidental of Britain, Getty Oil, Allied Chemical Ltd ja Thomson Piper Petroleum Ltd) välillä 29. huhtikuuta 1975 tehty sopimus sisältää määräykset muun muassa seuraavista seikoista: neljännesvuosittain suoritettava vähimmäismaksu; siihen liittyvä poikkeuslauseke, jota sovelletaan ylivoimaisen esteen sattuessa; sopimuksen uudelleenneuvottelu; riitojen sovittelu ([15]). Nämä määräykset osoittavat, että sitoutuminen kyseisten summien maksamiseen vastineeksi Orkneysaarten satamalaitteiden käytöstä ylittää sen, mitä voitaisiin luonnehtia vapaaehtoiseksi maksuksi, kuten on esimerkiksi hyväntekeväisyysjärjestöjen tapauksessa. Jos kerran sopimuksesta on mahdollista neuvotella uudelleen (kyseisen momentin mukaan ”osapuolet pitävät tässä sopimuksessa määrättyjä maksuja kohtuullisina ja tasapuolisina”), on pääteltävä sen syntyneen neuvottelussa, jossa kumpikin osapuoli on ajanut omia etujaan; tällaiseen sopimukseen perustuva maksu ei ole verrattavissa lahjoitukseen hyväntekeväisyysjärjestölle. Näin ollen sopimusta ei voida luokitella vapaaehtoiseksi sopimukseksi, johon öljyyhtiöt olisivat sitoutuneet pelkästä hyväntahtoisuudesta Orkneysaaria ja sen asukkaita kohtaan.

(54) Lisäksi komissio huomauttaa, ettei sopimuksen sisältö koske ensisijaisesti kahden yrityksen yksityisiä etuja. Perustamissopimuksella ei sen 295 artiklan mukaan puututa jäsenvaltioiden omistusoikeusjärjestelmiä koskeviin sääntöihin, ja julkinen laitos voi toimia yksityisyrityksenä. Nyt on kuitenkin kyseessä eri tilanne. Sopimuksen johdanto-osassa todetaan, että siinä määrättyjä maksuja käytetään: ”a) sellaisten vahingollisten vaikutusten, häiriöiden tai arvonmenetysten korjaamiseen, joita öljyn kuljetus ja lastaus aiheuttavat tai voivat Orkneysaarille terminaalin rakentamisen ja käytön seurauksena aiheuttaa; b) satama-alueen kehittämiseen, ja c) niiden lisäkustannusten kattamiseen, joita paikallishallinnolle koituu terminaalin rakentamisen seurauksena kasvaneesta julkisten palvelujen tarpeesta.” On selvää, ettei öljyteollisuuden tämän sopimuksen perusteella suorittamien maksujen vastineeksi tarjota tavaroita eikä palveluja. Rahat eivät liiemmin ole tulosta mistään kaupallisesta sopimuksesta, johon maksun saaja (Orkneysaarten paikallishallinto ORF:n kautta) olisi sitoutunut. Näin ollen Pipeline-konsernin suorittamia maksuja ei voida pitää yksityisinä varoina vaan valtion varoina.

(55) Yhdistynyt kuningaskunta huomauttaa komission kerran katsoneen erään EMOTR:n tukitapauksen yhteydessä, että ORF:n varat ovat yksityisiä. Tämä todetaan 28. tammikuuta 2002 päivätyssä komission maatalouden pääosaston kirjeessä, joka koskee kansallisen rahoittajan hankkimista hankkeelle (”Orkney Meat project”), jota oli määrä tukea EMOTR:sta. Komissio korostaa, että vastaus annettiin hyvin poikkeuksellisissa oloissa. Skotlannin hallitus halusi käynnistää kyseisen hankkeen ja tiedusteli sitä ennen kyseisestä komission pääosastosta, voitaisiinko hanke toteuttaa, jos ORF:stä saatu rahoitusosuus luokiteltaisiin yksityisiksi varoiksi (tämäntyyppiseen EMOTR-hankkeeseen vaaditaan mukaan yksityinen rahoittaja). Skotlannin hallitus toimitti hankkeesta joitakin tietoja pääosastolle, joka vastasi, että, ”toimitettujen tietojen perusteella … ORF:stä saatuja varoja voidaan pitää yksityisenä rahoituksena …”. Komission pääosasto antoi tämän neuvon pelkästään sille toimitettujen tietojen perusteella pyytämättä lisätietoja ja perehtymättä asiaan tarkemmin. Tässä tapauksessa komissio on kuitenkin analysoinut asiaa perinpohjaisesti ja pyytänyt tarkkoja tietoja (jotka Yhdistynyt kuningaskunta on lähettänyt). Se havaitsi Yhdistyneen kuningaskunnan toimittaneen aikaisemmin puutteellisia tietoja, mistä johtui komission pääosaston 28. tammikuuta 2002 päivätyssä kirjeessä antama vastaus. Nyt käytettävissä olevien tietojen perusteella mikään komissiolle toimitetuista asiakirjoista ei osoita, että ORF:ää hoidettaisiin riippumattomasti, ja sen vuoksi ei ole epäilystäkään siitä, että ORF:n varat ovat täysin julkisten viranomaisten valvonnassa.

([15]) ”2. Maksut: 2.1 … Pipeline-konserni suorittaa … paikallishallinnolle seuraavat maksut: …;
4. Ylivoimainen este: Jos ylivoimaisen esteen, sodan tai … sattuessa … käy niin, että Pipeline-konserni ei jonkin vuosineljänneksen aikana pysty viemään terminaalista riittävää määrää raakaöljyä ja ajautuu sen vuoksi korvausvastuuseen tämän sopimuksen 2.3 alakohdassa määrätystä vähimmäismaksusta, siltä peritään siitä huolimatta alennettu … maksu, joka lasketaan … perusteella.
5. Uudelleenneuvottelu: Sopimuspuolet toteavat sopineensa keskenään tässä sopimuksessa määrätyistä maksuista ja pitävänsä niitä nykyisissä tai tulevaisuudeksi ennakoimissaan oloissa kohtuullisina ja tasapuolisina. Mikäli olosuhteet tulevaisuudessa muuttuvat … sopimuspuolet neuvottelevat vilpittömässä mielessä uudelleen sellaisista tähän sopimukseen sisältyvistä kohdista, joihin olosuhteiden muuttuminen on vaikuttanut, jotta vahinkoa kärsinyt sopimuspuoli voitaisiin mahdollisuuksien mukaan palauttaa alkuperäiseen asemaansa. Mikäli sopimuspuolet eivät pääse keskenään sopimukseen, riita-asia ratkaistaan välimiesmenettelyssä 6 kohdan mukaisesti.
6. Sovittelu: Jos sopimuspuolten välille syntyy erimielisyyttä tai riitaa tästä sopimuksesta … sen ratkaisee Grampiansin sekä Highlands ja Islandsin tuomiopiirin nimismiehen määräämä välimies. Välimiehen päätös on lopullinen ja kaikkia osapuolia sitova.
7. Sovellettava lainsäädäntö: Tämän sopimuksen tulkintaan, pätevyyteen ja täytäntöön sovelletaan Skotlannin lakia;”

(56) Kuten Orkneysaarten paikallishallinnon päätöksen 69 pykälästä havaitaan, varojen käyttötapa on tarkkaan määritelty. Niitä on käytettävä Orkneysaarten paikallisyhteisön etujen hoitamiseen paikallishallinnon määrittelemällä tavalla, eikä niitä saa käyttää sellaisen markkinatalouden olosuhteissa toimivan yksityisen sijoittajan tapaan, jonka ainoana tavoitteena olisi saada niistä voittoa. Tämä tukee Yhdistyneen kuningaskunnan esittämää perustelua kiintiöohjelman laatimisesta ([16]) sen vuoksi, etteivät Orkneysaarten alukset saaneet tarvittavia lainoja kaupallisista lähteistä. ORF:n varat on siten katsottava maksetuiksi valtion varoista EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitetussa merkityksessä.

(57) Tämä toteamus on yhdenmukainen niiden Yhdistyneen kuningaskunnan mainitsemien tuomioiden kanssa (asia 82/77, yhdistetyt asiat C-72/91 ja C-73/91 sekä asia C-189/91) ([17]), joissa Euroopan yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että että muulla tavoin kuin valtion varoista myönnetyt edut eivät kuulu kyseisten valtiontukisääntöjen soveltamisalaan.

Kilpailun vääristyminen

(58) Kyseisille kalastusyrityksille kiintiöohjelman mukaisesti vuokratut kiintiöt ovat vahvistaneet niiden asemaa muihin yrityksiin verrattuna riippumatta siitä, oliko alukset rekisteröity Yhdistyneessä kuningaskunnassa vai muissa jäsenvaltioissa. Kyseiset kalastusyritykset ovat saaneet tuoda maihin ja myydä enemmän kalastustuotteita kuin ne olisivat tehneet siinä tapauksessa, että kiintiöitä ei olisi saatu.

(59) Kiintiöohjelman toteuttaminen on siten vaikuttanut kilpailuedellytyksiin. Se on antanut yrityksille oikeuden kalastaa tuotteita, joita on myyty yhteisön markkinoilla. Ohjelman mukaisesti hankitut kalastushistoriaan perustuvat pyyntioikeudet koskevat turskan, koljan, seitin ja valkoturskan kaltaisia kalalajeja, jotka kaikki kuuluvat kalastus- ja vesiviljelytuotealan yhteisen markkinajärjestelyn piiriin ([18]). Näin ollen ohjelma on vaikuttanut kilpailuun yhteisön markkinoilla.

(60) Lisäksi Scottish Fishermen's Organisation ([19]) väittää, että juuri kiintiöohjelman toteuttaminen antoi sysäyksen kiintiöiden hinnannousulle. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset eivät kiistä tätä väitettä.

Vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan

(61) Kauppaan kohdistuvaa vaikutusta ei pidä arvioida yksinomaan kiintiöiden tai kalastushistoriaan perustuvien pyyntioikeuksien markkinoilla, kuten Yhdistynyt kuningaskunta vaatii ([20]), vaan sen lisäksi on arvioitava, miten tukiohjelma on vaikuttanut yhteisössä käytävään kauppaan. On siis samalla tarkasteltava, miten kiintiöohjelma on vaikuttanut kyseisten tuotteiden eli kalastustuotteiden sekä niiden kanssa kilpailevien tuotteiden kauppaan.

(62) Yhdistyneen kuningaskunnan viralliset merikalastustilastot vuosilta 1999 ja 2000 ([21]) osoittavat, että Yhdistyneen kuningaskunnan ja muiden jäsenvaltioiden välillä on käyty merkittävää kalastustuotteiden kauppaa. Aluksesta purettujen saaliiden määrä vuonna 2000 oli vajaat 500 000 tonnia. Samana vuonna kalan ja kalastustuotteiden vienti oli 365 000 tonnia, josta 233 000 tonnia vietiin muihin jäsenvaltioihin, ja kalan ja kalavalmisteiden tuonti oli hieman alle 550 000 tonnia, josta 133 000 tonnia tuotiin muista jäsenvaltioista.

(63) Orkneysaarten paikallishallinnon käsityksen mukaan Orkneysaarten pyyntisaalis puretaan ja myydään lähes kokonaan Skotlannin markkinoilla ([22]), mutta se ei ole toimittanut mitään todisteita siitä, onko asia todella näin. Tämä on siis pelkkä oletus, joka ei vastaa edellisessä kohdassa esitettyjen kauppavaihtoa koskevien lukujen mittasuhteita. Vaikka asia olisikin näin, ohjelma heikentäisi siitä huolimatta muissa jäsenvaltioissa sijaitsevien yritysten mahdollisuuksia viedä tuotteitaan Yhdistyneeseen kuningaskuntaan. Kiintiöohjelman turvin kalastajat pystyvät säilyttämään markkinaosuuden, joka muutoin olisi joutunut kilpailijoiden haltuun. Näin ollen ohjelma vaikuttaa kauppaan Orkneysaarten alusten ja muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden tuottajien välillä.

([16]) Ks. edellä 10 kappale.
([17]) Ks. edellä 28 ja 32 kappale.
([18]) Suunnitelman laatimishetkellä yhteistä markkinajärjestelyä säänneltiin 17 päivänä joulukuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 3759/92 (EYVL L 388, 31.12.1992, s. 1), joka 1 päivänä tammikuuta 2001 alkaen korvattiin 17 päivänä joulukuuta 1999 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 104/2000 (EYVL L 17, 21.1.2000, s. 22).
([19]) Ks. edellä 19 kappale.
([20]) Ks. edellä 35 kappale.
([21]) Saatavilla sivustolta htpp://www.defra.gov.uk/.
([22]) Ks. edellä 31 kappale.

Päätelmä

(64) Näin ollen kaikki neljä perustetta näiden toimenpiteiden luokittelemiseksi EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitetuksi valtiontueksi täyttyvät. Koska kyseiset toimenpiteet koskevat kalastusalaa, ne on arvioitava kalastus- ja vesiviljelyalan valtiontukien tarkastelemista koskevien suuntaviivojen, jäljempänä 'suuntaviivat', mukaisesti. Nykyisten suuntaviivojen ([23]) 3.4 kohdan mukaan toimenpiteitä on arvioitava tuen myöntämishetkellä voimassa olleiden suuntaviivojen perusteella. Näin ollen toimenpiteiden arvioinnissa käytetään vuoden 1997 suuntaviivoja ([24]).

B. **Soveltuvuus yhteismarkkinoille**

(65) Komission epäilykset Orkneysaarten paikallishallinnon kiintiöohjelman soveltuvuudesta yhteismarkkinoille perustuivat siihen oletukseen, ettei kiintiöitä ja pyyntioikeuksia lähtökohtaisesti voida pitää kestohyödykkeinä. Paikallishallinnon Orkneysaarten alusten hyväksi perustama tukijärjestelmä vaikutti komission mielestä toimintakustannuksiin liittyvältä tuelta. Tämäntyyppinen tuki ei periaatteessa sovellu yhteismarkkinoille, ja koska sille ei löytynyt mitään hyväksyttävää perustetta, komissio esitti epäilyksiä ohjelmasta.

(66) Vastauksessaan Yhdistynyt kuningaskunta ilmoitti, että "Yhdistyneen kuningaskunnan tulli- ja valmisteveroviranomainen pitää pysyvästi luovutettuja kiintiöitä myyntivoittoveron ja siihen liittyvien helpotusten (rollover relief) alaisena pääomana". Vaikka komissiolle ensin virallisesti ilmoitettiin, ettei kalastushistoriaan perustuvista pyyntioikeuksista käytäisi vapaata kauppaa, nyt vaikuttaakin siltä, että Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset tunnustavat virallisesti, että pyyntioikeuksilla on omaisuusarvoa. Ilmeisesti komission kuuluisi itsekin omaksua tällainen kanta ja luokitella SFPO:n Orkneysaarten paikallishallinnon puolesta ostamat pyyntioikeudet investoinniksi.

(67) Oli oikea nimike mikä hyvänsä, komission ei ole tarpeen keskustella siitä. Koska kiintiöiden vuokrausaika kestää enintään vuoden, vuokrat on luettava kalastajien toimintakuluiksi ([25]). Tuki, jonka vaikutus kohdistuu vuokran määrään, on sen vuoksi katsottava toimintatueksi.

(68) Suuntaviivojen 1.2 kohdan 4 alakohdan kolmannen luetelmakohdan mukaan valtiontuet, jotka myönnetään velvoittamatta tuensaajia mihinkään ja joiden seurauksena on tuensaajan tuotantokustannusten väheneminen, eivät sovellu yhteismarkkinoille, elleivät ne liity suoraan yhteismarkkinoille soveltuvaksi katsottuun rakenneuudistussuunnitelmaan. Koska kiintiöohjelma ei liity mihinkään vaikeuksissa olevien yritysten pelastamiseen ja rakenneuudistukseen myönnettävää valtiontukea koskevissa yhteisön suuntaviivoissa ([26]) määriteltyyn rakenneuudistussuunnitelmaan, sitä ei voida pitää yhteismarkkinoille soveltuvana.

(69) Lisäksi Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ovat väittäneet, että koska kiintiöohjelman tarkoituksena oli koota yhteen pyyntioikeuksia, sitä voitaisiin pitää toiminnan järkeistämisenä yritysten elinkelpoisuuden parantamiseksi tilanteessa, jossa kalakannat ovat ehtymässä. Perustelu ei kuitenkaan ole oleellinen tämän kalastajien tukiohjelman arvioinnin kannalta, koska oikeuksien yhteenkokoajana oli SFPO, jonka ei tässä analyysissä katsota kuuluvan edunsaajien joukkoon.

C. **Tuen takaisinperiminen**

(70) Asetuksen (EY) N:o 659/1999 14 artiklan 1 kohdan mukaan sääntöjenvastaista tukea koskevissa kielteisissä päätöksissä komissio päättää, että asianomaisen jäsenvaltion on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet tuen perimiseksi takaisin tuensaajalta. Komissio ei saa vaatia tuen takaisinperimistä, jos tämä olisi yhteisön lainsäädännön jonkin yleisen periaatteen vastaista.

([23]) EYVL C 19, 20.1.2001, s. 1.
([24]) Ks. edellä alaviite 4.
([25]) Kuten Orkneysaarten paikallishallinnon ja OFA:n välisen sopimuksen 4.2 kohdassa täsmennetään. Ks. edellä 14 kappale.
([26]) EYVL C 288, 9.10.1999, s. 2.

Luottamuksensuojan periaate on yksi yhteisön lainsäädännön yleisistä periaatteista. Komissio katsoo, että se tässä tapauksessa estää tuen takaisinperinnän seuraavista syistä.

Vaikka yhteisön rakennerahastojen käyttöä asetuksen (EY) N:o 1260/1999 ([27]) mukaisesti koskevilla komission toimilla ja päätöksillä ja tässä nimenomaisessa tapauksessa tehdyillä komission valtiontukipäätöksillä ei välttämättä ole mitään yhteyttä keskenään, on monien yhteensattumien kautta voinut syntyä perusteltu luottamus siihen, että kyseinen vararahasto on luonteeltaan yksityinen.

Itse asiassa sekä Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus että komissio ovat johdonmukaisesti toimineet niin, että on ollut syytä olettaa, että kyseessä on yhteisön rakennerahastoja koskevissa säännöissä tarkoitettu yksityinen rahasto. Vaikka oikeudellisesti tarkasteltuna näiden kahden seikan välillä ei ole mitään automaattista yhteyttä, ne ovat saattaneet antaa kansallisille viranomaisille ja kalastajille aiheen olettaa, etteivät valtiontukisäännöt koske tällaisesta rahastosta myönnettyjä avustuksia, ja siten johtaa perustellun luottamuksen syntymiseen asiasta.

(71) Ensinnäkin Orkneysaarten ja Shetlandinsaarten välillä on läheinen yhteys. Molempien saarten kalastajat kuuluvat itse asiassa samaan tuottajaorganisaatioon. Orkneysaarten viranomaiset ja edunsaajat olivat luultavasti tietoisia siitä, että Skotlannin hallituksen julkaisemassa tulkintaohjeessa kalastusalan ja vesiviljelyn rakenteiden parantamista ja sopeuttamista koskevista yhteisön toimista 18 päivänä joulukuuta 1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4028/86 täytäntöönpanosta todetaan selvästi, että Shetlandinsaarten paikallishallinnon vastaavasta yleishyödyllistä toimintaa harjoittavasta säätiöstä (charitable trust) (SICCT — ks. valtiontukiasia C-88/2001) myönnettyjä avustuksia ja lainoja ei lueta valtiontueksi, minkä vuoksi oli perusteltua pitää niitä yksityisenä rahoituksena.

Toiseksi Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) toteuttamassa Highlands and Islandsin alueen tavoite 1 -ohjelmassa 1994—1996 kokonaan SICCT:n omistuksessa olevasta Shetland Leasing and Property Ltd:stä (SLAP) saatu rahoitus luokiteltiin yksityiseksi. On jälleen hyvin todennäköistä, että Orkneysaarten viranomaiset olivat tietoisia asiasta.

Kolmanneksi Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ja komissio itse ovat käytännössä kohdelleet ORF:ää yksityisenä vararahastona, jotta sitä voitaisiin käyttää Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahastosta (EMOTR) myönnetyn tuen yhteydessä tarvittavan yksityisen rahotusosuuden maksamiseen ([28]).

(72) Komissio katsoo, että nämä seikat yhdessä ovat synnyttäneet Orkneysaarten viranomaisissa ja organisaatioissa samoin kuin saarten kalastajissa perustellun luottamuksen, jonka vuoksi niillä oli syytä olettaa, että rahasto osallistui yhteisön rakennerahastojen tukeman hankkeen rahoitukseen pelkästään yksityisillä varoilla. Tämän huomioon ottaen ne ovat helposti voineet virheellisesti olettaa, etteivät EY:n perustamissopimuksen valtiontukisäännöt koske niitä, vaikka näillä kahdella seikalla ei ole oikeudellisesti mitään automaattista yhteyttä keskenään.

Näiden seikkojen ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 14 artiklan 1 kohdan perusteella kalastajia ei vaadita maksamaan takaisin jo saamaansa tukea, koska luottamuksensuoja on yksi yhteisön lainsäädännön yleisistä periaatteista.

(73) Kuten tässä päätöksessä todetaan, kyseisiä varoja on todellisuudessa pidettävä valtiontukisääntöjen nojalla valtion varoina. Näin ollen kiintiöohjelma on katsottava toimintatueksi, jota on myönnetty vuosittain niiden kalastajien hyväksi, joille vuotuisia kiintiöitä on vuokrattu. Koska tällainen tuki ei sovellu yhteismarkkinoille, sen maksaminen on lopetettava. Näin ollen kaikki sellaiset Orkneysaarten paikallishallinnon, OFA:n ja SFPO:n välillä tehdyn sopimuksen määräykset, jotka johtavat edullisten vuokrausehtojen tarjoamiseen, on poistettava ja korvattava määräyksillä, jotka osoittavat vuokrauksen tapahtuvan tavanomaisten markkinaedellytysten mukaisesti. Näiden uusien järjestelyjen yhteydessä on samalla varmistettava, että SFPO sen paremmin kuin OFA:kaan eivät saa valtiontukea.

([27]) Rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä 21 päivänä kesäkuuta 1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1260/1999 (EYVL L 161, 26.6.1999, s. 1).
([28]) EYVL L 376, 31.12.1986, s. 7.

VI **PÄÄTELMÄ**

(74) Komissio katsoo, että Yhdistynyt kuningaskunta on toteuttanut tukiohjelman ”Orkneysaarten paikallishallinnon Track Record -kiintiöohjelma” sääntöjenvastaisesti ja rikkonut siten EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohtaa.

(75) Edellä V jaksossa esitetyn arvioinnin perusteella tämän tukiohjelman ei voida katsoa soveltuvan yhteismarkkinoille. Tukea ei kuitenkaan tarvitse periä takaisin,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Yhdistyneen kuningaskunnan toteuttama tukiohjelma ”Orkneysaarten paikallishallinnon Track Record -kiintiöohjelma” ei sovellu yhteismarkkinoille.

Yhdistyneen kuningaskunnan on kumottava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu tukiohjelma.

2 artikla

Yhdistyneen kuningaskunnan on ilmoitettava komissiolle kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksiantamisesta sen noudattamiseksi toteuttamansa toimenpiteet.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneelle kuningaskunnalle.

Tehty Brysselissä 3 päivänä kesäkuuta 2003.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

KOMISSION PÄÄTÖS,

tehty 3 päivänä kesäkuuta 2003,

kiintiöiden ostoa varten Shetlandinsaarilla (Yhdistynyt kuningaskunta) myönnettävistä lainoista

(tiedoksiannettu numerolla K(2003) 1687)

(Ainoastaan englanninkielinen teksti on todistusvoimainen)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(2003/612/EY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 88 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan,

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä maaliskuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 ([1]) ja erityisesti sen 14 artiklan,

on mainitun EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti kehottanut asianomaisia esittämään huomautuksensa,

sekä katsoo seuraavaa:

I MENETTELY

(1) Yksi Euroopan parlamentin jäsenistä ilmoitti komissiolle helmikuussa 1999 pyyntikiintiöiden ostoa koskevasta ohjelmasta, jäljempänä 'kiintiöohjelma', jossa Shetlandinsaarten viranomaiset olivat mukana. Komissio pyysi 25. maaliskuuta 1999 päivätyllä kirjeellä Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisia lähettämään tietoja ohjelmasta. Muistutuksen jälkeen Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset vastasivat komissiolle 9. elokuuta 1999 päivätyllä kirjeellä.

(2) Komissio pyysi lisätietoja 1. syyskuuta 1999, 12. huhtikuuta 2000 ja 22. kesäkuuta 2000 päivätyillä kirjeillä. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset lähettivät tietoja 6. maaliskuuta 2000, 16. toukokuuta 2000, 17. lokakuuta 2000 ja 8. joulukuuta 2000 päivätyillä kirjeillä.

(3) Komissio ilmoitti Yhdistyneelle kuningaskunnalle 28. marraskuuta 2001 päivätyllä kirjeellä päätöksestään aloittaa kiintiöohjelman osalta EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu muodollinen tutkintamenettely. Sen jälkeen, kun vastauksen määräaikaa oli yhteisestä sopimuksesta pidennetty komission Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisille 20. joulukuuta 2001 päivätyllä kirjeellä vahvistamaan päivään asti, Yhdistynyt kuningaskunta esitti huomautuksensa menettelystä 6. helmikuuta ja 8. maaliskuuta 2002 päivätyillä kirjeillä.

(4) Komission päätös tutkintamenettelyn aloittamisesta julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* 12. helmikuuta 2002 ([2]). Komissio on kehottanut asianomaisia esittämään huomautuksensa tästä tukiohjelmasta. Huomautuksensa ovat toimittaneet Scottish Fishermen's Organisation Ltd (27. helmikuuta ja 18. maaliskuuta 2002 päivätyillä kirjeillä), Sheryll Murray, Torpoint, Cornwall, (7. maaliskuuta 2002 päivätyllä kirjeellä), Aberdeen Fish Producers' Organisation Ltd (11. maaliskuuta 2002 päivätyllä kirjeellä) ja Shetland Development Trust (12. maaliskuuta 2002 päivätyllä kirjeellä). Kirjeet toimitettiin neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisille, jotta nämä voisivat esittää niistä huomautuksensa. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset vastasivat 3. toukokuuta 2002 päivätyllä kirjeellä, jossa ne pääasiassa totesivat jo käsitelleensä osapuolten huomautuksissa esille tuotuja seikkoja edellisissä vastauksissaan.

([1]) EYVL L 83, 27.3.1999, s. 1.
([2]) EYVL C 38, 12.2.2002, s. 7.

(5) Komissio pyysi 7. elokuuta 2002 päivätyllä kirjeellä nähtäväksi asiakirjoja, joihin viitattiin Shetland Development Trustin 12. maaliskuuta 2002 päivätyssä kirjeessä. Asiakirjat saatiin 27. elokuuta 2002.

II **TOSISEIKAT**

(6) Yhdistyneen kuningaskunnan kansallisia pyyntikiintiöitä jaetaan kolmelle seuraavalle kalastajaryhmälle: i) ”toimialaan kuuluvat” eli yli 10-metrisen aluksen omistavat kalastajat, joita tuottajaorganisaatiot edustavat; ii) ”toimialan ulkopuoliset” eli yli 10-metrisen aluksen omistavat mutta tuottajaorganisaatioon kuulumattomat kalastajat; iii) ”alle 10-metriset alukset”.

(7) Pyyntikiintiöt jaetaan vuosittain näiden kolmen ryhmän kesken ”kalastushistoriaan” (kunkin aluksen tietyllä aikavälillä pyytämän saaliin määrään) perustuvien pyyntioikeuksien (track records) perusteella. Ennen vuotta 1999 kalastushistoriaan perustuvat oikeudet laskettiin kunkin aluksen kiintiön myöntämisvuotta välittömästi edeltävinä kolmena vuonna pyytämän saaliin mukaan, mutta 1. tammikuuta 1999 lähtien ne on aina määritetty vuosien 1994—1996 saaliin perusteella. Tämä järjestelmä tunnetaan nimellä FQA (fixed quota allocation eli ”kiinteiden kiintiöiden jakojärjestelmä”); yksi FQA-yksikkö vastaa 100 kg:n pyyntioikeusyksikköä, jonka perusteella vuotuiset kiintiöt myönnetään.

(8) Kalastushistoriaan perustuvat oikeudet tai FQA-yksiköt voidaan tietyin ehdoin myydä toiselle alukselle. Tällaista käytäntöä ei juuri tavata muualla kuin Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Pyyntikiintiöt tai niihin oikeuttavat kalastushistoriaan perustuvat pyyntioikeudet eivät yleensä ole siirrettävissä lukuun ottamatta Alankomaita, jossa on käytössä siirrettävien aluskohtaisten kiintiöiden järjestelmä. Uuden järjestelmän myötä Yhdistyneeseen kuningaskuntaan ovat muodostuneet tietyt kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien markkinat. Ostajat voivat olla joko muita kalastajia tai tuottajaorganisaatioita.

(9) Koska kalastushistoriaan perustuvia oikeuksia ei enää lasketa joka vuosi uudelleen, vaan ne määritetään aina alusten vuosina 1994—1996 pyytämän saalismäärän perusteella, kalastajien ei ole pakko käyttää kaikkia kalastushistoriansa oikeuttamia kiintiöitä, vaan he voivat säästää kiintiönsä seuraaviksi vuosiksi tai vuokrata oikeutensa kokonaan tai osittain muille kalastajille tai tuottajaorganisaatioille. Kalastajat tai tuottajaorganisaatiot voivat samaan tapaan vuokrata ostamiaan oikeuksia muille.

(10) Näissä olosuhteissa Shetlandinsaarten viranomaiset päättivät vuonna 1998 laatia kyseisen ohjelman. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten mukaan kiintiöohjelman tarkoituksena oli varata kiintiöt kalastuselinkeinosta riippuvaisilta Shetlandinsaarilta käsin toimivien alusten käyttöön, koska niiden oli nopeasti kasvavien kustannusten takia erittäin vaikea saada kaupallista rahoitusta kiintiöiden ostoon. Lisäksi kiintiöt katsottiin aineettomaksi omaisuudeksi, joten niitä ei aina voitu käyttää lainan vakuutena.

(11) Kiintiöohjelmaan osallistuvat seuraavat organisaatiot:

— Shetlandinsaarten paikallishallinto (Shetland Islands Council),

— Shetland Development Trust (SDT), joka on harkinnanvaraisesti käytettävä säätiö (discretionary trust). SDT perustettiin edistämään Shetlandinsaarten talouskehitystä, ja sen toimintaa rahoittaa paikallishallinto; säätiön hallitus koostuu paikallishallinnon valtuuston jäsenistä sekä kahdesta riippumattomasta jäsenestä. Pääasiallisena rahoituslähteenä on paikallishallinnon perustama ja hoitama vararahasto, jota kerrytetään paikallishallinnon hallinnassa olevan satamayrityksen tulojen ylijäämillä,

— Shetland Leasing and Property Ltd (SLAP), joka on voittoa tavoitteleva kaupallinen yritys. Yrityksen osakkeet ovat kokonaan SICCT:n, Shetlandinsaarten paikallishallinnon valvoman yleishyödyllistä toimintaa harjoittavan säätiön (charitable trust), omistuksessa, ja myös sen hallitus koostuu paikallishallinnon valtuuston jäsenistä sekä kahdesta riippumattomasta jäsenestä; säätiön rahat ovat peräisin öljy-yhtiöiltä,

— Shetland Fish Producers' Organisation Ltd (SFPO), joka on yhteisön lainsäädännön määritelmän täyttävä kalastusalan tuottajaorganisaatio ([3]).

([3]) Yhteisestä kalastus- ja vesiviljelytuotealan markkinajärjestelystä 17 päivänä joulukuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 3759/92 (EYVL L 388, 31.12.1992, s. 1). Asetus korvattiin asetuksella (EY) N:o 104/2000 (EYVL L 17, 21.1.2000, s. 22).

(12) Kiintiöiden hankintaohjelma toimii seuraavasti. Auttaakseen SLAP:tä ostamaan kalastushistoriaan perustuvia pyyntioikeuksia SDT myönsi sille vuonna 1998 2 miljoonan Englannin punnan lainan noin 9 prosentin korolla. Korko vastasi tuottoa, jonka SLAP edellytti SFPO:n hankkivan kiintiöiden vuokraamisesta kalastajille. Ostot tehtiin vuosina 1998 ja 1999. Näin ostetut pyyntioikeudet maksoivat yhteensä 2 miljoonaa Englannin puntaa.

(13) SLAP ja SFPO tekivät 11. syyskuuta 1998 sopimuksen, jolla SFPO sitoutui hoitamaan SLAP:n puolesta sekä pyyntioikeuksien ostamisen että vuokrauksen. Sopimuksessa mainitaan muun muassa seuraavat ehdot:

— ”SFPO ilmoittaa SLAP:lle aika ajoin saatavilla olevista kalastushistoriaan perustuvista oikeuksista, jotka SFPO:n olisi suotavaa SLAP:n puolesta hankkia …” (2.1 kohta),

— ”Kun ostohinta on maksettu … ja pyyntioikeudet hankittu SLAP:n puolesta … ne siirtyvät kokonaan SLAP:n hallintaan, jolloin SFPO luovuttaa SLAP:lle kaikki omistusoikeudet kalastushistoriaan perustuviin pyyntioikeuksiin niin, että ne pysyvät täysin SLAP:n hallinnassa, ja siltä osin kuin SLAP ei käytännössä pidä pyyntioikeuksia hallinnassaan edellä tarkoitetulla tavalla, SFPO hoitaa säätiön omaisuutta SLAP:n etujen mukaisesti.” (2.4 kohta),

— ”SFPO … saa veloittaa järjestelypalkkion kaikista hankkimistaan vuokraustuloista” (5 kohta),

— ”SFPO saa vuokrata pyyntioikeuksia tai osia niistä vuokraussopimuksella, jonka ehdot SLAP on ensin hyväksynyt, eikä vuokraussopimusta voida tehdä sellaisen osapuolen kanssa, joka ei ole SFPO:n jäsen tai tuottajaorganisaatio” (3.9 kohta),

— ”SFPO noudattaa vuokrasopimuksista päättäessään seuraavaa tärkeysjärjestystä: i): Shetlandinsaarille äskettäin sijoittautuneet kalastuselinkeinoa harjoittavat luonnolliset henkilöt, henkilöyhtiöt tai yritykset ovat etusijalla Shetlandinsaarilla vakiintuneesti kalastuselinkeinoa harjoittaviin luonnollisiin henkilöihin, henkilöyhtiöihin tai yrityksiin nähden; ii): edellä mainituista ovat etusijalla Shetlandinsaarilla rekisteröidyllä aluksella kalastuselinkeinoa harjoittavat ja siellä satamapaikkaa pitävät luonnolliset henkilöt, henkilöyhtiöt tai yritykset; iii): Shetlandinsaarilla vakiintuneesti kalastuselinkeinoa harjoittavat luonnolliset henkilöt, henkilöyhtiöt tai yritykset ovat etusijalla tuottajaorganisaatioihin nähden” (3.10 kohta),

— ”SFPO:n on parhaansa mukaan pyrittävä varmistamaan, että vuokratuloista (järjestelymaksun vähennyksen jälkeen) koituisi SLAP:lle vuosittain vähintään 9 prosentin tuotto...” (3.14 kohta).

(14) Kiintiöohjelman mukaan pyyntioikeuksia hallinnoivalla SFPO:lla oli oikeus veloittaa 1 prosentin ylimääräinen palkkio juoksevien menojensa kattamiseen; vuokran osuuden piti olla vähintään 10 prosenttia, jotta siitä olisi saatu vaadittava 9 prosentin tuotto. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset kuitenkin ilmoittivat komissiolle 17. lokakuuta 2000 päivätyssä kirjeessään, että 30. tammikuuta 1999 pidetyssä SFPO:n hallituksen kokouksessa tehdyllä päätöksellä tämä vuokrakustannus oli muutettu SFPO:n jäsenten osalta lisämaksusta normaaliksi jäsenmaksuksi. Jäsenmaksu on 1 prosentti aluksen bruttotuloista; lisämaksu puolestaan oli ohjelman alkaessa enintään 4 prosenttia, ja se nousi lokakuusta 1999 lähtien 5 prosenttiin. Lisämaksu riippui aluksen vuokraaman kiintiön osuudesta kiintiöohjelmassa ostettujen kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien oikeuttamasta kiintiömäärästä. Lisämaksu oli 5 prosenttia aluksille, joilla ei ollut lainkaan kalastushistoriaan perustuvia oikeuksia, ja se pieneni asteittain aluksilla, joilla oli vajaa kalastushistoria; kalastushistorian vajetta mitattiin käyttäen viitearvona jäsenyysvaatimuksena olevaa normaalia kalastushistoriaa.

(15) Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten mukaan SLAP sai kiintiöohjelman mukaisesti ostetuista kalastushistoriaan perustuvista pyyntioikeuksista (2 miljoonaa Englannin puntaa) vaaditun 9 prosentin vähimmäistuoton vuokraamalla kiintiöitä aluksille, jotka eivät olleet SFPO:n jäseniä. Vuonna 1999 noin 77 prosenttia vähimmäistuotosta hankittiin tällä tavoin.

Muodollisen tutkintamenettelyn perusteet

(16) Komissio katsoi SDT:n myöntäneen SLAP:lle edullista lainaa pyyntioikeuksien ostoon, koska aluksen omistajat eivät saaneet pankeilta lainaa tavanomaisin ehdoin sen vuoksi, että kalastushistoriaan perustuvia pyyntioikeuksia ei voitu käyttää vakuutena. Lisäksi kiintiöohjelman käyttö on johtanut kalastushistoriaan perustuvien pyyntioikeuksien oikeuttamien kiintiöiden vuokrauskulujen alenemiseen tavanomaisissa markkinaoloissa vallitseviin vuokrauskuluihin verrattuna. Lisämaksujärjestelmän avulla SFPO:n jäsenaluksille tarjottiin edullisemmat ehdot kuin sen jäsenistöön kuulumattomille. Tällä perusteella komissio katsoi, että kiintiöohjelmasta on koitunut taloudellista etua siihen osallistuville kalastusyrityksille.

(17) Koska kiintiöohjelma tehtiin vuonna 1998, sitä on arvioitava vuoden 1997 kalastus- ja vesiviljelyalan valtiontukien tarkastelemista koskevien suuntaviivojen ([4]) mukaisesti. Komissio katsoi, että kiintiöt ja kalastushistoriaan perustuvat oikeudet olivat luonteeltaan kertahyödykkeitä; vaikka kyseessä oli tuote, jonka yritys voi ostaa, teoriassa sillä ei kyseisen vuoden lopussa ollut enää arvoa. Näin ollen tuki kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon vaikutti liittyvän asianomaisten alusten toimintakustannuksiin. Koska toimintatuet sallitaan kalastusalalla vain tietyin edellytyksin, jotka eivät tässä tapauksessa täyttyneet, tuki ei näyttänyt soveltuvan yhteismarkkinoille. Lisäksi komissio katsoi, ettei kiintiöohjelmaa voitu pitää sellaisena kalatalousalan toiminnanharjoittajien toteuttamana toimena, joka suuntaviivojen 2.7 kohdan viimeisen alakohdan perusteella olisi sallittu, koska sillä pikemminkin varataan kalastushistoriaan perustuvat oikeudet tiettyjen alusten käyttöön kuin annetaan markkinavoimien toimia vapaasti. Kiintiöohjelma siis suojaa toiminnanharjoittajia vallitsevilta markkinaolosuhteilta eikä edistä yhteisen kalastuspolitiikan tavoitteiden saavuttamista.

III **KOLMANSIEN OSAPUOLTEN HUOMAUTUKSET**

Scottish Fishermen's Organisation Ltd (SFO)

(18) Kalastajayhdistys Scottish Fishermen's Organisation Ltd (SFO) kannattaa komission päätöstä aloittaa muodollinen tutkintamenettely ja pitää kiintiöohjelmaa jo lähtökohtaisesti syrjivänä ja valtiontukisääntöjen vastaisena. Sen mukaan paikallisviranomaiset rahoittivat ohjelman, koska mikään pankki ei olisi myöntänyt kaupallista rahoitusta tällaisiin ostoihin paitsi siksi, että kalastushistoriaan perustuvat oikeudet ovat aineetonta omaisuutta, ei myöskään siksi, ettei paikallisen kalastajayhdistyksen varallisuuspohja ollut riittävä 2 miljoonan Englannin punnan lainaan. SFO on itsekin hakenut kaupallisilta rahoituslaitoksilta lainaa kiintiöiden ostoon, mutta tämä olisi edellyttänyt SFO:n omaisuuden kiinnittämistä tai varojen irrottamista sen käyttöpääomasta. Näin ollen on selvää, että Shetlandinsaarten paikallisviranomaiset asettivat paikalliset kalastajat taloudellisesti edulliseen asemaan.

(19) Lisäksi SFO väittää juuri Shetlandinsaarten viranomaisten toimenpiteen antaneen sysäyksen kiintiöiden nopealle hinnannousulle ja kiintiömarkkinoiden kehittymiselle. Lisäksi vähintään 9 prosentin vuotuisen nettotuoton hankkiminen vuokraustuloista ei SFO:n mukaan ole oikeudellisesti sitova velvoite; monet alan toimijoista epäilevät, että 2 miljoonan Englannin punnan laina oli koroton ja että se lopulta kirjattaisiin tappioksi.

(20) SFO väittää, että kiintiösuunnitelma suunniteltiin alusta alkaen hyödyttämään Shetlandinsaarten kalastajia. Jossakin vaiheessa tiedusteltiin, voisivatko myös mantereen kalastajat liittyä Shetlandinsaarten tuottajaorganisaatioon, mutta tähän mennessä siihen ei ole hyväksytty ainuttakaan Shetlandinsaarten ulkopuolista alusta; SFO:n mielestä tämä on selvä osoitus siitä, että lainan tarkoituksena oli hyödyttää vain Shetlandinsaarten kalastajia. Kun kiintiöitä on vuokrattu Shetlandinsaarten ulkopuolisille kalastajille, niistä on lisäksi veloitettu vallitseva markkinahinta, joka on varmasti ollut korkeampi kuin 10 prosentin tuottoon vaadittava hinta. Todellisuudessa Shetlandinsaarten ulkopuoliset kalastajat ovat tukeneet Shetlandinsaarten kalastajia maksamalla kiintiöistä korkeampia hintoja ja auttaneet näin Shetlandinsaarten tuottajaorganisaatiota yltämään 10 prosentin tuottoon oman kilpailukykynsä heikkenemisen kustannuksella. Esimerkiksi turskan osalta on todennäköistä, että SFPO saattoi ostaa kiintiöitä noin 1 000—2 000 Englannin punnalla tonnilta, joten jo 200 Englannin punnan vuokraushinta olisi riittänyt täyttämään 10 prosentin tuottovaatimuksen. Vertailun vuoksi SFO mainitsee, että turskakiintiön normaalivuokran on vuonna 2001 täytynyt olla vähintään 350 Englannin puntaa tonnilta, ja alueen keskihinta oli 450 Englannin puntaa tonnilta.

([4]) EYVL C 100, 27.3.1997, s. 12.

(21) Tämä vääristää selvästi kilpailua. Koska vuokralle annettujen pyyntikiintiöiden vastineeksi vaadittava tuotto on liiketaloudellisten pyyteiden puuttumisen vuoksi huomattavasti alempi kuin muualla Ison-Britannian mantereella, kiintiöohjelma on selvästi tukea, jonka tarkoituksena on vähentää siihen osallistuvien alusten toimintakustannuksia. SFO toteaakin, että kiintiöohjelman seurauksena Shetlandinsaarten alusten pyyntikapasiteetti on kasvanut huomattavasti.

Aberdeen Fish Producers' Organisation Ltd (AFPO)

(22) Kirjeessään AFPO selittää katsoneensa aiheelliseksi kertoa komissiolle kokemuksistaan kiintiömarkkinoilla. Sen mukaan kalastajat ottavat itsestään selvästi yhteyttä Shetlandinsaarten tuottajaorganisaatioon aina, kun ne haluavat myydä pois kiintiöosuutensa. Yksi AFPO:n jäsenistä oli tarjonnut sille Pohjanmeren ja länsirannikon vuoden 2001 kiintiöosuuttaan viiden korottoman vuosierän ehdoin, mutta AFPO ei rahanpuutteessa voinut hyväksyä tarjousta, ja vain muutaman päivän kuluessa kiintiöosuudet oli myyty Shetlandinsaarille. Lisäksi AFPO kertoo pitäneensä paikallisvaltuuston kanssa neuvotteluja pyytääkseen edullista lainaa kiintiöosuuksien ostoon, mutta sille oli vastattu tällaisen avustuksen olevan yhteisön kilpailusääntöjen vastaista.

Sherryl Murray, Torpoint, Cornwall

(23) Murray on Cornwallin paikallisvaltuuston (County Council) jäsen. Hän kertoo valtuuston keskustelleen samanlaisesta ohjelmasta tammikuussa 2001. Koska Yhdistynyt kuningaskunta voi hallinnoida kiintiöitään täysin vapaasti, paikallisviranomaisten voidaan Murrayn mielestä huoletta antaa käyttää varoja paikallisen kalateollisuuden turvaamiseksi. Kunkin Yhdistyneen kuningaskunnan kalastusaluksen käytettävissä olevien tuotantomahdollisuuksien pysyvästä kiintiöimisestä Murray toteaa, että se olisi hänen mielestään kalastustuotealan yhteisen markkinajärjestelyn vastaista siinä tapauksessa, että ohjelma itsessään oli yhteisen markkinajärjestelyn vastainen.

Shetland Development Trust (SDT)

(24) SDT lähetti kirjeessään tietoja kiintiöohjelmassa mukana olevista säätiöistä ja niiden asemasta, tavoitteista ja tehtävistä.

(25) SDT perustettiin vuonna 1997 sijoittamaan varoja paikalliseen teollisuustoimintaan, mihin se käyttää 1980-luvun alussa perustetusta vararahastosta saatavia rahoja. Vararahastoon alettiin siirtää Sullom Voen satamayrityksen tulojen ylijäämiä sen jälkeen, kun yrityksen toiminta alkoi muuttua kannattavaksi. Säätiön tavoitteena on tukea Shetlandinsaarten paikallisyrityksiä. SDT:n mukaan säätiötä voidaan Skotlannin lain perusteella luonnehtia julkiseksi säätiöksi (public trust), mutta ei siksi, että se hoitaisi julkisten viranomaisten tehtäviä, vaan siksi, että mahdollisilla tuensaajilla on maantieteellinen yhteys Shetlandinsaariin. Yksityisistä lähteistä saatu rahoitus ja tilitysvastuu yksityisille tuensaajille ja kolmansille osapuolille osoittavat, että säätiön toiminta on riippumatonta ja harkinnanvaraista. Näin ollen SDT:n SLAP:lle kiintiöiden ostoon myöntämää kaupallista lainaa on pidettävä yksityisenä liiketoimena, johon ei sisälly valtiontukea. SDT viittaa hiljattain tehtyy komission maatalouden pääosaston päätökseen, jossa vastaavan Orkneysaarten paikallishallinnon hoitaman rahaston panos luokiteltiin yksityiseksi rahoitukseksi.

(26) SLAP:n ainoa osakkeenomistaja SICCT perustettiin vuonna 1976. Sen ensimmäisenä tehtävänä oli vastaanottaa ja hoitaa Shetlandinsaarten paikallisyhteisön puolesta öljyntuonnista aiheutuvista häiriöistä maksettavia korvauksia, joihin öljyteollisuus oli sitoutunut vapaaehtoisesti. Korvausmaksuja oli määrä periä alkuvaiheessa 31. elokuuta 2000 asti; sen jälkeen maksut lopetetettiin. Kirjeessä väitetään, että SICCT on muodoltaan yleishyödyllistä toimintaa harjoittava julkinen säätiö, ja kuten SDT:nkään kohdalla, ”julkisella” ei tarkoiteta sitä, että säätiö hoitaisi julkisten viranomaisten tehtäviä, vaan sitä, että mahdollisilla tuensaajilla on maantieteellinen yhteys Shetlandinsaariin. SDT:n

kirjeessä viitataan myös Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) Highlands and Islandsin alueen tavoite 1 -ohjelmaan vuosiksi 1994—1996 hyväksymiin hankkeisiin, joissa SLAP:ltä saatua rahoitusta pidettiin luonteeltaan yksityisenä. Lisäksi SICCT:n kirjeen liitteenä olevassa Skotlannin hallituksen julkaisemassa kalastusalan ja vesiviljelyn rakenteiden parantamista ja sopeuttamista koskevista yhteisön toimista 18 päivänä joulukuuta 1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4028/86 ([5]) täytäntöönpanoa koskevassa tulkintaohjeessa todetaan selvästi, että SICCT:stä myönnettyjä avustuksia ja lainoja ei lueta valtiontuiksi, minkä vuoksi oli perusteltua pitää niitä yksityisenä rahoituksena.

IV YHDISTYNEEN KUNINGASKUNNAN HUOMAUTUKSET

(27) Ensimmäisessä 6. helmikuuta 2002 päivätyssä vastauksessaan Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ainoastaan välittivät SDT:n Skotlannin hallitukselle 31. tammikuuta 2002 lähettämässä kirjeessä esitetyt huomautukset oheistaen siihen 17. lokakuuta 2000 komissiolle lähetetyn Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten kirjeen liiteasiakirjat. Yhdistynyt kuningaskunta lähetti omat huomautuksensa toisessa 8. maaliskuuta 2002 päivätyssä vastauksessa todeten, että niitä voitaisiin yhtä lailla pitää EYVL:ssä 12. helmikuuta 2002 julkaistussa tiedonannossa pyydettyinä huomautuksina asianomaisilta.

Shetland Development Trustin (SDT) huomautukset

(28) SDT korostaa sijoittaneensa varoja kaupallisen korkotason mukaisesti SLAP:n kehittämään kaupalliseen kiintiöhankintaohjelmaan, jonka päätavoitteena on tuottaa SLAP:lle liiketaloudellista voittoa ja samanaikaisesti tarjota kalastusalusten käyttöön kiintiöitä markkinahintaan. Kiintiöohjelma ei suosi paikallisia kalastajia muiden kustannuksella; jokaisesta vuokraajasta on koiduttava SLAP:lle sama kaupallinen tuotto.

(29) Kirjeeseensä liitetyssä selonteossa SDT kuvailee, miten kiintiöohjelma toimii silloin, kun alus on SFPO:n jäsen ja maksaa lisämaksun normaalin jäsenmaksunsa lisäksi ([6]), ja silloin, kun alus ei ole SFPO:n jäsen. Selontekoon sisältyy laskentataulukko, jossa vertaillaan alukselle aiheutuvia taloudellisia seurauksia, a) jos se vuokraa koko kiintiönsä Shetlandinsaarten ulkopuolelta ja vallitsevaan markkinahintaan; ja b) jos se hankkii kiintiönsä SFPO:lta lisämaksujärjestelmän kautta. Taulukko osoittaa, että itse asiassa lisämaksujärjestelmään kuuluville aluksille koituu vuosittain hieman enemmän maksukuluja kuin silloin, jos ne olisivat vuokranneet kiintiönsä avoimilta markkinoilta. Vertailukohteena on SFPO:n jäsenistöön kuuluva 22-metrinen nuotta-alus, jonka kalastushistoriaan perustuvat oikeudet on talletettu SFPO:hon. Aluksen liikevaihto vuonna 1999 oli 385 000 puntaa. Vertailu osoittaa, että lisämaksujärjestelmään osallistuminen olisi ollut alukselle vuosittain 2,2 prosenttia kalliimpaa kuin pyyntikiintiöiden vuokraaminen vapailta markkinoilta. Toisessa SDT:n esittämässä esimerkissä — joka sen mukaan ei ole yksittäistapaus — SFPO vuokrasi 2. heinäkuuta 1999 232 tonnin koljakiintiön mantereella toimivalle tuottajaorganisaatiolle, mutta havaitsi syyskuussa tämän lajin huvenneen siinä määrin, että sillä oli tarjota omille jäsenilleen enää hyvin pientä kiintiötä; tässä tapauksessa Shetlandinsaarten kalastajat joutuivat epäedulliseen asemaan Yhdistyneen kuningaskunnan muihin kalastajiin verrattuna.

Yhdistyneen kuningaskunnan huomautukset

(30) Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan SDT:tä olisi pidettävä yksityisenä säätiönä. Se kiistää väitteen, jonka mukaan Shetlandinsaarten paikallisvaltuuston jäsenten kuuluminen viran puolesta SDT:n hallitukseen riittäisi jo yksinään rinnastamaan SDT:n toiminnan julkisen elimen toimintaan. Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan SDT:llä oli kiintiöohjelman alkuunpanijana kohtuullinen syy olettaa, ettei sitä pidettäisi valtiontukijärjestelmänä.

([5]) EYVL L 376, 31.12.1986, s. 7.
([6]) Ks. edellä 14 kappale.

(31) Yhdistynyt kuningaskunta huomauttaa, että kiintiöiden ostoon oli jo saatavissa kaupallista lainaa silloin, kun kiintiöohjelmaa suunniteltiin. Huomautuksiin liitetystä 7. maaliskuuta 2002 päivätystä Royal Bank of Scotlandin kirjeestä SFPO:lle käy ilmi, että SFPO:n nimissä otetun lainan korko oli 5. marraskuuta ja 31. joulukuuta 1998 välisenä aikana yli 2 prosenttia pankin peruskorkoa suurempi. SDT:n ja SLAP:n välinen sopimus 9 prosentin korolla myönnettävästä lainasta tehtiin marraskuussa 1998, jolloin peruskorko oli 6,75 prosenttia. Näin ollen SDT:n marraskuussa 1998 SLAP:lle myöntämään lainaan ei Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan sisältynyt valtiontukea.

(32) Yhdistynyt kuningaskunta on liittänyt mukaan taulukon, jossa vertaillaan kiintiöiden vuokrauskuluja, kun aluksia laskutetaan suoraan ja kun samoilta aluksilta peritään tietty prosenttiosuus liikevaihdosta. Taulukossa esitetyistä kolmesta esimerkistä (24-metrinen puinen nuotta-alus, 18,25-metrinen paritroolari ja 24-metrinen terästroolari) se päättelee, ettei vuokrauksen voida katsoa olevan edullisempaa aluksille, joilta veloitetaan tietty prosenttiosuus liikevaihdosta; itse asiassa luvut osoittavat, että lisämaksujärjestelmässä niille olisi koitunut vuosittain enemmän maksukuluja kuin silloin, jos ne olisivat vuokranneet kiintiöt markkinoilta.

(33) Yhdistynyt kuningaskunta kuitenkin myöntää, että kahden eri veloitusjärjestelmän käyttö on saattanut vaikeuttaa sen arvioimista, saivatko SFPO:n jäsenet etuuskohtelua. Se huomauttaa, että SFPO on jo ryhtynyt toimenpiteisiin sellaisen järjestelmän käyttöönottamiseksi, jossa SFPO:n aluksia veloitettaisiin saman menetelmän mukaisesti kuin tuottajaorganisaation ulkopuolisia aluksia, toisin sanoen tonnihinnan perusteella. Lisäksi Yhdistynyt kuningaskunta väittää, etteivät vuokraushinnat olleet edullisempia muiden kiintiövuokraajien samalla ajanjaksolla veloittamiin hintoihin verrattuna. Näin ollen kiintiöohjelma ei vääristänyt tai uhannut vääristää kilpailua eikä se kuulu perustamissopimuksen 87 artiklan soveltamisalaan. Yhdistynyt kuningaskunta toteaa vielä, ettei Fishing Newsissa aika ajoin julkaistuja kiintiöiden vuokraushintoja voida pitää käyttökelpoisena vertailukohtana kiintiöiden vuokraushintojen arvioimiseen; hintoja julkaistaan niin epäsäännöllisesti, etteivät ne anna oikeaa kuvaa näin epävakaista markkinoista.

(34) Yhdistynyt kuningaskunta katsoo, että komissio voisi väittää jäsenvaltioiden käyneen kauppaa ja kiintiöohjelman vaikuttaneen siihen vain, jos vaihdettavana hyödykkeenä olisivat pyyntimahdollisuudet eivätkä kalat. Koska Yhdistyneen kuningaskunnan kiintiöistä on jo lähtökohtaisesti mahdotonta käydä kauppaa muiden jäsenvaltioiden kanssa, kiintiöohjelma jää perustamissopimuksen 87 artiklan ulkopuolelle.

(35) Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan kalastushistoriaan perustuvia pyyntioikeuksia ja kiintiöitä olisi pidettävä pääomana. Kaupallisten lainanantajien mukaan kalastushistoriaan perustuvia pyyntioikeuksia voi nykyisin käyttää lainan vakuutena. Monet alukset sisällyttävät kalastushistoriaan perustuvat oikeudet tilinpäätökseensä, ja Yhdistyneen kuningaskunnan tulli- ja valmisteveroviranomainen pitää pysyvästi luovutettuja kiintiöitä myyntivoittoveron ja siihen liittyvien verohelpotusten (rollover relief) alaisena pääomana. Yhdistynyt kuningaskunta torjuu komission näkemyksen, jonka mukaan FQA-yksiköt olisivat ”raakatuotteita”, joilla ei kyseisen vuoden lopussa ole enää käytännön arvoa. Niiden oikeuttaman pyyntikiintiön määrä vaihtelee vuosittain, ja ne muodostavat pysyvän osuuden käytettävissä olevista kalastusmahdollisuuksista. Vaikka kyse olisi valtiontuesta, sitä ei tulisi pitää toimintatukena, vaan se olisi pikemminkin rinnastettava investointitukiin. Näin ollen Yhdistynyt kuningaskunta ehdottaa, että tukea tarkasteltaisiin tapauskohtaisesti suuntaviivojen 1.2 kohdan mukaisesti.

(36) Kiintiöohjelma johti kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostamiseen ja yhteenkokoamiseen siinä vaiheessa, kun kalakannat alkoivat ehtyä. Tällaista pyyntioikeuksien yhteenkokoamista voidaan pitää tuotannon järkiperäistämisenä, koska kiintiöitä tarjottiin markkinahintaan kalastajille, joiden pyyntimahdollisuudet olivat supistuneet kalakantojen ehtymisen takia. Ohjelmalla siis varmistettiin kalastusyritysten kannattavuus. Näin ollen se nopeutti toiminnanharjoittajien sopeutumista uuteen tilanteeseen. Tällaisella rajoitetulla markkinatoimella yksinkertaisesti varmistettiin, että jotkin pienkalastajat saattoivat jatkaa toimintaansa erittäin voimakkaasti kalastuksesta riippuvaisella alueella, jolla on vähän muita elinkeinomahdollisuuksia. Ohjelman voidaan myös katsoa edistävän yhteisen kalastuspolitiikan sosioekonomista ulottuvuutta, kuten perustamissopimuksen 159 artiklassa edellytetään.

(37) Mikäli komissio kuitenkin päätyy asiassa kielteiseen päätökseen, Yhdistynyt kuningaskunta ilmoittaa olevansa valmis tarkistamaan kiintiöohjelmaa, jotta sen toiminta olisi tulevaisuudessa sääntöjen mukaista. Se kuitenkin pyytää, ettei komissio yrittäisi periä tukia takaisin niiltä kalastajilta, joiden se katsoo hyötyneen ohjelmasta.

V **ARVIOINTI**

A. **Valtiontuen olemassaolo**

(38) EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa todetaan, että ”jollei tässä sopimuksessa toisin määrätä, jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan”. Jotta toimenpide voitaisiin luokitella valtiontueksi, sen on täytettävä neljä edellytystä: siitä on koiduttava etua siihen osallistuville yrityksille, se on myönnettävä valtion viranomaisten toimesta tai valtion varoista, sen on vääristettävä tai uhattava vääristää kilpailua suosimalla tiettyjä yrityksiä sekä vaikutettava jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

Yrityksille koituva etu

(39) Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan kiintiöohjelma laadittiin, koska Shetlandinsaarten aluksilla oli vaikeuksia saada kaupallista rahoitusta kiintiöiden nopean hinnannousun takia. Ohjelmalla autettiin Shetlandinsaarten aluksia hankkimaan käyttöönsä kiintiöitä, joihin niitä ei muutoin olisi voitu oikeuttaa. Ensi näkemältä kiintiöohjelma on mahdollistanut aluksille tuotannon lisäämisen ehdoin, jotka eivät muutoin olisi olleet mahdollisia. Toimenpide katsotaan valtiontueksi, jos se johtaa tiettyjen yritysten suosimiseen, olipa se toteutettu missä muodossa tahansa. Kiintiöohjelman voidaan siis katsoa muodostavan tukijärjestelmän niille kalastajille, joille kiintiöitä on vuokrattu, ja jos kyseessä on valtiontuki, ohjelmasta on koitunut etua kyseisille kalastajille.

(40) Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten sekä SDT:n näiden viranomaisten välityksellä toimittamien tietojen mukaan kahden eri veloitusjärjestelmän käyttö ei johtanut edullisten ehtojen tarjoamiseen SFPO:n jäseniin kuuluville kalastajille ([7]).

(41) Komissio katsoo, etteivät tiedoissa esitetyt luvut pidä paikkaansa. SDT:n mainitsemassa 22-metristä nuotta-alusta koskevassa esimerkissä ([8]) alus olisi markkinoilla joutunut maksamaan kiintiöiden vuokrauksesta 10 680 Englannin puntaa ja lisämaksujärjestelmässä 19 250 Englannin puntaa. Summat on laskettu eri lajien kiintiöistä koostuvalle 350 tonnin kokonaismäärälle, ja kyseisten lajien vuokraushinnat olivat koljan osalta 34 Englannin puntaa tonnilta, valkoturskan osalta 13 Englannin puntaa tonnilta, turskan osalta 38 Englannin puntaa tonnilta, seitin osalta 11 Englannin puntaa tonnilta, merikrotin osalta 61 Englannin puntaa tonnilta ja ”muiden lajien” osalta 63 Englannin puntaa tonnilta. Kyseinen 350 tonnin kokonaiskiintiö vaikuttaa normaalilta määrältä, jonka tällainen alus tarvitsee voidakseen kalastaa koko vuoden. SFPO:n jäsenistöön kuulumattomille aluksille lähetettyjen kiintiövuokrauslaskujen jäljennöksistä ([9]) käy kuitenkin ilmi, että todelliset vuokraushinnat olivat noin 10 kertaa korkeammat kuin 22-metrisestä nuotta-aluksesta mainitussa esimerkissä, toisin sanoen koljan hinta oli vuoden 2000 huhtikuussa 300 Englannin puntaa, kesäkuussa 260 Englannin puntaa ja heinäkuussa 300 Englannin puntaa tonnilta, ja merikrotin hinta oli saman vuoden heinäkuussa 450 Englannin puntaa tonnilta. Fishing Newsissa julkaistut hinnat liikkuivat samalla tasolla: huhtikuussa 2000 koljan hinta oli 350 Englannin puntaa tonnilta, kesä- ja heinäkuussa 2000 turskan hinta oli 250 Englannin puntaa tonnilta ja heinäkuussa 2000 merikrotin hinta oli 400 Englannin puntaa tonnilta ([10]). Ilmoitetut luvut eivät siis pidä paikkaansa; ne eivät osoita, että lisämaksujärjestelmään osallistuvat SFPO:n jäsenet maksaisivat kiintiöistä markkinahintoja korkeampaa

([7]) Ks. edellä 29 ja 32 kappale.
([8]) Yhdistyneen kuningaskunnan 6. helmikuuta 2002 päivättyyn kirjeeseen oheistetun SDT:n kirjeen liite 3.
([9]) Ks. saman kirjeen liitteet 2a—2e.
([10]) Fishing Newsissa julkaistujen hintojen ja laskuissa ilmoitettujen hintojen vastaavuus todistaa, että Fishing Newsissa julkaistuja lukuja voidaan pitää luotettavina viitehintoina, toisin kuin Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset väittivät (ks. edellä 33 kappale).

vuokraa, kuten Yhdistynyt kuningaskunta väitti; itse asiassa ne osoittavat, että toteutuneet vuokraushinnat (noin kymmenkertaiset ilmoitettuihin hintoihin verrattuna) huomioon ottaen SFPO:n jäsenalukset maksavat kiintiöistä paljon vähemmän kuin sen jäsenistöön kuulumattomat; jos edellisessä esimerkissä mainittu 22-metrinen nuotta-alus ei olisi SFPO:n jäsen, sen kiintiöiden vuokrauskustannuksiksi ei tulisi 10 680 Englannin puntaa vaan 106 800 Englannin puntaa, mikä on paljon enemmän kuin lisämaksujärjestelmässä (19 250 Englannin puntaa).

(42) Sama koskee muita Yhdistyneen kuningaskunnan mainitsemia lukuja. Vuokraushinnat ovat virheellisiä myös laskentataulukossa ([11]), jossa käytetään esimerkkinä eri lajeista koostuvan 365 tonnin kokonaiskiintiön tarvitsevaa alusta ja vertaillaan kustannuksia, a) jos se vuokraa kiintiöt markkinahintaan Shetlandinsaarten ulkopuolelta; tai b) jos se hankkii ne SFPO:lta lisämaksujärjestelmän kautta: lukuun ottamatta koljaa, jonka osalta ilmoitettu vuokraushinta voi pitää paikkansa, vaikka se onkin edellä mainittua hintaa (240 Englannin puntaa tonnilta) alhaisempi, kaikkien muiden lajien hinnat ovat epäluotettavia (turska 10 Englannin puntaa tonnilta, seiti 70 Englannin puntaa tonnilta, valkoturska 10 Englannin puntaa tonnilta, merikrotti Englannin 10 puntaa tonnilta ja sekalaiset lajit 10 Englannin puntaa tonnilta). Yhdistyneen kuningaskunnan 8. maaliskuuta 2002 päivättyyn kirjeeseen liitetyssä taulukossa ilmoitetut luvut ovat aivan yhtä virheellisiä; vuonna 1999 kiintiöiden vuokraushinnat olivat koljan osalta 200 Englannin puntaa tonnilta ja turskan osalta 200 Englannin puntaa tonnilta, mutta valkoturskan, merikrotin ja ”muiden lajien” osalta vain 10 Englannin puntaa tonnilta. Koska toimitetut luvut eivät pidä paikkaansa, Yhdistynyt kuningaskunta ei ole kyennyt esittämään todisteita siitä, että kalastajille ei olisi koitunut etua kiintiöiden vuokraamisesta lisämaksujärjestelmän kautta; todisteiden puuttuminen päinvastoin viittaa siihen, että etua on koitunut.

(43) Edun koitumisen vahvistaa se, että — kuten Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset 6. maaliskuuta 2000 päivätyssä kirjeessään toteavat — vuonna 1998 SFPO sai 100 prosenttia SLAP:n vaatimasta 9 prosentin vähimmäistuotosta vuokraamalla kiintiöitä SFPO:n jäsenistöön kuulumattomille aluksille. Näiden kiintiöiden vuokrauksesta SFPO sai tuloja, jotka eivät selittyneet sen jäsenaluksille lisämaksujärjestelmän kautta välitettyjen kiintiöiden vuokrauksella. Näin ollen kiintiöohjelman vaikutuksena oli, että SFPO:n jäsenistöön kuuluvat alukset saivat valtiontukea vuonna 1998. Vuonna 1999 noin 77 prosenttia vaadittavasta 9 prosentin vähimmäistuotosta saatiin SFPO:n jäsenistöön kuulumattomille aluksille vuokratuista kiintiöistä. Jotta SFPO:n jäsenille tarjottuja ehtoja ei katsottaisi edullisiksi, kiintiöohjelmassa ostettujen ja sen jälkeen SFPO:n jäsenistöön kuulumattomille aluksille vuokrattujen kiintiöiden osuuden olisi pitänyt olla yli 77 prosenttia tai SFPO:n jäsenille vuokrattujen kiintiöiden osuuden alle 23 prosenttia. Komissio ei tiedä, miten suuria SFPO:n jäsenille vuokrattujen kiintiöiden ja sen jäsenistöön kuulumattomille aluksille vuokrattujen kiintiöiden osuudet todella olivat. Koska kiintiöohjelman tarkoituksena oli hankkia kiintiöitä nimenomaan SFPO:n alusten käyttöön, komissio kuitenkin olettaa, että SFPO:n aluksille vuokrattujen kiintiöiden osuus oli varmasti suurempi kuin 23 prosenttia, joten niiden on täytynyt saada valtiontukea vuonna 1999.

(44) Kiintiöohjelmasta hyötyvät ne kalastajat, jotka eivät saaneet pankeilta lainaa kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon. Ohjelman avulla ne pystyvät kalastamaan kiintiöistä, joihin niitä ei muuten olisi voitu oikeuttaa. Ostetut pyyntioikeudet ovat siis auttaneet niitä lisäämään tuotantoaan edellytyksillä, jotka eivät muuten olisi olleet mahdollisia. Näin ollen ohjelmasta on koitunut etua kyseisille kalastajille.

(45) Alustavassa tutkinnassa myös SDT:n SLAP:lle kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon myöntämän lainan korko (9 prosenttia) herätti komissiossa epäilyjä kiintiöohjelman soveltuvuudesta yhteismarkkinoille. Koska komission Yhdistyneen kuningaskunnan osalta vuonna 1998 käyttämä viitekorko oli 7,77 prosenttia, eikä pyyntioikeuksia komission saatavilla olleiden tietojen mukaan voitu käyttää lainan vakuutena, komissio katsoi viite- ja diskonttokorkojen vahvistamismenetelmästä antamansa tiedonannon ([12]) mukaisesti, että peruskorkoa oli korotettava 4 prosenttia. Sen vuoksi 9 prosentin korkoa ei pitäisi verrata 7,77 prosentin vaan 11,77 prosentin korkoon. Näin ollen

([11]) Yhdistyneen kuningaskunnan 6. helmikuuta 2002 päivättyyn kirjeeseen oheistetun SDT:n kirjeen liite 2.
([12]) EYVL C 273, 9.9.1997, s. 2.

komissio oletti, että kyseessä oli 2,77 prosentin julkinen tuki kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien ostoon. Niiden jälkikäteen saamiensa tietojen ([13]) perusteella, joiden mukaan ostoon myönnetyn lainan korko oli 2 prosenttia Royal Bank of Scotlandin tavanomaista antolainauskorkoa korkeampi, ja ottaen huomioon, että kalastushistoriaan perustuvien oikeuksien markkinat olivat tuolloin vasta muotoutumassa, komissio myöntää, ettei 9 prosentin korkoon sisälly valtiontukea. Näin ollen korosta ei koitunut etua SLAP:lle eikä SFPO:lle, joka osti pyyntioikeudet SLAP:n puolesta.

Valtion varat

(46) Yhdistynyt kuningaskunta väittää, että SDT:tä olisi pidettävä yksityisenä organisaationa ([14]). Tämä ei kuitenkaan vielä todista, ettei kyse ole valtiontuesta. Perustamissopimuksen 87 artiklan mukaan kyseessä on valtiontuki, jos rahat on myönnetty valtion varoista tai valtion viranomaisten toimesta. Tästä seuraa, että kyse voi olla valtiontuesta myös siinä tapauksessa, että tukitoimen täytäntöönpanijana on yksityiseksi luokiteltu organisaatio. Sen vuoksi komission ei ole tarpeen tutkia, onko SDT luonteeltaan yksityinen vai julkinen säätiö, vaan se voi luokitella toimenpiteen valtiontueksi varojen alkuperän, käyttötavan ja kilpailuvaikutusten perusteella.

(47) Kiintiöohjelma käynnistettiin sen jälkeen, kun SDT oli myöntänyt SLAP:lle 2 miljoonan Englannin punnan lainan. SDT:n rahat tulevat Shetlandinsaarten paikallishallinnon perustamasta vararahastosta. Itse vararahastoa rahoitetaan Shetlandinsaarten paikallishallinnon ja Sullom Voen satamalaitteita käyttävien öljy-yhtiöiden välillä 12. heinäkuuta 1974 tehdyllä sopimuksella. Sopimuksessa määrätään yritykset suorittamaan maksuja ”raakaöljyn tuonnista … sekä korvauksena siitä aiheutuvasta häiriöstä”. Sopimuksen mukaan Shetlandinsaarten paikallishallinnon on tarjottava purkauslaiturit ja satamalaitteet yritysten käyttöön. Siihen sisältyy myös pykälä osapuolten välisten riitojen sovittelusta. Toisessa 15. maaliskuuta 1978 tehdyssä sopimuksessa paikallishallinto sopii samojen yritysten kanssa purkauslaiturien käytöstä ja kunnossapidosta.

(48) Vuoden 1974 sopimus on verrattavissa kahden yrityksen väliseen sopimukseen, koska paikallishallinto sitoutuu ”tarjoamaan yrityksen käyttöön purkauslaiturit ja tarvittavat satamalaitteet” (6 pykälä) öljy-yhtiöiden suorittamia maksuja vastaan. Koska perustamissopimuksella ei sen 295 artiklan mukaan puututa jäsenvaltioiden omistusoikeusjärjestelmiä koskeviin sääntöihin, julkinen laitos voi toimia yksityisyrityksenä. Ainakin siltä osin, kuin osapuolten välisessä sopimuksessa määrätään satamalaitteiden käytöstä, Shetlandinsaarten paikallishallinnon voitaisiin ensi näkemältä katsoa toimivan yksityisyrityksen tavoin ja sille kertyvien maksutulojen vastaavan yksityistä tuloa.

(49) Komissio kuitenkin kiinnitti huomiota kahteen seikkaan: ensinnäkin sopimuksen nojalla perityt maksut ovat ”korvauksia häiriöstä”, jota Shetlandinsaarten paikallisyhteisölle aiheutuu, ja toiseksi sopimus on osittain päällekkäinen vuoden 1978 sopimuksen kanssa, sillä kummassakin on määräyksiä purkauslaitureista. Komissiolle lähetetyistä asiakirjoista ei tarkkaan ilmene, miten tämä päällekkäisyys ilmenee. Komissio panee kuitenkin merkille, että Yhdistynyt kuningaskunta oheisti vuoden 1974 sopimuksen 23. elokuuta 2002 päivättyyn kirjeeseensä nimikkeellä ”häiriösopimus” (Disturbance Agreement). Sopimus näyttää siis liittyvän nimenomaan öljy-yhtiöiden aiheuttamiin häiriöihin; tämä tukee Yhdistynyt kuningaskunnan itsensä 6. maaliskuuta 2000 päivätyssä kirjeessä antamaa lausuntoa: ”Öljy-yhtiöt ovat maksaneet Shetlandinsaarten paikallishallinnolle vapaaehtoisia lahjoituksia häiriöistä, joita ne ovat aiheuttaneet käymällä Shetlandinsaarten satamassa ja käyttämällä sen resursseja” (5 kohta). Koska perityt maksut liittyvät suoraan Shetlandinsaarten väestölle aiheutuviin häiriöihin eivätkä varsinaisten satamalaitteiden käyttöoikeuden tarjoamiseen, paikallishallinto ei käyttäytynyt tavanomaisissa markkinaoloissa toimivan yksityisyrityksen tavoin, vaan se toimi edistääkseen häiriöistä kärsivän väestön yleistä etua.

([13]) Ks. edellä 31 ja 35 kappale.
([14]) Ks. edellä 30 kappale.

(50) Sopimuksesta käy kuitenkin ilmi, ettei saatuja rahoja voida pitää varsinaisena lahjoituksena väestölle. Sopimukseen sisältyy määräyksiä muun muassa maksujen suorittamisesta, sopimuksen tarkistamisesta ja riitojen sovittelusta ([15]). Nämä määräykset osoittavat, että sitoutuminen kyseisten summien maksamiseen vastineeksi Shetlandinsaarten satamalaitteiden käytöstä ylittää sen, mitä voitaisiin luonnehtia vapaaehtoiseksi maksuksi, kuten on esimerkiksi hyväntekeväisyysjärjestöjen tapauksessa. Jos kerran sopimuksesta on mahdollista neuvotella uudelleen, sen on täytynyt syntyä neuvottelussa, jossa kumpikin osapuoli on ajanut omia etujaan; tällaiseen sopimukseen perustuva maksu ei ole verrattavissa lahjoitukseen hyväntekeväisyysjärjestölle. Näin ollen sitä ei voida luokitella vapaaehtoiseksi sopimukseksi, johon öljy-yhtiöt olisivat sitoutuneet pelkästä hyväntahtoisuudesta Shetlandinsaaria ja sen asukkaita kohtaan. Sen vuoksi näitä rahoja ei voida pitää yksityisinä vaan julkisina varoina. Ne on katsottava EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitetuiksi valtion varoiksi.

(51) Lisäksi kummankin kiintiöohjelmaan osallistuneen säätiön (SDT ja SICCT, joka on SLAP:n emosäätiö) hallitus koostuu pääasiassa Shetlandinsaarten paikallisvaltuuston jäsenistä ([16]) (siinä on vain kaksi muuta jäsentä). Vaikka valtuuston jäsenet toimivat säätiön hallituksessa virkansa puolesta, heidät asetetaan sinne Shetlandinsaarten paikallishallinnon päätöksellä, mikä merkitsee, että paikallishallinto kykenee käyttämään määräysvaltaa sekä molemmissa säätiöissä että SLAP:ssä ja määräämään niiden käytettävissä olevista varoista. Nämä seikat viittaavat siihen, ettei kiintiöohjelman toimintaan liittyviä päätöksiä voida tehdä julkisen viranomaisen tahdosta riippumatta.

(52) Edellä esitetyn perusteella on selvää, että kiintiöohjelmaan käytettyjä varoja on pidettävä valtion maksamina ja että ne ovat perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitettuja valtion varoja.

(53) Tätä päätelmää ei kumoa se, että SLAP:n rahoitus katsottiin yksityiseksi rahoitukseksi Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) Highlands and Islandsin alueen tavoite 1 -ohjelmaan 1994—1996 hyväksymässä hankkeessa ([17]); ensinnäkin SLAP on muodoltaan osakeyhtiö ja siihen on EAKR:n asiakirjoissa aina viitattu osakeyhtiönä, joten komissio ei osannut epäillä, että sitä rahoitettaisiin valtion varoilla; toiseksi perustamissopimuksella ei sen 295 artiklan mukaan puututa jäsenvaltioiden omistusoikeusjärjestelmiä koskeviin sääntöihin, joten SLAP:n voitiin katsoa sijoittaneen hankkeeseen rahaa yksityisyrityksenä, jos se käyttäytyi tavanomaisissa markkinaolosuhteissa toimivan yksityisen sijoittajan tavoin; kyseisessä tapauksessa ei ollut kysymys omistajan käyttämien varojen alkuperästä vaan siitä, miten se niitä käytti eli käyttäytyikö se yksityisen sijoittajan tavoin. Päätelmää kiintiöohjelman rahoittamisesta valtion varoista ei kyseenalaista myöskään se, että asetuksen (ETY) N:o 4028/86 ([18]) täytäntöönpanoa koskevassa tulkintaohjeessa (ei päivätty) väitetään, etteivät SICCT:n varat ole ”valtionavustuksia” ja että niitä sen vuoksi olisi pidettävä yksityisinä varoina; komissio ei ilmeisestikään tiennyt kyseisestä tulkintaohjeesta eikä se — kuten ei EAKR:n ja SLAP:nkään tapauksessa — osannut olettaa, että SICCT:tä rahoitettiin valtion varoilla.

([15]) ”1 §: Yleiset määräykset … b) Tässä sopimuksessa määrätään maksuista, joita on suoritettava raakaöljyn tuonnista putkella Shetlandinsaarille sekä korvauksena siitä aiheutuvasta häiriöstä.
5 §: Sopimuksen tarkistaminen: Sopimuspuolet toteavat sopineensa keskenään tässä sopimuksessa määrätyistä maksuista ja pitävänsä niitä kohtuullisina ja tasapuolisina nykyisissä tai tulevaisuudeksi ennakoimissaan oloissa, mukaan lukien se, että terminaalia on tarkoitus käyttää kaikkeen raakaöljyn tuontiin putkella Shetlandinsaarille niin kauan, kuin se on mahdollista. Mikäli olosuhteet tulevaisuudessa muuttuvat … sopimuspuolet neuvottelevat vilpittömässä mielessä uudelleen sellaisista tähän sopimukseen sisältyvistä kohdista, joihin olosuhteiden muuttuminen on vaikuttanut, jotta vahinkoa kärsinyt sopimuspuoli voitaisiin mahdollisuuksien mukaan palauttaa alkuperäiseen asemaansa. Mikäli sopimuspuolet eivät pääse keskenään sopimukseen, riita-asia ratkaistaan sovittelumenettelyssä 9 pykälän mukaisesti.
9 §: Sovittelu: Jos sopimuspuolten välille syntyy riitaa tämän sopimuksen tulkinnasta, sisällöstä tai vaikutuksesta, sopimuspuolten oikeuksista tai velvollisuuksista taikka mistä tahansa niistä johtuvasta tai niihin liittyvästä asiasta, sen ratkaisee sopimuspuolten yhteisestä sopimuksesta nimetty tai, jos sopimukseen ei päästä, Law Society of Scotlandin (Skotlannin asianajajayhdistyksen) puheenjohtajan jommankumman sopimuspuolen pyynnöstä määräämä välimies. Välimies käsittelee asian Skotlannin vuoden 1894 välimieslaissa (Arbitration Act) tai sen voimassa olevissa muutossäännöksissä taikka sen säännöksiä toistavissa muissa säädöksissä määritellyn välimiesmenettelyn mukaisesti.
10 §: Sovellettava lainsäädäntö: Tämän sopimuksen tulkintaan, pätevyyteen ja täytäntöön sovelletaan Skotlannin lakia.”

([16]) Ks. edellä 11 kappale.

([17]) Ks. edellä 26 kappale.

([18]) Vuonna 1994 tämä asetus korvattiin 21. joulukuuta 1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3699/93 (EYVL L 346, 31.12.1993).

Kilpailun vääristyminen

(54) Kyseisille kalastusyrityksille kiintiöohjelman mukaisesti vuokratut kiintiöt ovat vahvistaneet niiden asemaa muihin yrityksiin verrattuna riippumatta siitä, onko alukset rekisteröity Yhdistyneessä kuningaskunnassa vai muissa jäsenvaltioissa. Kyseiset kalastusyritykset ovat voineet tuoda maihin ja myydä enemmän kalastustuotteita kuin ne olisivat tehneet siinä tapauksessa, että kiintiöitä ei olisi vuokrattu.

(55) Kiintiöohjelman toteuttaminen on siten vaikuttanut kilpailuedellytyksiin. Se on antanut yrityksille oikeuden kalastaa tuotteita, joita on myyty yhteisön markkinoilla. Ohjelman mukaisesti hankitut kalastushistoriaan perustuvat pyyntioikeudet koskevat turskan, koljan, seitin ja valkoturskan kaltaisia kalalajeja, jotka kaikki kuuluvat kalastus- ja vesiviljelytuotealan yhteisen markkinajärjestelyn piiriin ([19]). Näin ollen ohjelma on vaikuttanut kilpailuun yhteisön markkinoilla.

(56) Lisäksi Scottish Fishermen's Organisation ([20]) väittää toimittamissaan huomautuksissa, että juuri Shetlandinsaarten viranomaisten toimenpide antoi sysäyksen kiintiöiden hinnannousulle. Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset eivät kiistä tätä väitettä.

Vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan

(57) Kauppaan kohdistuvaa vaikutusta ei pidä arvioida pelkästään pyyntimahdollisuuksien perusteella, kuten Yhdistynyt kuningaskunta vaatii ([21]), vaan samalla on tarkasteltava kaikkia tukiohjelman vaikutuksia yhteisössä käytävään kauppaan. Sen vuoksi on tutkittava myös, miten ohjelma on vaikuttanut kyseisten tuotteiden, tässä tapauksessa kalastustuotteiden, sekä niiden kanssa kilpailevien tuotteiden kauppaan.

(58) Yhdistyneen kuningaskunnan viralliset merikalastustilastot vuosilta 1999 ja 2000 ([22]) osoittavat, että Yhdistyneen kuningaskunnan ja muiden jäsenvaltioiden välillä on käyty merkittävää kalastustuotteiden kauppaa. Aluksesta purettujen saaliiden määrä vuonna 2000 oli hieman vajaat 500 000 tonnia. Samana vuonna kalan ja kalastustuotteiden vienti oli 365 000 tonnia, josta 233 000 tonnia vietiin muihin jäsenvaltioihin, ja kalan ja kalavalmisteiden tuonti oli hieman alle 550 000 tonnia, josta 133 000 tonnia tuotiin muista jäsenvaltioista. Nämä luvut viittaavat selvästi siihen, että Yhdistyneen kuningaskunnan ja muiden jäsenvaltioiden välillä käydään merkittävää kalastustuotteiden kauppaa.

(59) Koska kiintiöohjelma on vahvistanut siihen osallistuvien kalastusyritysten asemaa muihin yrityksiin verrattuna, sen on katsottava vaikuttaneen jälkimmäisiin. Ohjelman turvin kalastajat pystyvät säilyttämään markkinaosuuden, joka muutoin olisi joutunut kilpailijoiden haltuun. Näin ollen ohjelma vaikuttaa kauppaan Shetlandinsaarten alusten ja muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden tuottajien välillä.

Päätelmä

(60) Näin ollen kaikki neljä perustetta näiden toimenpiteiden luokittelemiseksi EY:n perustamissopimuksen 87 artiklassa tarkoitetuksi valtiontueksi täyttyvät. Koska kyseiset toimenpiteet koskevat kalastusalaa, ne on arvioitava kalastus- ja vesiviljelyalan valtiontukien tarkastelemista koskevien suuntaviivojen, jäljempänä 'suuntaviivat', mukaisesti. Nykyisten suuntaviivojen ([23]) 3.4 kohdan mukaan toimenpiteitä on arvioitava tuen myöntämishetkellä voimassa olleiden suuntaviivojen perusteella. Näin ollen toimenpiteiden arvioinnissa käytetään vuoden 1997 suuntaviivoja ([24]).

(61) Sen sijaan SDT:n pyyntioikeuksien ostoa varten myöntämään lainaan ei sisälly valtiontukea, kuten edellä todetaan ([25]).

([19]) Suunnitelman laatimishetkellä yhteistä markkinajärjestelyä säänneltiin asetuksella (EY) N:o 3759/92, joka 1 päivänä tammikuuta 2001 alkaen korvattiin asetuksella (EY) N:o 104/2000.
([20]) Ks. edellä 19 kappale.
([21]) Ks. edellä 34 kappale.
([22]) Saatavilla sivustolta htpp://www.defra.gov.uk/.
([23]) EYVL C 19, 20.1.2001, s. 1.
([24]) Ks. edellä alaviite 4.
([25]) Ks. 45 kappale.

B. **Soveltuvuus yhteismarkkinoille**

(62) Komission epäilykset kiintiöohjelman soveltuvuudesta yhteismarkkinoille perustuivat siihen oletukseen, ettei kiintiöitä ja pyyntioikeuksia lähtökohtaisesti voida pitää kestohyödykkeinä. Paikallishallinnon ohjelmassa myönnetty tuki vaikutti komission mielestä toimintakustannuksiin liittyvältä tuelta. Koska tämäntyyppinen tuki ei periaatteessa sovellu yhteismarkkinoille ja koska sille ei löytynyt mitään hyväksyttävää perustetta, komissio esitti epäilyksiä ohjelmasta.

(63) Vastauksessaan Yhdistynyt kuningaskunta ilmoitti, että "Yhdistyneen kuningaskunnan tulli- ja valmisteveroviranomainen pitää pysyvästi luovutettuja kiintiöitä myyntivoittoveron ja siihen liittyvien helpotusten (rollover relief) alaisena pääomana". Vaikka komissiolle ensin virallisesti ilmoitettiin, ettei kalastushistoriaan perustuvista pyyntioikeuksista käytäisi vapaata kauppaa, nyt vaikuttaakin siltä, että Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset tunnustavat virallisesti, että pyyntioikeuksilla on omaisuusarvoa. Ilmeisesti komission odotetaan itsekin omaksuvan tällaisen kannan ja luokittelevan pyyntioikeuksien ostot investoinniksi.

(64) Oli oikea nimike mikä hyvänsä, komission ei ole tarpeen keskustella siitä. Koska kiintiöiden vuokrausaika kestää enintään vuoden, vuokrat on joka tapauksessa luettava kalastajien toimintakuluiksi. Tuki, jonka vaikutus kohdistuu vuokran määrään, on sen vuoksi katsottava toimintatueksi.

(65) Suuntaviivojen 1.2 kohdan 4 alakohdan kolmannen luetelmakohdan mukaan valtiontuet, jotka myönnetään velvoittamatta tuensaajia mihinkään ja joiden seurauksena on tuensaajan tuotantokustannusten väheneminen, eivät sovellu yhteismarkkinoille, elleivät ne liity suoraan yhteismarkkinoille soveltuvaksi katsottuun rakenneuudistussuunnitelmaan. Koska kiintiöohjelma ei liity mihinkään vaikeuksissa olevien yritysten pelastamiseen ja rakenneuudistukseen myönnettävää valtiontukea koskevissa yhteisön suuntaviivoissa ([26]) määriteltyyn rakenneuudistussuunnitelmaan, sitä ei voida pitää yhteismarkkinoille soveltuvana.

(66) Lisäksi Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ovat väittäneet, että koska kiintiöohjelman tarkoituksena oli koota yhteen pyyntioikeuksia, sitä voitaisiin pitää toiminnan järkeistämisenä yritysten elinkelpoisuuden parantamiseksi tilanteessa, jossa kalakannat ovat ehtymässä. Väite ei kuitenkaan ole tämän arvioinnin kannalta oleellinen, koska oikeuksien yhteenkokoajana oli SFPO, jonka ei tässä analyysissä katsota kuuluvan edunsaajien joukkoon.

C. **Tuen takaisinperiminen**

(67) Asetuksen (EY) N:o 659/1999 14 artiklan 1 kohdan mukaan sääntöjenvastaista tukea koskevissa kielteisissä päätöksissä komissio päättää, että asianomaisen jäsenvaltion on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet tuen perimiseksi takaisin tuensaajalta. Komissio ei saa vaatia tuen takaisinperimistä, jos tämä olisi yhteisön lainsäädännön jonkin yleisen periaatteen vastaista.

Luottamuksensuojan periaate on yksi yhteisön lainsäädännön yleisistä periaatteista. Komissio katsoo, että se tässä tapauksessa estää tuen takaisinperinnän seuraavista syistä.

Vaikka yhteisön rakennerahastojen käyttöä asetuksen (EY) N:o 1260/99 ([27]) mukaisesti koskevilla komission toimilla ja päätöksillä ja komission valtiontukipäätöksillä ei tässä nimenomaisessa tapauksessa ole välttämättä mitään yhteyttä keskenään, on monien yhteensattumien kautta voinut syntyä perusteltu luottamus siihen, että kyseinen vararahasto on luonteeltaan yksityinen.

([26]) EYVL C 288, 9.10.1999, s. 2.
([27]) Rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä 21 päivänä kesäkuuta 1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1260/1999 (EYVL L 161, 26.6.1999, s. 1).

Itse asiassa sekä Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus että komissio ovat johdonmukaisesti toimineet tavalla, joka on antanut aihetta olettaa, että kyseessä on yhteisön rakennerahastoja koskevissa säännöissä tarkoitettu yksityinen rahasto. Vaikka oikeudellisesti tarkasteltuna näiden kahden seikan välillä ei ole mitään automaattista yhteyttä, ne ovat saattaneet antaa kansallisille viranomaisille ja kalastajille syyn olettaa, etteivät valtiontukisäännöt koske tällaisesta rahastosta myönnettyjä avustuksia, ja siten johtaa perustellun luottamuksen syntymiseen asiasta.

(68) Ensinnäkin Skotlannin hallituksen julkaisemassa asetuksen (ETY) N:o 4028/86 täytäntöönpanoa koskevassa tulkintaohjeessa todetaan selvästi, että vastaavasta Shetlandinsaarten paikallishallinnon yleishyödyllistä toimintaa harjoittavasta säätiöstä (charitable trust) (SICCT) myönnettyjä avustuksia ja lainoja ei lueta valtiontueksi, minkä vuoksi oli perusteltua pitää niitä yksityisenä rahoituksena.

Toiseksi Euroopan aluekehitysrahaston (EAKR) toteuttamassa Highlands and Islandsin alueen tavoite 1 -ohjelmassa 1994—1996 kokonaan SICCT:n omistuksessa olevasta Shetland Leasing and Property Ltd:stä (SLAP) saatu rahoitus luokiteltiin yksityiseksi.

Kolmanneksi Orkneysaarten ja Shetlandinsaarten välillä on läheinen yhteys, joten Shetlandinsaarten viranomaiset olivat luultavasti tietoisia siitä, että Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ja komissio itse ovat käytännössä kohdelleet vastaavaa Orkneysaarten vararahastoa (ks. valtiontukiasia C-87/2001) yksityisenä, jolloin sitä voitiin käyttää Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahastosta (EMOTR) myönnetyn tuen yhteydessä tarvittavan yksityisen rahotusosuuden maksamiseen.

(69) Komissio katsoo, että nämä seikat yhdessä ovat synnyttäneet Shetlandinsaarten viranomaisissa ja organisaatioissa samoin kuin saarten kalastajissa perustellun luottamuksen, jonka vuoksi niillä oli syytä olettaa, että rahasto osallistui yhteisön rakennerahastojen tukeman hankkeen rahoitukseen pelkästään yksityisillä varoilla. Tämän huomioon ottaen ne ovat voineet virheellisesti olettaa, etteivät EY:n perustamissopimuksen valtiontukisäännöt koske niitä, vaikka näillä kahdella seikalla ei ole oikeudellisesti mitään automaattista yhteyttä keskenään.

(70) Näiden seikkojen ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 14 artiklan 1 kohdan perusteella kalastajia ei vaadita maksamaan takaisin jo saamaansa tukea, koska luottamuksensuoja on yksi yhteisön lainsäädännön yleisistä periaatteista.

(71) Kuten tässä päätöksessä todetaan, kyseisiä varoja on todellisuudessa pidettävä valtiontukisääntöjen nojalla valtion varoina. Näin ollen kiintiöohjelma on katsottava toimintatueksi, jota on myönnetty vuosittain niiden kalastajien hyväksi, joille vuotuisia kiintiöitä on vuokrattu. Koska tällainen tuki ei sovellu yhteismarkkinoille, sen maksaminen on lopetettava. Näin ollen kaikki sopimuksen määräykset, jotka johtavat edullisten vuokrausehtojen tarjoamiseen, on poistettava ja korvattava määräyksillä, jotka osoittavat vuokrauksen tapahtuvan tavanomaisten markkinaedellytysten mukaisesti. Näiden uusien järjestelyjen yhteydessä on samalla varmistettava, ettei SFPO saa valtiontukea.

VI **PÄÄTELMÄ**

(72) Komissio katsoo, että Yhdistynyt kuningaskunta on toteuttanut tukiohjelman ”Kiintiöiden ostoa varten Shetlandinsaarilla myönnettävät lainat” sääntöjenvastaisesti ja rikkonut siten EY:n perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohtaa.

(73) Edellä V kohdassa esitetyn arvioinnin perusteella komissio katsoo, ettei tämä tukijärjestelmä sovellu yhteismarkkinoille siltä osin kuin se koskee kiintiöiden vuokrausta aluksille, jotka ovat SFPO:n jäseniä. Sen sijaan komissio katsoo, että SDT:n myöntämään lainaan SLAP:lle ei sisältynyt valtiontukea,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Yhdistyneen kuningaskunnan toteuttama tukiohjelma ”Kiintiöiden ostoa varten Shetlandinsaarilla myönnettävät lainat” ei sovellu yhteismarkkinoille.

Yhdistyneen kuningaskunnan on kumottava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu tukiohjelma.

2 artikla

Yhdistyneen kuningaskunnan on ilmoitettava komissiolle kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksiantamisesta sen noudattamiseksi toteuttamansa toimenpiteet.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneelle kuningaskunnalle.

Tehty Brysselissä 3 päivänä kesäkuuta 2003.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen